

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/17 (107) ● 3 Mayıs 2003 ● 500 000 TL

**İşçi ve emekçilerden
1 Mayıs mesajı:**

**Emperyalist
barbarlığa ve
kapitalist
sömürüye
karşı**

**mücadele
sürecek!**

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfı kazanılmadan 1 Mayıslar kazanılmaz!..	3
İstanbul'da 1 Mayıs.	4
Ankara'da 1 Mayıs..	5
Ankara'da 1 Mayıs'a yoğun gençlik katılımı	6
Adana'da 1 Mayıs.	7
İzmir'de 1 Mayıs ve kamu emekçileri hareketi	8
1 Mayıs eylemlerinden...	9
Irak halkının direnişi işgalcilerin planlarını bozacak!	10
Irak'ta yeni bir Vietnam sendromu korkusu	11
Kölelik yasası 1 Mayıs'ta TBMM Genel Kurulu'na geliyor.	12
TEKEL işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri genişliyor	13
Emperyalist saldırganlığa ve sosyal yıkıma karşı öfke büyüyor...(Orta sayfa)	14-15
Almanya'da 1 Mayıs...	16
Fransa'da 1 Mayıs gösterilerine yoğun katılım	17
Kıbrıs'ta sınırlar açıldı.	18
Depreme değil devlete isyan.	19
İstanbul Anadolu Yakası'nda 1 Mayıs çalışmaları.	20
1 Mayıs çalışmalarından.	21
Esenyurt'ta 1 Mayıs hazırlık çalışmaları.	22
İsviçre'de 9. Ekim Gençliği Kampı...	23
İmparatorluğun şeytani dehası:	
Irak yeniden ayağa kalkacak mı?	24
İki fantezi, bir semptom	25
Ankara'da İşçi Kültür Evleri'nin 2. Geleneksel Dayanışma Pikniği...	25
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/17 (107) • 3 Mayıs 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Türkiye ve dünya 1 Mayıs'ı karşılarken, Bingöl depremi karşılıdı. 1 Mayıs coşkusuna uyanmayı bekleyen kitleler bir kez daha deprem yıkımının acısına uyandı. İstanbul mitinginin açılış konuşmasında da belirtildiği üzere, yaşanan bu acı 1 Mayıs alanlarına yansdı. Halaylar, oyunlar iptal edildi.

Bingöl depreminde de yıkımı büyüten bir kez daha kamu binaları oldu. En kitlesel ölümler yıkılan yatılı bölge okulunun yatakhane binasındaydı. Bu yazının hazırlandığı sırada halen enkaz altından ölü çocuklar çıkarılmaya devam ediyordu.

Katillerin hiçbir cezaya çarptırılmadığı, tersine, İzmit depreminin gösterdiği üzere adeta ödüllendirildiği bir düzende bunun böylece sürüp gitmesi kaçınılmaz oluyor. Katiller cezalandırılmıyor, çünkü en azılıları devlet yönetiminde kadrolaşmış durumda. Bu binaları bu şekilde yapan müteahhitler kadar, hatta daha fazla, kamu ihalelerini onlara veren devlet kurumlarının başındakiler suçludur. Ve onlardan da fazla, bu işlerin bu şekilde sürüp gitmesine göz yuman, zemin hazırlayan yol düzleyen daha üst düzey devlet yetkilileri. Bu durumda kim kimi cezalandırabilir ki?..

İzmit'te kalıcı deprem konutlarının yapımını, yıkılan binaların katil müteahhitlerine ihale eden de aynı devletin aynı yöneticileri değil mi? Daha içine girilmeden dökülmeye başlayan bu binalar, yarın yeni bir sarsıntıda kimbilir kaç insanın daha mezarı olacak!..

1 Mayıs'ı karşılayan Bingöl faciası, adeta, tüm topluma işçi sınıfının mesajını iletmektedir: İnsanlık bu çürüyen sistemden kurtulmak zorundadır. Kapitalist barbarlık sistemi bir an önce planlı bir yıkımla ortadan kaldırılmazsa eğer, kendi çürümesi ve çöküşüyle birlikte tüm toplumu çürümeye ve yıkıma sürükleyecektir.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Gebze'de 1 Mayıs afiş çalışması yaparken gözaltına

alınan BDSP çalışanlarından Yılmaz Yaşar ve Cumali Kılıç uyduruk ve keyfi gerekçelerle tutuklanarak Gebze Cezaevine konulmuştur. Bu baskı ve tutuklama terörünün faaliyetimizi engelleyemeyeceği açıktır. Haksız ve keyfi olarak tutuklanan çalışanlarımız derhal serbest bırakılmalıdır.

İşçi sınıfı kazanılmadan 1 Mayıslar kazanılamaz!

Sınıfa devrimci müdahale ihtiyacı

Türkiye'de 1 Mayıs bu yıl da pek çok kentte gerçekleştirilen yaygın gösterilerle kutlandı. Emperyalist savaş ve sermayenin saldırılarına karşı mücadele çağrıları yapıldı. Sermaye devleti yer yer gösterilere saldırarak terör estirdi. Genel olarak bakıldığında bu yılın 1 Mayıs'ının herşeye rağmen anlamlı bir kitlesel katılımı gerçekleştiği söylenebilir. Özellikle geçmişte 1 Mayıslar'a belli düzeyde katılım gerçekleştiren reformist partilerin bu yıl daha az kitleyle alanlara katılmalarına rağmen, toplam katılımdaki düzey anlamlı sayılmalıdır.

Fakat aylardır süren emperyalist savaş ve işgale karşı irili ufaklı pek çok eylem ve protestoların yapıldığı, dünya halklarının emperyalist zorbalığa ve kapitalist barbarlığa karşı ayağa kalktığı bir süreçte 1 Mayıs gösterilerinin hiç değilse bir parça daha güçlü gerçekleşmesi beklenirdi. Seçimlerde ortaya çıkan tablo ve emperyalist savaş ve kapitalist saldırılarla süren tepkiler açısından bakıldığında beklenilenin gerisinde bir 1 Mayıs tablosuyla karşı karşıya olduğumuz açıktır.

Bu yılın 1 Mayıs gösterileri toplamda, yaklaşık olarak geçen yılın katılım düzeyinde kaldı. Yapılan değerlendirmelerde ortaya çıkan ve henüz kesinleşmeyen sayılara bakıldığında bazı kentlerde katılımda bir zayıflamanın olduğu da görülüyor. Gösterici kitlenin ağırlıklı bir bölümünü başta üniversiteliler olmak üzere yine gençlik güçleri oluşturdu. Devrimci parti ve örgütler geçen yıllardakinden biraz daha fazla bir katılımı alanlarda yerlerini aldılar.

Sınıf cephesi açısından ise ortada geçen yıllardakinden farklı olmayan bir 1 Mayıs tablosu vardı.

Kuşkusuz 1 Mayıs'ın iş gününe denk gelmesi, sendika bürokratlarının öncesinde ciddi hiçbir hazırlık içine girmemesi işçi sınıfının ve dolayısıyla toplam katılım düzeyini ciddi bir şekilde etkiledi. 1 Mayıs'ın öncelikle üzerinde durulması gereken yönü burasıdır. Emperyalist savaşın ve başta özelleştirmeler, kölelik yasası, personel rejimi yasası ve diğer saldırılar olmak üzere sınıfın gündeminin bu kadar yoğun olduğu koşullarda pek çok kentte işçi ve memur sendikaları alanlara sınırlı bir katılımı çıktılar. Hiçbir konfederasyon ve neredeyse hiçbir sendika iş bırakarak alanlara çıkma tok çağrısında bulunmadı. Bulunanlar ise bunu ciddi bir çalışmaya konu etmediler ve bu yöndeki çağrılarının altını dolduramadılar.

Sendika bürokrasisi açısından bunun anlamı yeterince açıktır. Peşpeşe gelen saldırılara karşı bu asalaklaşmış yönetici takım, esip gürlenmenin, göz boymak için bir takım sınırlı şeyler yapmanın ötesine geçmeyecektir. Bir kez daha uğursuz rollerini oynayacakları bu vesileyle gözler önüne serilmiştir. Fakat öte taraftan işçi sınıfının bu ihanet şebekesine karşı öfke ve tepkilerini ortaya koymaktan, sürmekte olan saldırılara karşı bağımsız bir tutum almaktan

henüz geri durduğu da söylenmelidir.

Sınıf ve sendikalar cephesinde uzun bir dönemdir karşı karşıya olduğumuz şaşkırtıcı olmayan tablonun bir özetini 1 Mayıs gösterileri bir kez daha bize sunmuş oldu. Yalnızca sınıfsal anlamına yaraşır devrimci 1 Mayıslar için değil, saldırılara karşı durmak için gerekli olan bir takım temel silahların kazanılması ve giderek saldırıların püskürtülmesi için de sınıfa bağımsız, devrimci müdahale ihtiyacı yakıcı biçimler olarak sürmektedir.

Reformist partiler ve 1 Mayıs

Toplam 1 Mayıs tablosu açısından bakıldığında reformist solun bazı temsilcileri nezdinde hiç değilse 1 Mayıs'a katılım açısından bariz bir zayıflama söz konusudur. Özellikle ÖDP kendi içindeki bölünmeden sonra bugün alanlara geçmiştekinin yarısı kadarını bile bulamayan bir kitleyi zar zor sevk edebilmektedir. Emek, Demokrasi ve Barış Bloku'nun yeni bileşimini haline gelen ÖDP'den ayrılanların kurduğu SDP ise, geçen yıla göre daha da gerilemiş bulunuyor.

1 Mayıs gösterilerine daha ciddi bir katılım zayıflığını ise DEHAP-HADEP yaşamaktadır. Bu bir bakıma hem siyasal tercihlerin ve önceliklerin hem de bir zorlanmanın sonucudur. Büyük bir iddia ve hevesle kendini parlamenter hesaplara kaptıran, İstanbul'da 300 bin kişilik bir seçim mitingi düzenleyen bu partinin başını çektiği Blok, aldığı anlamlı sayılabilecek oy oranına rağmen giderek daha da azalan bir kitleyi alanlara çıkarabilmektedir. Geçen yıllardaki 1 Mayıslar'da tuttıkları yerle kıyaslanmayacak bir katılım düzeyi göstermektedir bu parti. Kuşkusuz bu yalnızca 1 Mayıs için değil, daha genelde de yaşanan bir durumdur. Seçimin hemen ardından yüzbinlerle barış eylemleri düzenleyeceklerini iddia edenler, alanlara çıkmak bir yana, çoğu yerde sembolik bir katılımdan da geri durdular. Açık ki bu zaafiyet esas olarak politik alandan, giderek düzen içi çözüm bulma ve uzlaşma

arayışına daha fazla kendini kaptırmaktan kaynaklanmaktadır.

1 Mayıs gösterilerine katılım açısından diğer iki reformist sol parti ise (EMEP ve TKP) halihazırda kendi güçlerini korumaktadırlar. Gerçek bir demokratik reform programını bile kazanma iradesi, iddiası ve programından uzak bu partiler bugün hala bir yer tutabiliyorlarsa, bunu bütünüyle aldatıcı bir propagandaya ve sınıf ve kitlelerine dönük devrimci önderlik boşluğunun doldurulamamasına borçludurlar.

Devrimci önderlik ve inisiyatif sorunu

Türkiye işçi sınıfı daha geçtiğimiz yüzyılın başında, daha en cılız durumdayken ve devrimci bir önderlikten yoksunken bile birlik, mücadele ve dayanışma kavramlarında ifadesini bulan 1 Mayıs geleneğine sahip çıktı. Kesintisiz olarak süren sermaye devletinin 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmaya dönük oyunlarını ve her türden baskı, yasak ve kanlı provokasyonlarını boşa çıkardı. Bir dizi şanlı direnişe imza atarak temel hak ve özgürlüklerinin önemli bir kısmını dişiyile turnağıyla söküp aldı. '80 sonrasında da kitlesel gösterilerle, direnişlerle herşeye rağmen, mücadele alanında yerini almasını bildi.

Ne var ki, son yirmi yılın köklü kapitalist saldırılarıyla gerçek bir sendikal mücadele aracından, sınıfa dönük güçlü bir devrimci müdahale ve önderlik imkanından yoksun olarak yüzyüze kaldığı için bugün çok ciddi bir açmaz yaşamaktadır. Her yeni saldırı dalgasıyla bu açmaz biraz daha büyümekte ve sınıf haraketi birdizi yara almaktadır.

1 Mayıslar, mevcut açmazları gidermek, mücadele bayrağını yükseltmek için sınıf devrimciliği görevlerine bir çağrıdır. Sınıf devrimcileri mevcut tabloyu tersine çevirmek için tüm güç ve olanaklarıyla sınıf çalışmasına yüklenmek ve kendi cephelerinden bir dönemi geride bırakmayı başarmak göreviyle karşı karşıyadır. Programımızın gösterdiği açıklıkla, yılları bulan deneyimimizle bu zorlu görevlere yüklenelim.

İstanbul'da 1 Mayıs...

Sınıfsal ve tarihsel anlamına yaraşır 1 Mayıslar için!

İşçi sınıfının kalbi İstanbul'da bu yılki 1 Mayıs gösterisine yaklaşık 70 bin kişi katıldı. Bölgemizde aylardır süren emperyalist savaşı ve bu savaşın uyandırdığı tepkileri, içinden geçilen savaş karşıtı eylemli süreci ve bu aynı dönemde sınıfa dönük kapsamlı saldırıları dikkate aldığımızda, bu yıl katılımdaki söz konusu artışın ve gösterinin düzeyinin yine de beklentileri tam olarak karşıladığı söylenemez.

İşçi sınıfının katılımındaki zayıflık tablosu aşılamadı

Kuşkusuz ki, 1 Mayıs'a anlamını veren, onun sınıfsal ve siyasal özüdür, 1 Mayıs gösterilerinin ve yapılan ön çalışmaların düzeyidir. Bu açıdan bakıldığında göze çarpan ilk şey, işçi ve sendika kortejlerinin katılımındaki bariz zayıflığın bu yıl da alana yansımalarıdır. PERPA kolundan katılan DİSK ve KESK'e bağlı sendika pankartları altında, nerdeyse eşit sayıda olmak üzere toplamda 3500-4 bin kişilik bir katılım sağlandı.

Türk-İş ve Hak-İş'e bağlı sendikalar Şişli kolundan alana girdiler. Türk-İş'e bağlı sendikalar içinde en canlı ve en kitlesel katılım Tez Koop-İş pankartı altında (2500 kişiyle) gerçekleşti. Belediye-İş, Deri-İş, Yol-İş, Petrol-İş, Tes-İş ise katılımlarıyla öne çıkan diğer sendikalar.

Hak-İş'e bağlı sendika pankartları altında ise toplamda 1000 kadar işçi katılımı gerçekleşti. Bu koldan toplamda 8-9 bin kişilik bir işçi katılımı söz konusuydu. Yer yer siyasal şiarların atıldığı, emperyalist savaşın ve ABD'nin lanetlendiği işçi kortejlerinde ağırlık noktasını ise özelleştirmelere, kölelik yasasına ve İMF programına karşı sloganlar oluşturdu.

İşçi sınıfının katılımındaki zayıflık tablosu bu yıl da aşılamadı. İstanbul'da yüzbinlerce işçi, fabrika duvarları içinde ve tezgahları başında karşıladılar bu 1 Mayıs'ı. Sendika bürokrasisinin sınıf üzerindeki gerici egemenliği parçalanmadan, bunun için taban inisiyatifleriyle sınıf ayağa kaldırılmadan, tasfiye edilmek istenen sendikal mevziler direnişçi bir ruhla korunup geliştirilmeden yalnızca 1 Mayıs tablosu değil, sınıfın kaderi de değişmeyecektir.

Reformist sol partilerin katılımı

Toplamı açısından bakıldığında, reformist sol partilerin katılımı açısından geçen yıllara göre değişen fazla bir şey yok. HADEP güç kaybetse en kitlesel katılımı gerçekleştiren parti durumunda (7 bin civarında). Merkezi olarak İstanbul'da toplanan TKP de nispeten kitlesel bir katılım sağladı. Türk bayraklarıyla alana gelen İP 1500, ÖDP 1000, SDP 200, EMEP ise 1500 civarında bir katılım gerçekleştirdi.

Gençliğin yoğun katılımı bu yıl da sürdü

Sendikalar dışındaki tüm kortejlerde katılımın ağırlığını bu yıl da gençler oluşturdu. Şu ya da bu parti

ve örgüt pankartı altında katılan gençlerin yanı sıra, irili ufaklı pek çok bağımsız gençlik kortejine rastlamak mümkündür. Bunların çoğunu eğitim gören gençlik oluşturuyordu.

Ön süreçlerde uç veren dar grupçu rekabet gösteri alanında da sürdü

2003 1 Mayıs'ı ön çalışması açısından daha yaygın bir propaganda faaliyetine konu edildi. Hemen hemen bütün partiler, çevreler ve siyasal gruplar geçen yıllara oranla, özellikle afiş başta olmak üzere, daha fazla sayıda propaganda malzemesi kullandılar. Öyle ki, bu ön propaganda çalışması bir yerden sonra rahatsızlık verici bir afiş yarışına da dönüştü. Daha önceden yapılmış afişlerin üstü birkaç kez kapatıldı. Hemen her çevrenin kendini kaptırdığı bu ilkel yarışın başını reformist partiler ve giderek onlara yanaşan siyasal çevrelerin çektiğini söylemeye gerek yok.

Fakat bu aynı yarışın illegal cepheden ve illegal araçlarla yapıldığını söylemek ise mümkün değil. Birkaç devrimci partinin sınırlı çabası bir yana bırakılırsa, nerdeyse bütün 1 Mayıs propaganda çalışmalarının legal araçlar üzerinden yürümesi dikkat çekilmesi gereken bir başka nokta.

Organizasyondaki bozukluklarla da birleşince öncesinden başlayan rekabetçi tutumlar, gösteri alanında bazı gruplar arasında yer yer çatışmalara yol açtı. Kendini gösterme, ön sıralarda yer kapma kaygısıyla iki ayrı yerde yaşanan bu çatışmaların kökleri kuşkusuz ki daha derinlere gidiyor, sınıfsal ve siyasal bir duruşa işaret ediyor. Bu dar bakışın, küçük burjuva dar grupçu beklenti ve hesapların işçi sınıfının çıkarlarıyla ve 1 Mayıs'ın tarihsel anlamıyla en küçük bir ilgisi bulunmuyor. Bunu görmek için çok gerilere gitmeye, bir takım zaafaların üstünü örtmek için gerekçeler üretmeye gerek yok. Herşey bütün açıklığıyla gösterici kitlenin gözleri önünde gerçekleşmiş, aynı ölçüde haklı bir tepkiye konu olmuştur. Dayanışma ve birlik ruhuna zarar veren, devrimci sorumluluğa sığmayan her tutumun devletin

provokasyonlarına davetiye çıkardığını, dünyada ve Türkiye'de sermayenin yüreğine korku salan 1 Mayıs deneyimlerinin kendisi acı deneyimlerle somutlanmış bulunuyor.

Devrimci güçlerin katılımı

Devrimci güçler bu yıl biraz daha güçlenmiş olarak katıldılar 1 Mayıs'a. Uzun süren bir bekleyişe rağmen saatlerce emperyalist savaşı, sermayenin saldırılarını lanetleyen sloganlarını haykırdılar. Fakat bu coşku, yaşanan gecikmeler ve genel dağınıklık nedeniyle alana hakim kılınmadı. Devrimci güçlerin oluşturduğu kortejler daha alana varmadan göstericiler parça parça dağılmaya başlamıştı. Her zaman olduğu gibi genel bir takım sloganlar bile ortaklaşa atılamadı, ortak bir ruh yakalanamadı. Yine her zaman olduğu gibi parçalı, dağınık bir görüntü çıktı ortaya. Bunda, tertip komitesinin gösteriyi başarılı olarak planlayamamasının olduğu kadar,

devrimci güçlerin bu tabloya müdahaleye seyirci kalmasının, kendi kortejlerinin ötesini görmemenin de bir payı ve etkisi var.

Ama kuşkusuz devrimci müdahalelerin zayıflığı yalnızca 1 Mayıs alanında olup bitenlerle ve yalnızca 1 Mayıs gündemiyle de sınırlı değil. Ezilen, sömürülen milyonlar bugün hala alanlara çıkamıyor, öfke duydukları sömürü düzenine karşı tepkilerini eyleme geçiremiyorlar. İşçi sınıfı bizzat başlarındaki hainler tarafından döne döne ihanete uğrattılıyor. Milyonlarcası ise herhangi bir örgütlenmeden ve devrimci müdahaleden yoksun olarak yaşıyor. 1 Mayıs'a devrimci müdahale herşeyden önce bu tablonun kendisine müdahalede ısrar ve kararlılık demektir. Devrimci 1 Mayıslar, bu yönde ortaya konacak mücadelenin ürünü olabilir ancak.

Sınıf devrimcilerinin 1 Mayıs çalışması ve katılımı

Sınıf devrimcileri yaklaşık bir ay boyunca bir dizi propaganda materyalini mümkün olduğunca hedefli ve yaygın kullanarak bir ön çalışma yürüttüler. Bunu her bölgede yaptıkları ve toplamında 1000 kişinin katıldığı 4 ayrı 1 Mayıs gezisiyle anlamlı bir düzeye de çıkardılar. Hedeflenen ve beklenen katılımın gerçekleşmemesine rağmen, coşkulu sloganları ve duruşlarıyla 1 Mayıs alanında yer aldılar.

Sınıf devrimcileri eyleme "Ya barbarlık ya sosyalizm!/Kızıl Bayrak", "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm/BDSP", "Emperyalist barbarlığa kapitalist sömürüye karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği/BDSP", "7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası/BDSP", "Emperyalist savaşa, köleliğe, kültüre hayır/İKE" pankartları, ALGP, İÜ Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenci Platformu ve YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu imzalı pankartlar açtılar. Alana 3 ayrı pankart daha asıldı. Çeşitli şiarların bulunduğu BDSP imzalı kuşlar yaygın bir şekilde yapıldı.

Ankara'da 1 Mayıs...

Savaşa ve kölelik yasalarına karşı büyüyen öfke!

1 Mayıs gösterisi Ankara'da Sıhhiye Meydanı'nda yapıldı. Gar önünde toplanan katılımcılar Sıhhiye Meydanı'na doğru kortejler oluşturarak yürüyüşe geçtiler. Mitinge 15 bine yakın bir katılım oldu. Valilik mitinginin Abdi İpekçi Parkı'nda yapılması için zorlansa da Sıhhiye Meydanı fiilen eylem miting alanı haline getirildi.

1 Mayıs ön hazırlık süreci, hemen hemen tüm siyasal gruplar tarafından son birkaç yılın 1 Mayıs'larından farklı olarak belirgin biçimde daha canlı ve yoğun ön hazırlık çalışmalarına konu edildi. Örneğin irili ufaklı hemen hemen her grup afiş çalışması yürüttü.

Mitinge Türk-İş'e bağlı sendikalardan TÜMTİS, Belediye-İş, Türk Metal-İş, Tes-İş, Tez Koop-İş, Türk Haber-İş, Tarım-İş ve Harb-İş sendikalarının Ankara şubeleri; DİSK'e bağlı sendikalardan Genel-İş, Sosyal-İş, Birleşik Metal-İş, Emekli-Sen sendikalarının Ankara şubeleri; KESK'e bağlı sendikalardan Eğitim-Sen, BES, Haber-Sen, SES, Yapı Yol-Sen, ESM, Tüm Bel-Sen, Tarım Orkam-Sen, Kültür-Sen, DİVES sendikalarının Ankara şubeleri; TMMOB Ankara Şubeleri, Pir Sultan Abdal Derneği Ankara Şubesi, Halkevleri, ÇHD, çeşitli öğrenci grup ve platformları, devrimci çevreler ve platformlar, DEHAP, SDP, EMEP, ÖDP, TSİP, Hak-Par, İP, CHP ve SHP katıldılar.

Sendikaların katılımlarında geçen yılın 1 Mayıs'ıyla karşılaştırıldığında önemli bir farklılık bulunmuyordu. Türk-İş'e bağlı sendika şubelerinin katılımları hemen hemen geçen yılların aynıken, DİSK kortejlerinde belli bir zayıflama göze çarpıyordu. TÜMTİS, Belediye-İş ve Tez Koop-İş Türk-İş bünyesindeki şubeler içerisinde katılımları en yüksek sendikalar durumundaydı. Diğer sendikaların katılımları daha çok sembolik düzeydeydi. DİSK'e bağlı sendika şubeleri içerisinde ise Genel-İş en kitlesel katılım sağlayan sendika oldu. Diğer sendikaların katılımları daha çok şube yöneticileri ve işyeri temsilcileriyle sınırlıydı.

KESK'in katılımı geçen yılların karşılaştırıldığında önemli bir farklılık göstermezken, toplam katılım içerisinde şubelerin katılımlarında belli farklılaşmalar göze çarpıyordu. Eğitim-Sen şubelerinin katılımlarında bir zayıflama, BES'e bağlı şubelerin katılımlarında ise belli bir artış görülüyordu. Tüm-Bel Sen ve Yapı Yol-Sen sendikaları da yine en kitlesel katılım sağlayan sendikalardı. BES 1 Mayıs'a iş bırakarak katıldı. Bu tutumuyla da diğer tüm sendikalardan ayrılıyordu.

KESK'e bağlı sendikalar da içerisinde olmak üzere sendika kortejlerinde coşku oldukça zayıftı. Bir nebze de olsa BES diğerlerine nazaran daha coşkulu bir korteje sahipti.

Reformist parti kortejleri içerisinde DEHAP ve EMEP en kitlesel olanlardı. Bu iki parti SDP ile birlikte "Blok" olarak yürüdüler. Bu iki partinin katılımları geçen yıldan çok farklı değildi. Yalnızca EMEP kortejinde üniversite ve lise pankartları yoktu. DEHAP korteji içerisinde geçen 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da Sincan İlçe Örgütü, "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!" pankartıyla dikkat çekiyordu. DEHAP kortejinde İmralı, "Demokratik cumhuriyet" ve barış eksenli sloganlar yoğunluktaydı. Kortej disiplini oldukça zayıftı. Alana girdikten kısa bir süre sonra da kitlesi dağıldı. SDP korteji ise katılım açısından oldukça cılızdı.

Diğer liberal partilerden ÖDP, hem katılım hem de coşku planında geçmişe nazaran oldukça güçsüz

düşmüş durumdaydı. TSİP ve Hak-Par'ın katılımları da oldukça sınırlıydı.

Burjuva sol partilerden CHP ve SHP'nin katılımları oldukça cılız ve sembolik düzeyde kalırken, Türk bayraklarıyla katılan ve katılım çağrısı yapan İP miting alanından yalıtılmış durumda kaldı. CHP'nin katılımı sınırlı olmasına rağmen gerek ses araçları, gerekse tertip komitesinin kürsüden CHP'yi parlatan bir tutum izlemesi bu partiyi diğerlerine göre ön plana çıkardı. Kürsüden CHP'nin akademisyen ve sendikacı milletvekilleri kölelik yasasına karşı ön safta mücadele edenler olarak tanıtıldı. Kürsünün bu tutumu miting alanında birkaç devrimci kortej dışında suskunlukla karşılandı.

Halkevleri katılım bakımından alanın nispeten kitlesel gruplarından biriydi. Ancak coşku düzeyi oldukça düşüktü. Miting alanına girdikten sonra da kısa sürede dağıldılar.

Gençliğin katılımı bu 1 Mayıs'ta da ana ağırlığı oluşturuyordu. Sendika kortejleri dışında hemen hemen tüm kortejler gençlik ağırlıklıydı. Öğrenci grupları nicelik olarak geçen yılın 1 Mayıs'ından farklı değildi. Ancak onlar da coşku ve disiplin planında oldukça zayıftı. Öğrenci gençlik içerisinde bu yıl diğer yıllardan farklı olarak liseli gençliğin belirgin katılımı oldu. Liseli gençlik birkaç siyasal pankart altında toplanmış olsa da gerek coşkusu, gerekse disipliniyle öğrenci gençlik grupları içerisinde öne çıktı.

Üniversiteli gençlik büyük ağırlıkla bir koordinasyonla merkezleştirilen platformlar imzalı pankartlarla yürüdü. Platform kortejlerinde katılan gençliğin sayısı bine yaklaşıyordu. En kitlesel üniversiteli kortej "ODTÜ Öğrencileri" imzalı pankartla yürüyen ODTÜ'lülerdi. AÜ Cebeci Savaş Karşıtı Öğrenciler ile DTCF öğrencileri de yine kitlesel katılım sağlayan üniversiteler oldular.

Devrimci çevre ve platformların katılımları, birkaçı dışında, geçen yıl olduğu gibi oldukça sınırlıydı. HÖC, ESP ve BDSP kortejleri diğerlerinden farklı olarak kitleseldi.

1 Mayıs alanındaki hakim üç gündem; savaş, kölelik yasaları ve paralı eğitimdi. Bu üç gündem içerisinde savaş hemen hemen tüm kortejlerde gerek pankartlarda gerekse de sloganlarda öne çıkıyordu.

Zaten 1 Mayıs tertip komitesi de 1 Mayıs çağrısını "Emperyalist saldırganlığa ve kölelik yasalarına karşı 1 Mayıs'a!" sloganıyla yapmıştı.

Hemen hemen tüm kortejleri etkileyen coşku ve disiplin zayıflığı yüksek sıcaklığa bağlanabilir, ama bunun belirleyici bir neden olduğunu söylemek doğru değil. Sınıf ve emekçiler cephesinden yoğun saldırılara karşın aşılamayan durgunluk, gençlik cephesinden savaş gündeminin geri plana düşmesi ve öğrenci gençliğin özgül gündemlerinin genel olarak siyasal faaliyetin gündemi dışında kalması bu tablonun belirleyici faktörleri olarak sıralanabilir.

Miting, 1 Mayıs Marşı'nın ardından yapılan devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra konuşmalarla devam etti. Tertip komitesinde yer alan sendikalar ve kitle örgütleri adına yapılan konuşmalarda savaş, kölelik yasaları ve deprem genel olarak değinilen konulardı. Mücadeleyi yükseltmenin önemi ve aciliyeti de yine birçok konuşmacı tarafından vurgulandı.

Miting müzik gruplarının söylediği marşların ardından sona erdirildi.

Komünistler mitinge iki biçimde katıldılar. Üniversiteli güçler alan çalışmalarını üzerinden platform pankartlarıyla katılırken, diğer çalışma alanlarından güçler BDSP pankartı arkasında, alan pankartlarıyla konumlandılar. Platformlar koordinasyonunda inisiyatif büyük ölçüde komünist gençlikte olduğu gibi, önemli sayıda üniversiteli genç güç de bizzat komünist çalışmanın etkisiyle alana taşındı. BDSP pankartı arkasında ise İşçi Kültür Evleri, ALGP ve diğer alanlardan katılan güçler konumlandılar. Mitingin bitiminde ise tüm güçler BDSP pankartı arkasında toplanıp yürüyerek dağıldılar.

BDSP korteji gerek kitleselliği, gerekse coşkusu ve görseelliğiyle alanda dikkat çekiyordu. Zaman zaman disiplinde zayıflamalar olsa da diğer gruplardan farklı olarak miting sonuna kadar coşku düzeyini yüksek tutabildi.

"İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazancak!" şiarını taşıyan BDSP pankartı alanda bağımsız devrimci sınıf çizgisinin somut ifadesi oldu. Bu pankart dışında, İşçi Kültür Evleri'nin "Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye karşı mücadeleye!", ALGP'nin "Savaşa değil eğitime bütçe" yazılı pankartları taşındı. Ayrıca alanda Kızıl Bayrak imzalı "İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim, savaşalım!" yazılı, zemininde kızıl bayrak figürü olan pankart, alana en hakim nokta olan Hitit Heykeli'ne asıldı. Bu pankartla işçilere, emekçilere ve öğrencilere devrimci program altında birleşme çağrısı yapılıyordu. Kızıl bayraklar ve büyük boy dövizler de korteje hem ayrı bir görsel hava taşıyor, hem de farklı sorunlara dair tutum ve talepleri yansıtıyordu.

Komünistler, sınıfın bağımsız devrimci çizgisini çok yönlü ve zengin araçlarla alana güçlü biçimde taşımış olsalar da bu 1 Mayıs onlara, alan çalışmalarını derinleştirme ihtiyacının yakıcılığını göstermiş oldu. İşçi sınıfı ve emekçiler içerisinde taraf olan politik bir faaliyet düzeyi yaratmak, bununla birlikte gençlik içerisinde mevcut imkanları gençliğin önderliğini kazanmak hedefi doğrultusunda ileriye taşımak, komünist çalışmanın yönünü oluşturmaktadır. Ankara'da sadece komünistler cephesinden değil bir bütün olarak 1 Mayıs aynasından görülen en önemli ihtiyaç budur. Bu, esasta işçi sınıfı, emekçiler ve gençliğin devrimci önderlik ihtiyacını karşılama iddia ve sorumluluğudur.

BDSP çalışanları/Ankara

Ankara'da 1 Mayıs'a yoğun gençlik katılımı...

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs Ankara'da da alanlarda kutlandı.

Geçen yıla göre üniversiteli gençlik kortejlerinin sayısında belli bir artış gözlemlendi. Ancak kortejlerin genelinde hem katılım, hem de coşku planında belli bir düşüş söz konusuydu. Özellikle üniversiteli gençlikte, değişik kortejlerde ve ayrı durmaları nedeniyle, bir cansızlık ve dağınıklık gözleniyordu. Herşeye karşın 1 Mayıs alanında gençliğin katılımı önemli bir yer tutuyordu.

Legal partilerin ve diğer siyasetlerin dışında kalan üniversite kortejlerinin arka arkaya yürüyerek ortak sloganlar atmaları son derece olumluydu ve günün en anlamlı görüntüsünü oluşturuyordu. Çeşitli okullardan öğrenci kortejlerinin bu birlikteliği 1 Mart eylemiyle başlamış, ardından platformların Yüksel Caddesi'nde 26 Nisan'da gerçekleştirdikleri eylemle devam etmişti. Bu birlikteliğin 1 Mayıs'ta perçinlenerek ileriye taşınması kuşkusuz öğrenci hareketinin geleceğine dair umut verici bir gelişmedir. 1 Mayıs'a katılan üniversite kortejleri sırasıyla şunlardı: ODTÜ Öğrencileri, Hacettepe Üniversitesi, Cebeci Savaşa Hayır Platformu, H.Ü. Merkez Kampüs Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler, Beytepe Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Platform, DTCF Öğrencileri (DTCF Emperyalist Savaş Karşıtı Platform).

Okullardan çıkararak alanları doldurduk!

Üniversiteliler içinde görsel açıdan en dikkat çeken kortej olan ODTÜ Öğrencileri, yaklaşık 200 kişilik bir katılımı alanındaki en kalabalık öğrenci korteji oldu. "Savaşız, sömürsüz, sınıfsız dünya!" ve "ABD Ortadoğu'dan, sermaye üniversiteden defol!" pankartlarıyla yürüyen ODTÜ Öğrencileri kortejinde, sosyalizm istemini yansıtan çeşitli dövizler, Marx, Engels, Lenin portreleri ve kızıl bayraklar dikkat çekiyordu. Geçen seneye göre katılımında bir artış söz konusuydu. Farklı kesimlerden biraraya gelen öğrencilerin oluşturduğu bu kortej, 1 Mart eylemine oranla daha politik ve disiplinli bir tutum ortaya koydu. Ayrıca atılan sloganlar 1 Mart'taki liberal havanın etkisini yitirdiğini göstermekteydi. Devrim ve sosyalizme dair sloganlar gürlü bir biçimde haykırıldı. Bu durum dövizlere de yansdı.

Onun ardından yaklaşık 50 kişilik bir kitleyle Hacettepe Üniversitesi korteji gelmekteydi. Bu kortejde "Kapitalizm öldürür, kapitalizme ölüm!" dövizleri taşınıyordu.

Cebeci Kampüsü Savaşa Hayır Platformu ise yaklaşık 70 kişiydi. Cebeci iki yılın ardından yeniden kendi pankartıyla 1 Mayıs alanında yerini almıştı.

"Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" pankartı açan Hacettepe Merkez Kampüsü Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrencileri 20 kişinin üzerindeydiler ve ilk defa 1 Mayıs'ta böylesi bir katılım gerçekleştirmişlerdi. Onun ardında yer alan Beytepe Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Platform ise yaklaşık 30 kişiydi. Bu kortejde de "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Emperyalizm Ortadoğu'dan, sermaye üniversitelerden defol!" vb. dövizleri dikkat çekiyordu. Uzun bir aradan sonra 1 Mayıs alanında yerlerini alan Beytepeliler öğrenciler 1 Mart'taki katılımının epey altında kaldılar.

DTCF Öğrencileri ise bu yıl iki pankart açtılar. "Emperyalist savaşa hayır!" pankartının yanı sıra dönem başında kurulan platformun pankartı da taşınmaktaydı. 80'in üzerinde öğrencinin yer aldığı kortej, özellikle alana girişte en coşkulu kortejdi. Katılım geçen seneye göre düşmüş olmakla birlikte, oldukça disiplinli bir görünüme sahiptiler.

Emperyalizm Ortadoğu'dan, sermaye üniversitelerden defol!

Tren garının önünden "Üniversiteler kışla olmayacak!" sloganıyla yürüyüşe geçen öğrenci kortejleri özellikle savaş, işgal ve YÖK ile ilgili çeşitli sloganlar attılar. "İşgalci ABD Ortadoğu'dan defol!", "Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filo'yu unutmayın!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" gibi sloganların yanı sıra bazı kortejlerde "Saraylara savaş, kulübelere barış!" ve "Kurtuluş devrimde, barış sosyalizmde!" sloganları atıldı. "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Ne YÖK, ne YEK, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Sermaye defol üniversiteler bizimdir!" vb. sloganlar dışında, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın 1 Mayıs, bizi yek gulan!", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları da sıklıkla atıldı.

Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinin önünden geçilirken okulun camından "Geleceğin özgür dünyasının ruhuyla 1 Mayıs'ı selamlıyoruz!" yazılı pankartın asılması ile alana girişte oldukça coşkulu bir hava yaratıldı. Burada bir süre duran öğrenci kortejleri pankartı sloganlarıyla selamladılar. "Dil-Tarih faşizme mezar olacak!" sloganı atıldı. Alana girildiğinde de aynı pankart platformun imzası ile köprüye asıldı. Alana girişin ardından bir dağılma yaşandı. Havanın da etkisiyle dağılan kortejler çekilen halaylarla

toparlandıktan sonra pankartlarını kapatarak dağıldılar. Geçmişte alanda daha canlı ve disiplinli bir havaya sahip olan öğrencilerin bu yılki olumsuzluklarından biri de buydu.

Yürüyüş kolunda ve alanda liseliler

Bu yıl liselilerin katılımı coşku ve kitlelilik açısından çok daha olumlu idi. Bu yılki 1 Mayıs'ı diğerlerinden ayıran önemli şeylerden biri de liselilerin bu yoğun ve coşkulu katılımlarıydı. Alanda pankart açan fazla sayıda liseli gençlik grubu olmamasına rağmen bu böyleydi. Liseli Genç Umut korteji 200'ün üzerinde bir katılım sağladı. Ankara Liseli Gençlik Platformu ise 50 kişilik katılımı ile BDSP'nin hemen arkasında yer aldı. Coşkulu ve disiplinli duruşları ile alandaki dikkat çekici kortejlerden biri olan ALGP korteji yürüyüş sonuna kadar ve alanda bu duruşunu sürdürdü.

1 Mayıs'ın kazanımları ile geleceği kucaklamaya!

Üniversiteli gençliğin birlikte katılımının bu eylemde de gerçekleşmesi, kitlelilik ve coşku planında belli bakımlardan zayıflamalara rağmen, geleceğe olumlu bir kazanım olarak yansıcaktır. Önemli olan bu birlikteliği sürdürebilmek, güçlendirebilmek ve buradan kazanılan itilimle geleceğin birleşik-politik gençlik hareketinin yaratılmasını sağlayabilmektir. Liseli gençliğin bu yılki katılımı ve örgütlülüğü düşünüldüğünde bunu yaratabilmenin olanakları giderek olgunlaşmaktadır. Bu yılki 1 Mayıs bir kez daha göstermiştir ki, genç komünistlerin omuzlarındaki sorumluluk ağırlaşmaktadır. Genç komünistler bu sorumluluğun gereklerini yerine getirecek irade ve kararlılığa sahiptirler.

Ekim Gençliği/Ankara

1 Mayıs'ta alanlardaydık!

Bu 1 Mayıs'ta da gençliğin coşkusu ve dinamizmiyle alanlardaydık. Ön süreçte faaliyet yürüttüğümüz okul ve dersanelere götürdüğümüz materyallerin dışında Kızılay'ın merkezi yerlerini yaygın kuşlamalarımızla defalarca donattık. 1 Mayıs gününe kadar ALGP imzalı 1 Mayıs'a çağrı afiş ve bildirimlerimizi kullanarak, bire bir görüşmelerle, toplantılar ve sınıf konuşmalarıyla faaliyetimizi sürdürdük.

Lise ve dersane öğrencisi gençliği kendi platformlarına, 1 Mayıs'ta taleplerini haykırmaları için çağırdık. 1 Mayıs'ı işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olduğu bilinciyle "Savaşa değil, eğitime bütçe!" pankartıyla karşıladık. Bazı faşist öğretmenlerin kasıtlı olarak 1 Mayıs gününe sınav koymaları katılımımızı önemli ölçüde etkiledi. Sınavlara girmeyip 1 Mayıs'ta alanlarda olmayı tercih eden arkadaşlarımızın aramızda olması ise coşkimizi arttırdı.

Yürüyüş kolunda Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'yla birlikte, 50 kişilik ALGP kitlemizle

yürüdük. Eylem boyunca savaş gündemli, liseli gençliğe yöneltilen saldırılar ve kurtuluşun devrim ve sosyalizmde olduğunu şiarlaştıran sloganlar attık. Ön çalışmalarımızdaki kararlılık, coşku ve azmimizi alana da taşıdık.

Ankara Liseli Gençlik Platformu (ALGP)

Adana'da 1 Mayıs...**“Genel grev genel direniş!”**

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs Adana'da, binlerce kişinin emperyalist saldırganlığa ve sermaye devletinin yıkım saldırılarına karşı tepkilerini ortaya koyduğu bir gün olarak kutlandı.

Adana'da 1 Mayıs mitingi Emek Platformu'nun oluşturduğu tertip komitesinin başvurusuyla

gerçekleşti. Mitingin duyurusu İnönü Parkı'nda yapılan bir basın açıklaması ve bildiri dağıtımıyla yapıldı. 1 Mayıs günü Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde toplanan kitle saat 11.00'de yürüyüşe geçti. En önde işçi sendikaları yerlerini aldılar. Türk-İş'e bağlı sendikalardan Yol-İş, Tek Gıda-İş, Tümtis, Petrol-İş sendikalarını DİSK'e bağlı Emekli-Sen, Tekstil ve Genel-İş 1 ve 2 No'lu şubeler izledi. Onların ardından KESK, odalar, dernekler, devrimci çevreler ve siyasi partiler yürüyüş kortejinde yerlerini aldılar. Bir saat süren yürüyüşün ardından Uğur Mumcu Meydanı'na varıldı. Türk-İş'e bağlı sendikalardan Teksif'in dışında diğer sendika üyesi işçiler bayrak ve flamalarıyla alana canlılık taşıdılar. TEKEL'in özelleştirilmesi Türk-İş'e bağlı işyerlerinin ağırlıklı gündemini oluşturuyordu. DİSK Tekstil'e bağlı Bossa ve Mensa işçileri de çark amblemleriyle dikkat çekiyorlardı. Genel-İş'e bağlı 1 ve 2 No'lu şubelerden bu yıl 2 No'lu şube daha kitlesel bir katılım sağladı. Temizlik işçileri iş elbiseleri ve çark amblemleriyle flamalarıyla coşkulu bir şekilde alandaydılar. Yürüyüş

boyunca işçiler tarafından “Amerikan itleri, sattırmayız KİT'leri!”, “Tekel halkındır, satılamaz!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Hortumcuya değil, emekçiye bütçe!”, “Yaşasın iş-ekmek-özgürlük mücadelemiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı. İşçi sendikalarının kortejlerinden, dışarıda Ortadoğu halklarına ve içeride işçi-emekçilere yönelik saldırılara karşı sık sık “Genel grev genel direniş!” sloganı yükseldi.

Ambar işçilerinin arasında ise direnişçi Birtek işçileri yer alıyorlardı. “Birtek işçisi direnişin simgesi!” sloganları ve kitlesellikleri ile dikkat çektiler.

KESK'e bağlı sendikalardan Eğitim-Sen'in dışında katılım oldukça düşüktü. Kendilerine yönelik saldırılarla ilgili sloganları daha ağırlıklı olarak atıldılar.

Komünistler olarak, önde *Kızıl Bayrak* imzalı “Ya barbarlık, ya sosyalizm”, ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu imzalı “Emperyalist barbarlığa, kölelik yasasına, özelleştirmeye, tensikatlara hayır!” yazılı pankartlarımızla katıldık. BDSP imzalı ve imzasız dövizlerimizle, ellerimizde kıvılcık bayraklarla yürüyüş boyunca sloganlarımızı coşkulu bir şekilde haykırdık.

Miting, Bingöl'de yaşanan deprem ve 100'ün üzerinde insanımızın ölmesi nedeniyle halaylar çekilmeden, alanda yapılan kısa konuşmanın ardından sona erdi.

BDSP çalışanları/Adana

Bursa: 4 bin kişilik coşkulu 1 Mayıs

1 Mayıs Bursa'da Gökdere Meydanı'nda yapılan mitingle coşkuyla kutlandı. Saat 17.00'de Zafer Parkı'ndan başlayan yürüyüş yaklaşık 4 bin kişi katıldı. Eyleme sendikalar, reformist partiler, dernekler, devrimci gruplar ve film festivali için Bursa'ya gelen sanatçılar katıldılar.

İşçilerin ve kamu emekçilerinin katılımı düşüktü. Mitingde Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın'ın yaptığı konuşmada, özelleştirmeye izin vermeyeceklerini ve emperyalist işgalin son bulmasını istediklerini belirtti.

Okunan 1 Mayıs Marşı'ndan sonra konuşan Rutkay Aziz; 1 Mayıs Marşı'nın 1975 yılında AST tarafından oynanan Maksim Gorki oyununda Türkiye işçi sınıfına armağan edildiğini, daha sonra oyunun ve marşın yasaklandığını, ama marşın halen söyleniyor olmasından büyük mutluluk duyduğunu belirtti.

Eylemde, “Yaşasın 1 Mayıs!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “İş, ekmek yoksa barış da yok!”, “KİT'ler halkındır satılamaz!” sloganları atıldı. Bingöl depremi nedeniyle eylem halay çekilmeden söylenen marşlarla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak okuru/Bursa

Malatya'da 1 Mayıs...

Malatya'da Emeksiz Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs mitingine 2 bin kişiye yakın bir katılım oldu. Bazı sendikalar Bingöl'de yaşanan deprem nedeniyle mitingde katılmaktan vazgeçtiler. Eyleme gelenlerin pek çoğu ise depremde ölenlerin anısına yakalarına siyah kurdele taktılar.

Miting öncesinde polis terör estirdi. Mitinge katılmak için kortej oluşturan Haklar ve Özgürlükler Platformu'na vahşice saldıran polis bir çok kişiyi ağır şekilde yaraladı, yaklaşık 40 kişiyi de gözaltına aldı.

Mersin'de 1 Mayıs...**“AKP yasanı al başına çal!”**

Emek Platformu'nun Mersin'de düzenlediği 1 Mayıs mitingine binlerce işçi ve emekçi katıldı. Mersin'de geçen yıl 1 Mayıs kutlamaları Valilik tarafından keyfi gerekçelerle yasaklanmıştı.

Mitinge işçi sendikalarından Petrol-İş, Yol-İş, Kristal-İş, TÜMTİS ve Genel-İş'in yanı sıra KESK'e bağlı sendikaların şubeleri, parti ve dernekler katıldı.

Miting öğle saatlerinde katılımcıların

Devlet Hastanesi'nin ön tarafındaki alanda toplanıp yürüyüşe geçmesiyle başladı. Mitingde taşınan pankartlarda ve sloganlarda en fazla öne çıkartılan konular meclisin gündeminde olan kölelik yasası, Kamu Personel Rejimi Yasası ve Irak'ta yaşanan emperyalist işgaldir. İşçi kortejlerinde sürekli olarak kölelik yasasıyla ilgili sloganlar atıldı. İktidar partisi AKP'nin Mersin teşkilatı yürüyüş güzergahı üzerindeydi. Kortejler AKP önünden geçerken yoğun ve sürekli bir şekilde “AKP yasanı al başına çal!” ve “İşbirlikçi AKP, kurdu kuşu unutmaz!” sloganları haykırıldı.

Mitingin yapılacağı Metropol Meydanı'na gelindikten sonra, Bingöl depreminde ölenler için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Yapılan konuşmalarda savaşa ve gündemdeki saldırılara dikkat çekildi, mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı. Konuşmaların ardından miting sona erdirildi.

İzmir'de 1 Mayıs...**15 bini aşkın işçi-emekçi katılımı**

Geçen yıllarla karşılaştırıldığında 2003 1 Mayıs'ı İzmir'de daha düşük bir katılımı gerçekleşti. Mitinge 15 bini aşkın bir kitle katıldı.

DİSK ve KESK katılım yönünden geçen yıla göre belirgin bir zayıflık sergiledi. Özelleştirme saldırısıyla yüzyüze olan Petkim ve Tüpraş işçilerinin örgütlü olduğu Petrol-İş ise en kitlesel işçi sendikasıydı. Devrimci çevrelerin de belli bir toparlanma içinde oldukları gözleniyordu.

Yürüyüş üç ayrı koldan başladı. Türk-İş Alsancak'tan, KESK, DKÖ'ler, devrimci çevreler Konak'tan, BDSP'nin de yer aldığı DİSK korteji fuarın Basmane kapısından yürüyüşe başladılar.

1 Mayıs öncesi

1 Mayıs öncesinde işçi ve kamu emekçi sendikaları cephesinde ciddi bir hazırlığın olmadığı gözlemlenebiliyordu. Belediye-İş geçen yılki kadar olmasa da afişleme çalışması yaptı. Liberal sol partilerden en ciddi hazırlık TKP tarafından yapılırken, EMEP ve ÖDP son günlere sığdırdıkları afiş çalışmasıyla geçen yılın oldukça gerisindeydiler.

Sınıf devrimcileri ise 1 Mayıs hazırlıklarını haftalar öncesinden gündemlerine aldılar. BDSP bildirimleri hem

işçilerin çalışma alanlarına hem de semtlerine ulaştırılırken, sonuncusu Aliğa'da Petkim'in özelleştirmesine karşı yapılan miting olmak üzere İzmir'de yapılan iki mitingte yaygın olarak dağıtıldı. BDSP ve *Kızıl Bayrak* afişleri Menemen, Çiğli, Karşıyaka, Buca güzergahlarında ve emekçilerin yaşadığı semtlerde yaygın bir şekilde yapıldı. Aliğa'daki Petkim işçilerine ve Tire'de TEKSİF'e üye

oldukları için işten atılan Tire Güçbirliği Tekstil işçilerine yapılan ziyaretlerin dışında, 1 Mayıs'tan birkaç hafta önce semtlere dönük 1 Mayıs hazırlık komiteleri oluşturulmaya çalışıldı. 1 Mayıs'a dönük bir piknik düzenlendi. Yapılan birebir sohbetlerle işçi ve emekçiler 1 Mayıs'a çağrıldı.

Ve 1 Mayıs...

1 Mayıs'a DİSK kortejiyle katılan sınıf devrimcileri, en önde BDSP pankartı, ardından yine BDSP imzalı "Ya barbarlık, ya sosyalizm!", "Haramilerin saltanatını yıkacağız!" yazılı İşçi Kültür Sanat Evi pankartları taşıdı. BDSP kortejinin sonunda, "Direnişimize destek bekliyoruz!" Tire Güçbirliği Tekstil işçileri imzalı pankartıyla Tire'de sendikalaşma mücadelesi verirken Türk-İş TEKSİF'e üye oldukları için işten atılan tekstil işçileri yer almışlardı.

Komünistler ağırlığını işçi ve emekçilerin oluşturduğu 100'ü aşkın bir katılım gerçekleştirdiler. Güncel ve siyasi taleplerin yer aldığı dövizlerin yanı sıra yine bu talepleri ifade eden mavi önlükler giyildi.

Alana varılmasıyla başlayan 1 Mayıs mitingi, saat 13:00'ten sonra organizasyonu yapan İzmir Savaş Karşıtı Platformun da katkılarıyla karnavalı andırmaya başladı. Yapılan konuşmalarda özelleştirmelere ve iş yasasına değinildi.

İşçi sendikaları cephesinden en kitlesel katılımı Petrol-İş sağlarken, Belediye-İş de iş bırakarak alana çıktı. Kitlelilik açısından Petrol-İş'ten sonra ikinci sırada yer alıyordu. Genel-İş de kitlesel katılım sağlayan sendikalar arasındaydı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İzmir'de 1 Mayıs ve kamu emekçileri hareketi

2003 1 Mayıs'ı tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçi-emekçi ve ezilen yoksul halklara karşı sermayenin saldırılarının yoğunlaşarak devam ettiği bir süreçte kutlandı. Dolayısıyla 1 Mayıs gösterileri, saldırılara karşı sınıfın tepkisinin ve mücadele kararlılığının da bir göstergesi olma özelliği taşıyordu. İşçi ve emekçi hareketinin suskunluğu kırıp sermayeye karşı sesini yükseltmesi için önemli bir olanaktı 1 Mayıs. Ancak bu olanak yeterince değerlendirilemedi. En azında İzmir'deki gösteriler buna işaret ediyor.

Elbetteki alana binlerce kişi çıktı, taleplerini haykırdı, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı tepkisini dile getirdi. Kitle katılımının ağırlığını gençlik oluşturuyordu. İşçi ve kamu emekçileri sendikaları açısından 1 Mayıs'ı değerlendirecek olursak, kitlelilikten ve coşkudan uzak, adeta bir piknik havasında geçti. KESK açısından tam bir ciddiyetsizliğin, hazırlıksızlığın ifadesiydi 1 Mayıs.

Miting saatinin öğleden sonraya alınması iş bırakma kararının alınmamasının ve aynı zamanda kendi tabanına olan güvensizliklerinin bir ifadesi idi. Her zaman olduğu gibi gerek KESK merkezi gerekse de sendika yönetimleri olsun 1 Mayıs'ı özüne yakışır bir şekilde kutlamak için gereken çabayı sergilemediler. Taban çalışması yapılmadığı gibi kullanılacak materyaller de son

iki güne sıkıştırılmış, afiş, bildiri, özel sayı vb. materyaller birimlere bile taşınmamıştır. Gönderilen kimi paketler ise sendika binalarında SEKA'ya yollanmayı bekliyor!

Kamu emekçilerinin daha önce püskürttüğü kölelik yasası (kamu personeli rejimi yasası) yürürlüğe girmek üzere. Özelleştirmeler son hızla devam ediyor. İş güvencesinin yok edilmesi, kamu alanının tasfiyesi, sendikasızlaştırma, sefalet ücreti vb. saldırılar yoğunluğundan hiçbir şey yitirmiş değil. Değişik argümanlarla tüm kazanımlar yok edilmeye çalışılıyor. Toplu işten atmalar gündemde. Saldırıları bunlarla da sınırlı değil. Ama sınıf cephesinden yükselen ses son derece cılız. Düşünün ki İzmir'den binlerce kamu emekçisi merkezi Ankara eylemlerine taşınırken 1 Mayıs'ta iş bırakma çağrısı yapılmıyor, miting saati 14:00-15:00'lere alınıyor ve KESK'e bağlı tüm sendikaların alana taşıdığı kitle sayısı 1000-1500 kişiyi aşmıyor. Eğitim-Sen en fazla kitleyi alana taşımaya rağmen (en kalabalık katılan sendika şubesi 100-120 kişi) toplamda 1000 kişiyi bulamıyor. Şubelerin alana taşıdığı kişi sayısı ortalama 30-80 kişi arasında. İşçi sendikaları için de durum farklı değil. Bir-iki sendika dışında tablo daha da kötü.

Aslında bu durum şaşırtıcı da değil. 1 Mayıs, emperyalist savaş, personel rejimi yasası ve diğer saldırılar karşısında KESK'in aldığı tutum ve

pratik bugünkü tablosunun özetini veriyor. Diğer bir deyişle, devrimci mücadele programından ve perspektifinden uzak, reformist, uzlaşmacı anlayışların kamu emekçileri hareketinde yarattığı tahribatın sonuçlarını yaşıyoruz.

Sonuç olarak kamu emekçileri cephesinden 1 Mayıs, tarihsel anlam ve önemine uygun olarak kutlanmamıştır. Sınıf cephesi bundan 117 yıl önce yükseltilecek mücadele bayrağına yeterince sahip çıkamamıştır. 117 yıl önce verilen dışiş mücadele ile kazanılan haklar bugün kölelik yasalarının uygulamaya geçirilmesi ile gaspedilmeye çalışılmaktadır. Ama hiçbir şey için geç değil. Devrimci bir irade ve ısrar ile yükseltilecek mücadele rüzgarı lehimize çevirebilir. Saldırıları püskürtmek ve işçiden emekten yana bir dünya kurmak mümkün. Burada görev ve sorumluluk elbette ki bu düzenden kırıntı bekleyenlerin değil, devrimci sosyalist işçi ve emekçilerindir. Bu perspektifle emperyalist savaş ve saldırganlığa, kapitalist sömürüye karşı taban örgütlenmelerini yaratarak sınıf kavgasını yükseltmek ve onurlu bir gelecek yaratmak ellerimizdedir. Herşey bu konuda gösterilecek ısrar, devrimci kararlılık ve cürete bağlıdır. Sınıf devrimcileri, sosyalist kamu emekçileri bu sorumlulukla mücadeleye dört elle sarılmalıdır.

Sosyalist bir kamu emekçisi/İzmir

1 Mayıs eylemlerinden...

Trabzon...

Trabzon'da öğlen TEDAŞ önünde başlayan 1 Mayıs mitingine yaklaşık 900 kişi katıldı.

Ekim Gençliği, KTÜ Paralı Eğitim Karşısı Öğrenci Platformu (PEKÖP) ve DÜK'ün katıldığı KTÜ Öğrencileri pankartı arkasında yaklaşık 120 kişi yürüdü. Koordinasyon, Yurtsever Gençlik farklı pankartlarla alana çıktılar. Polisin sürekli provokasyonuna karşı net tutum alan öğrenci kortejine daha sonra eylem komitesi içerisinde yer alan sendika bürokratları tarafından müdahale edildi. Öğrenciler sendikaların reformist tutumuna karşı net tutum aldılar, eylem sonuna kadar sloganlarını attılar "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!", "Demokratik üniversite istiyoruz!", "Kızıl bayrak yukarı daha da yukarı!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Faşizme ölüm emekçilere özgürlük!", "Herkes parasız, bilimsel, demokratik eğitim!", "Marks, Engels, Lenin, yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Hücreler yıkılsın tutsaklara özgürlük!" vb. sloganlar atıldı.

Ekim Gençliği ve KTÜ PEKÖP çalışanları/Trabzon

Amasya...

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, uzun yıllardan sonra Amasya'da düzenlenen bir mitingle kutlandı. Mitinge yaklaşık 500 kişi katıldı. Bingöl'de meydana gelen deprem coşkuyu engelledi. Ancak yine de uzun yıllar sonra 1 Mayıs'ın Amasya'da kutlanması çok anlamlıydı. Mitinge en büyük katılımı reformist partiler ve Eğitim-Sen gerçekleştirdi. Yanı sıra öğrencilerin de anlamlı bir katılımı oldu. İşçi ve emekçi katılımı ise düşüktü. Bu durum sendikaların yeterince çalışma yapmadıklarının gösteriyordu.

SY Kızıl Bayrak okuru/Amasya

Bandırma...

Bandırma'da Emek Platformu'nun düzenlediği 1 Mayıs'a KESK'ten Eğitim-Sen ve SES, işçi sendikalarından Petrol-İş ve Şeker-İş katıldı. Gençlik Bandırma Gençlik Platformu pankartı altında yaklaşık 40 kişi, liseli gençlik ise kendi pankartı altında 60 kişi civarında bir katılım sağladı. Eyleme yaklaşık 1500 kişilik bir katılım gerçekleşti.

Mitingte "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Borlar halkındır satılamaz!" sloganları atıldı. Gençlik daha gur bir şekilde devrimi ve sosyalizmi sahiplenen sloganlar attı, ABD emperyalizmini, YÖK'ü protesto etti.

Bandırma'dan SY Kızıl Bayrak okurları

Kayseri...

Kayseri'de 1 Mayıs kutlamalarının hazırlıkları geç başladı. Ön çalışmanın zayıflığı nedeniyle katılımın da zayıf olacağı belliydi. Emek Platformu'nun katılımı için çaba harcayan KESK'liler bu çabayı kendi tabanlarına yönelik ortaya koysalar belki de katılım daha fazla olacaktı. Katılımı artırmak için mitingine geç bir saate almaları da sonucu değiştirmede.

Saat 16:00'da Veterinerlik Fakültesi önünden harekete geçildi. Mitinge işçi sendikaları olarak TÜMTİS, Genel-İş, Harb-İş ve Tür-Köysen katıldı. Kamu emekçileri Eğitim-Sen, SES kortejleriyle alanda

yerlerini aldılar. Mitinge derneklerden İHD, Eğitim-Der, Yunus Emre Derneği, reformist partilerden ÖDP, EMEP, DEHAP katıldı. Mitingte "Silaha değil eğitime bütçe", "Kurtuluş yok tek başına ya hep bereber ya hiçbirimiz", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız", "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" sloganları atıldı.

Yürüyüş esnasında çevre binalardan yoğun bir destek vardı. Miting yapılan konuşmalar ve çekilen halaylarla son buldu.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Kırşehir...

Yaklaşık 150 kişilik katılımı gerçekleştiren basın açıklamasında kitlede genel bir durgunluk havası hakimdi. Bunda Bingöl'de yaşanan depremin de payı vardı. Açıklama öncesinde 1 Mayıs şehitleri ve Bingöl'de yaşamını yitiren insanlar için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: "Bugün burada küresel sermayenin bizi mahkum etmek istediği sömürüye, yoksulluğa, işsizliğe, savaşlara,

yasaklara, baskılara karşı sesimizi yükselttik. Bizler savaştan rant kazanma peşinde olanların çabalarına rağmen savaşa ve saldırıya hayır dedik. Savaş tezkeresini engelledik. İnsanlığımıza ve onurumuza sahip çıktık... Bugün burada bir kez daha sesleniyor ve diyoruz ki; yanlışlara karşı suskun kalmayacağız, seyretmeyeceğiz..."

Metnin okunmasının ardından, "Yaşasın 1 Mayıs, kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "İMF'ye değil eğitime bütçe!", "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın mücadelemiz!" ve sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Eylem alkışlarla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir

Antep...

Antep'te 1 Mayıs kutlamalarına yaklaşık 5 bin kişi katıldı. İstasyon Meydanı'nda yapılan mitingde belli bir kitlelilikle gelen TÜMTİS'in

yanı sıra Gazi Ulaş, TEKEL, TELEKOM ve Belediye işçileri katıldı. Özelleştirilmesi gündemde olan TEKEL'de çalışan işçiler mitingde aileleriyle birlikte geldiler ve açtıkları "TEKEL'siz yaşam haram, mücadeleye devam" pankartı arkasında yürüdüler. Alanda özelleştirme saldırısıyla ilgili sloganlar ağırlıktaydı.

Lüleburgaz...

Lüleburgaz'da yapılan 1 Mayıs mitingine ağırlığını işçilerin oluşturduğu 3 bin 500 kişi katıldı. Petrol-İş, Kristal-İş, Tek Gıda-İş, Tes-İş, Yol-İş, Şeker-İş ve Genel-İş'in yanı sıra KESK'e bağlı sendikalar ve partilerin katıldığı mitingde kölelik yasası ve ABD'nin Irak'ı işgali protesto edildi.

Sivas...

Sivas'ta yapılan 1 Mayıs mitingine yaklaşık 400 kişi katıldı. Mevlana Caddesi üzerindeki eyleme KESK'e bağlı sendikalar, reformist partiler, Halkevi üyeleri ve üniversite öğrencileri katıldı. Cumhuriyet Üniversitesi'nde çalışırken işten atılan işçiler de kendi kortejleriyle alanda yerlerini almışlardı.

Van...

Kürdistan'ın pek çok ilinde olduğu gibi Van'da da uzun yıllardır 1 Mayıs kutlamaları yapılamıyordu. Son yıllarda ise miting başvuruları Olağanüstü Hal Valiliği tarafından keyfi şekilde geri çevriliyordu. Bu 1 Mayıs'ta 23 yıl aradan sonra ilk kez alanlara çıkıldı. Ezberciler İş Merkezi önünde yapılan 1 Mayıs mitingine katılanların önemli bir kısmı KESK'e bağlı sendikaların ve DİSK'e bağlı Genel-İş'in üyesiydi. Toplam katılım 1500 kişi civarında oldu.

Bingöl depremi dolayısıyla planlanan konuşmalar ve müzik dinletisi iptal edildi. KESK ve Genel-İş alanda sadece depremle ilgili iki pankart açtılar.

Irak halkının direnişi işgalcilerin planlarını bozacak!

Büyük bir yıkım ve katliam eşliğinde Irak halkına karşı girişilen emperyalist saldırı, çürümüş Saddam rejiminin kısa sürede çöküşü sayesinde ilk amacına kolayca ulaşmış oldu. Güney kentlerinde sergilenen kararlı direnişin Bağdat, Musul gibi büyük kentlerde yaşanmaması işgalcileri önemli ölçüde rahatlattı. Bundan güç alan Bush ve savaş çetesi diğer halkları tehdit etmeye başladılar. Suriye'yi hedef alan açıklamalar birbirini izlerken, Yaser Arafat baskı altına alınarak ABD ve İsrail'in isteğine uygun olarak Ebu Mazen kabinesine onay vermek zorunda bırakıldı. Bu arada Kuzey Kore'ye karşı da daha sert ve saldırgan bir üslup kullanılmaya başlandı.

İşgal sonrası birkaç haftalık zaman dilimi gösterdi ki, Irak'ı işgal etmek ile Bağdat'ta ABD uşağı bir yönetimi başa geçirmek farklı şeylerdir. Saldırganlık, yıkım ve katliamlar konusunda oldukça deneyimli olan Amerikan/İngiliz emperyalistleri 20 günde Irak'ı işgal edebildiler, ancak işgalin ardından geçen aynı süre içinde kentlerin su ve elektrik şebekelerini bile devreye sokamadılar. Bağdat'ta kukla bir yönetimi işbaşına geçirme konusunda ise bir arpa boyu yol bile alamadılar. Basra kenti örneğinde olduğu gibi, atadıkları yerel valileri ise, işbirlikçi oldukları için halk tarafından kabul edilmedi. Şimdiye kadar Amerikalılar organize ettikleri toplantılara Irak halkının kendi temsilcisi olarak kabul edebileceği hiç kimseyi katamadılar. Zira itibarının yerlerde sürünmesini göze almayan hiçbir şahsiyet ABD'lilerle işbirliği yapmaya cesaret edemiyor.

Elbette ki işgalcilerin asıl sorunu tahrip ettikleri altyapı, sağlık, eğitim, iletişim vb. hizmetleri yeniden işler hale getirmek değil. Bunları gecikmeli de olsa Irak halkından gasp ettikleri para ile yapabilirler. Onları asıl kaygılandıran Irak halkının işgale ve işgalcilere karşı aldığı tutumdur. Zira çiçeklerle/tezahüratlarla karşılanmayı beklerken şiddetli bir direnişle karşılanarak ilk şoku yaşayan işgalciler, kitlele boyutta olmasa da her gün yeni direniş ve protestolarla karşılaşmaya başladılar. Özellikle Şii'lerin işgale karşı çıkmaları, her fırsatta Irak'ta yabancı bir güç istemediklerini dile getirmeleri emperyalist işgalcileri kaygılandırıyor.

Kerbela'da gerçekleşen ve 5 milyona yakın Şii'nin katıldığı İmam Hüseyin anması, Irak halkının işgale karşı taşıdığı direnme potansiyeline açık bir gösterge oldu. Milyonlar "Amerika'ya hayır! İsrail'e hayır! Saddam'a hayır! Tiranlığa hayır! İslam'a evet!" sloganları attılar. Yine Şiiilerin lideri Şeyh Ali Es Sistani Irak'ta yabancı yönetimi reddetti, yönetim boşluğunun doğru ve nitelikli insanların görevlendirilmesiyle aşılmasını istedi. Kerbela'da gerçekleşen anmaya yaklaşıma Amerikan askerleri, Bağdat'a giriş yapan Şii din adamı Muhammed el Fertusi'yi bir grup arkadaşıyla tutukladılar. Olayın duyulmasından sonra gerçekleşen yoğun protesto eylemleri üzerine tutuklananlar serbest bırakıldı.

Bağdat'a giderek kitleye dönük bir konuşma yapan Irak İslam Devrim Yüksek Konseyi (İİDYK) liderlerinden Abdülaziz Hekim de, Iraklılara hiçbir yönetimin dayatılamayacağını, Iraklıların kendi kendilerini yönetebileceğini söyledi. Hekim'i dinleyen kitle ABD'ye ve Saddam'a hayır sloganları atıp, Irak'ın birliğini savundular. İİDYK'nın sözcüsü Ebu Eslam El Sakir ise, Irak halkı için ABD egemenliğinin Saddam rejiminden daha iyi olmadığını söyledi.

Bu ve benzer gelişmeler üzerine açıklama yapan ABD'li bir askeri yetkili, işgalcilerin içine girmekte olduğu çıkmazı şu sözlerle dile getirdi: "Bush yönetimi Şii'lerin bu ölçüde güçlü ve örgütlü olduğunu

tahmin etmemiştir. Amerikan karşıtı bir yönetimin kurulmasını önlemek için ise hazırlıksız."

Irak'taki işgal karşıtı tepki elbette Şii'lerle sınırlı değil. Bağdat'ta bulunan Ebu Hanife Numan Camisi'nde Cuma namazı sonrası tanınmış Sünni bir imam tarafından verilen hutbede de Irak'taki ABD varlığının reddedilmesi istendi. İmam, "Sünni ve Şiiiler uyum içinde yaşamalıyız. Amerika'ya ve işgale hayır diyelim. Bir zorbanın yerine diğerini getirmeyelim" sözleri ile halkı işgale karşı direnmeye çağırdı.

ABD emperyalizmi yıllardır böl-parçala-yönet taktiği ile halkları birbirine kırdırmaktadır. Ancak bu kirli taktiği Irak'ta uygulama şansı gittikçe azalıyor. Baas rejimi döneminden kalma bazı mezhepsel sorunlar işgale karşı direniş sayesinde aşılabilsen (ki hem Şii'ler hem de Sünniler birliğin önemine dikkat çekiyorlar) eğer, Irak halkının yükselteceği anti-emperyalist direniş çok daha etkili olacaktır.

Emperyalist işgale karşı güçlenme eğilimi taşıyan bir diğer direniş odağı Irak gençliğidir. Necef'te bulunan işgalci güçler tarafından yapılan açıklamada; 250-300 kişilik genç grupların kendilerine "Filistin tarzında" taş atmaya başladığı söyleniyor. Benzer eylemler Kerbela, Bağdat ve Musul'da da görülmeye başlanmış. Bu, Filistin halkının siyonist işgale karşı yıllardır devam eden direnişinin bölge halkları üzerinde bıraktığı olumlu etkiye iyi bir örnek.

Başta Bağdat olmak üzere birçok Irak kenti işgal karşıtı eylemlere sahne olurken, Bağdat'ın emekçi mahallelerinden Zaferaniye'de silah imha eden ABD'li askerler 40 Iraklı'nın ölümüne, 30'unun da yaralanmasına yol açtılar. Cephaneden fırlayan füze ve bombalar etraftaki birçok evi yerle bir etti. Ölü ve yaralıların enkaz altından çıkarmaya çalışan Iraklılar, bölgeye gelen Amerikan askerlerine taş ve silahlarla saldırdı. Halkın açtığı ateş sonucu bazı işgalci askerler yaralandı. Ölen Iraklıların cenazeleri büyük bir Amerikan karşıtı gösteriye dönüştü. Halk, "Sivillerin yakınında patlamaları durdurun! Savaştan sonra terör! Amerikalılara, Saddam'a hayır!" sloganları attı. Halkın tepkisinden korkan Amerikalı askerler Zaferaniye semtinden çekildiler. İşgalcilerin sebep oldukları bu vahşi katliam Filistin Oteli önünde toplanan ve ABD-İsrail karşıtı sloganlar atan kitle tarafından da protesto edildi.

Tüm veriler işgalcilerin giderek güçlenen bir direnişle karşı karşıya kalacağını gösteriyor. İşgal

karşıtı mücadelenin yükselmesi emperyalist haydutların günden güne daha saldırgan bir tutum almalarını beraberinde getirecek. Nitekim bunun ilk örneği yaşandı bile. Gösteri yapıp Amerikan askerlerine taş atan Iraklılar'a ateş eden işgalci askerler 13 kişiyi katledip 70'i aşkın insanı yaraladılar. Ertesi gün de ABD'li askerlerin ateş açması sonucu 2 Iraklı katledildi. Ancak saldırganlığın halkları sindiremeyeceği, tam tersine sömürgecilere karşı yükselen direnişe güç katacağı Vietnam, Filistin ve başka birçok örnekten bilinmektedir.

Amerikan-İngiliz işgaline karşı Irak halkının henüz son sözünü söylemediği ve asıl sürecin yeni başladığı farklı kişi ve çevreler tarafından da kabul ediliyor. Bu da Irak'ın sert çatışmalara gebe olduğunun göstergesidir. Irak halkı önünde zorlu ama bir o kadar da onurlu bir direniş süreci duruyor. Emperyalist işgal karşıtı mücadelenin dini motifler altında gelişmesi bir dezavantaj olmakla beraber, bu mücadelenin bölge halkları açısından taşıdığı önem hiçbir şekilde gözardı edilmemelidir. Bugün Irak halkıyla dayanışmayı yükseltmek her zamankinden daha önemli hale gelmiştir. Zira Irak'ın işgalinden sonraki günlerde bölgede ve dünyada emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtı mücadelenin hızında bir düşüş yaşandı. Eylemlerin devam etmesine karşın kitle katılımında yaşanan zayıflamada Bağdat'ın kolay düşüşü ve "işgal gerçekleşti, artık yapacak bir şey yok" türünden yüzeysel bir bakış önemli bir rol oynamıştır.

Irak'ta gerçekleşen işgal karşıtı birçok protesto eyleminde hem Amerikan emperyalizmi hem İsrail siyonizminin aynı anda hedef alınması da oldukça anlamlıdır. Zira Ortadoğu halklarının tümüne yönelen bu haydutça saldırı ABD'nin yanı sıra İsrail'in de çıkarlarını korumayı amaçlamaktadır. Bağdat'ın dumana hala tüterken Filistin yönetimi ve halkı üzerinde baskıların yoğunlaşması bunun somut bir göstergesidir. Bu kısa sürede Bush-Şaron katillerinin dayattığı "yol haritası"nın yaşama geçmesini kabul eden Mahmut Abbas (Ebu Mazen) başbakanlığa getirildi. ABD, AB, BM, Rusya ve Mısır tarafından baskı altına alınan Arafat, Mahmut Abbas'ın kabinesini de onayladı. Görüldüğü gibi Irak'tan sonra sıra Filistin'e gelmiştir. Dolayısıyla bölgedeki anti-emperyalist mücadele siyonizmi de hedeflemek durumundadır.

ABD'nin politik manevraları...**Irak'ta yeni bir Vietnam sendromu korkusu****C. Kaynak**

Irak halkı ABD'nin umutlarını ona bir kurtarıcı gibi sarılmayarak kursağında bıraktı. Onun için Washington 'sopa' politikasından sonra 'havuç' politikasına geçerek kendisine karşı oluşan dünya kamuoyunu yatıştırmayı düşünüyor. Eğer Irak halkı işgal kuvvetlerine kucak açsaydı, onları bir kurtarıcı güç olarak bağrına basmış olsaydı ABD emperyalizmi fazla zorlanmazdı.

Donald Rumsfeld'in Ortadoğu'da yaptığı gövde gösterisine rağmen ABD emperyalizminin taktik değiştirmeye başladığına ilişkin belirtiler artmaya başladı.

Bağdat rejiminin yıkıldığı güne kadar ABD yönetiminin yaptığı açıklamalar, muhatap farkı gözetmeksizin, hep tehditkar nitelikte oldu. İran ve Suriye ağır suçlamalara hedef oldular. İran'ın hava sahası ihlal edildi, Suriye Bağdat'ta yıkılan Baas rejiminin önder kadrosuna kucak açmakla, toplu kitle imha silahlarına sahip olmakla suçlandı. Colin Powell en kısa sürede Şam'a karşı bir yaptırım politikasının oluşturulması ve uygulanmaya konması gerektiğini açıkladı. Benzer suçlama ve tehditler defalarca değişik ABD yetkilileri tarafından tekrarlandı, uyarı adı altında İran açıkça tehdit edildi. Irak'ta yaşadığı zorlanmanın yarattığı telaş ile ABD emperyalizmi sadece bölge devletlerini hedef göstermedi. Onun politikasını onaylamayan tüm devletlerden hesap soracağı yönünde bir cereyan estirmeye çalıştı. Fransa'nın ABD'ye kafa tutmasının bedelini ticari ve diplomatik yaptırımlarla mutlaka ödemesi gerektiği belirtildi.

Saddam Hüseyin rejiminin beklendiğinden çok kolay ve çok kısa sürede yıkılması aynı şekilde koşulların çok erken değişmesine yol açtı. ABD emperyalizmi bugün askeri işgal altında tuttuğu Irak'ın eskiden beri birikmiş ve işgalden ötürü gündeme gelmiş sorunlarının tümü ile yüzyüze. Bu sorunların yarattığı güçlüklerden ötürü ABD emperyalizmi sadece 150 civarında askerini kaybederek bir ülkeyi işgal etmiş olmasını bir askeri zafer olarak kutlamayı göze alamıyor. Tam tersine, ABD militarist saldırı sonucunda Irak'ta elde ettiği mevzileri bu kez politik jestlerle, diplomatik girişimlerle takviye etmeye, kalıcı kılmaya çalışıyor.

Söz konusu taktik değişikliğinin ilk ciddi işaretini Colin Powell verdi. 25 Nisan günü Letonya televizyonuna yaptığı bir mülakatta tüm Avrupa devletlerine seslenerek, "Savaş bitmiştir. Hepimizi yeniden birleştirecek olan Irak halkına yardım etmektir. Anlaşmazlıkları çözelim, aşalım ve yeniden birleşelim. Şu an yapmaya çalıştığımız da budur" dedi. Bu mülakatı izleyen günlerde ABD yöneticileri aynı yönde açıklamalarda bulunmaya başladılar, hatta Suriye'yi tehdit etmediklerini dahi iddia ettiler. Savaş başlamadan önce bizzat Bush "Rusya ve Fransa'ya Irak petrolünden pay verilmeyeceğini" ilan etmişti. Son günlerde Rusya'nın Irak'ın yeniden inşasına katılması gerektiğini belirttiler. ABD'nin doğrudan sürdürdüğü bu yöndeki diplomatik girişimlerin yanı sıra esas arabuluculuk rolünü İngiltere hükümeti oynamaktadır. Geçenlerde Fransız, Alman ve İngiliz dışişleri bakanları Brüksel'de bir lokantada biraraya gelerek görüştüler ve bozulan ilişkilerin yeniden onarımına çalıştıklarını belirttiler. Tony Blair

Almanya'dan sonra Rusya'ya gitti ve Putin'le Irak sorununu görüştü.

Burada açıkça görülen askerlerden sonra diplomatların sahneye çıkmasıdır. Bu yönüyle gelişmeler bir yenilik arzetmemekte, tarihte her zaman tanık olunan bir görev devir tesliminin olduğu görülmektedir. Fakat konunun içeriği ve ABD emperyalizminin ileriye dönük hesapları sorunun sadece bir prosedür meselesi olmadığı gösteriyor. ABD daha düne kadar kendisi ile birlikte hareket etmeyen hiçbir gücün Irak'ta söz sahibi olamayacağını, devre dışı bırakılacağını savunurken, bugün birçok nedenden ötürü biraz daha farklı davranma ihtiyacı duyuyor.

Washington herşeyden önce dünyayı hiçe sayarak Irak'ta yaptığı militarist gövde gösterisini ve bunun üzerinden dünya halklarına verdiği gözdağı kalıcı bir kazanım, hedefini bulmuş bir girişim sayıyor. ABD'li strateji uzmanlarına göre Irak'ı uyduruk gerekçelere dayanarak imha eden ABD emperyalizmi istediği an aynı politikayı benzer gerekçelere dayanarak başka ülkelere karşı icra etme kudretinde olduğunu kanıtlamış oldu. Zaten ABD yöneticileri baştan Irak'ın başka devletler için bir ibret teşkil edeceğini belirtmişlerdi. Askeri alanda sağlanan başarının ve bununla dünya halklarına verilmiş sayılan mesajın yıpranmaması, kalıcı olabilmesi için sorunun diğer boyutlarının aynı kolaylıkla kollanması gerekiyor. ABD'nin birinci derecedeki endişesi Irak'ta yeni bir Vietnam sendromu ile karşı karşıya kalma tehlikesidir.

Irak halkı ABD'nin umutlarını ona bir kurtarıcı gibi sarılmayarak kursağında bıraktı. Onun için Washington 'sopa' politikasından sonra 'havuç' politikasına geçerek kendisine karşı oluşan dünya kamuoyunu yatıştırmayı düşünüyor. Eğer Irak halkı işgal kuvvetlerine kucak açsaydı, onları bir kurtarıcı güç olarak bağrına basmış olsaydı ABD emperyalizmi fazla zorlanmazdı. 15 Şubat günü dünyanın dört bir yanında meydanlara akan ve savaşı lanetleyen milyonların duyarlılıkları güçlü bir propaganda ile kırılabilir. İşgal güçleri emperyalizmin uşağı ve piyonu Saddam rejiminin işkence aletleri dışında Irak'ta bu tür bir propagandaya malzeme oluşturacak bir toplumsal dayanak bulamadılar. Tam tersine, gün geçtikçe Irak halkı işgal güçlerine karşı silahlı bir direnişe başlama yönünde eğilim gösteriyor. En mütevazı kitle gösterilerine ABD güçlerinin tank ateşi ile karşılık vermeleri ve katliam yapmaları bu eğilimin daha da kuvvetlenmesini getiriyor.

Bu durumda ABD emperyalizmi Irak'ta kitlelerle tek başına yüzyüze kalmanın sonuçlarına katlanmak istemiyor, bunun sıkıntısını yaşıyor. İngiliz hükümeti askerlerini kısa sürede geri çekme yanlısı olduğunu açıkladı, hatta altı aylık bir süre belirledi. ABD ise tam tersini yapmak, kitlelerin güvenliğini sağlama adı altında, kendi birliklerinin güvenliğini sağlamak için

Irak'a takviye güç göndermek zorunda kalıyor. Bu ihtiyacın süreklilik kazanması durumunda ABD açısından yaratacakları sonuçlar açıktır. Medyanın fazla yansıtılmaya özen göstermesine karşın yer yer işgal güçlerine karşı direnişlerin olduğu, kitle gösterilerinin sürekli bir artış seyri izlediği gizlenemiyor. ABD'nin "güvenliği sağlama, ülkeyi yeniden inşa etme ve demokratik bir rejim oluşturma" türünden girişimlerinin yerini bir sokak savaşına terketme olasılığı güçlü bir ihtimal olarak belirleniyor. Eğer bu ihtimal doğrulanırsa, ABD'nin militarist kazanımı yeni bir sendromla taçlanacaktır.

Colin Powell'in başlattığı temaslar sadece savaş sonrası olağan bir diplomatik atılım değil. Arkasında böyle bir ihtimale karşı tedbir alma arayışı yatıyor. Henüz açıkça ifade edilmemesine karşın ABD ihtiyaç gördüğü andan itibaren kendi birliklerini stratejik mevzilere çekerek, Irak'a uluslararası bir askeri güç yerleştirilmesinden yana. Uluslararası ilişkilerin gerginleşmiş olması, başta Irak petrolü olmak üzere hiçbir konuda henüz bir anlaşmaya varılmamış olması böyle bir konunun masaya konulmasını zorlaştırıyor. Bir ara NATO'nun adı geçti ve konu tartışmaya açılmadan geçiştirildi. NATO üyesi olup da kendilerine Irak pazarında pay verilmeyen devletler böyle bir misyona taraf olmayacaklarını söylüyorlar. Bu nedenle, ABD ilkin saldırı ve tehdit politikasını uyguladıktan sonra bu kez kendisine suç ortağı bulabilmek için diplomasiye başladı. Ancak, ABD'nin küstahlığı uzlaşmaya erken ve kolay varılmasını zorlaştırıyor. Tony Blair Moskova'ya elçi olarak gönderildi. ABD'yi Irak'ta bekleyen güçlüklerin bilincinde olan Putin hemen uzlaşma yoluna girmedi, biraz daha fazla taviz koparabilmek için şart koştu, özetle "önce Irak'ta varlığını iddia ettiğiniz kitle imha silahlarını bulup ortaya çıkarın, ondan sonra oturup konuşuruz!" dedi.

Irak'a militarist saldırının ardından ABD emperyalizmin konuyu uygun bir biçimde diplomatik alana çekmek istemesinin arkasında bir de iç politika hesapları var. ABD yönetimi önümüzdeki dönemde gerek iç ve gerekse de dış politikasını 2004 başkanlık seçimlerine endeksleyecektir. ABD silah ve petrol tekellerinin çıkarlarını en iyi bir biçimde savunan ve gerektiğinde bir ülkeyi ateşe veren, halkını katletmekten geri durmayan ekip şu anda yönetimde bulunuyor. Beyaz Saray'ı kuşatmış bu klik '90'lı yılların başındaki deneyimden ders çıkarmaya hazırlanıyor. Söz konusu tekellerin çıkarlarının azami derecede korunması için mevcut ekibin, yani Bush'un gelecek yılki seçimleri kazanması gerekiyor. Bu nedenle, başlayan ve giderek hızlanmak zorunda kalan manevraların arkasında bir de gelecek başkanlık seçimleri var. İlk Körfez Savaşı'nı yürüten baba Bush'un popülaritesi zirveye çıkmış, fakat çok kısa süre sonra Clinton karşısında yenik düşmüştü. 1991 yılında Irak ordusunun ezilmiş olması Bush'un yeniden başkan seçtirilmesine yetmedi. Üstelik o dönem ABD'nin saldırganlığına karşı bugün görülen tepkinin bir benzerine tanık olunmamıştı. Bugün ise Pentagon Saddam rejimini yıktı, Irak'ı işgal etti, fakat ABD emperyalizmi tarihinin en büyük yalnızlığını yaşıyor, en güçlü bir biçimde teşhir edildiği bir dönemden geçiyor. Dolayısıyla Bush'un işi çok daha zor.

Kölelik yasası TBMM Genel Kurulu'na geliyor...

Ortak mücadele hattı örülmelidir!

Kölelik yasasında son gelişmeler

İş güvencesini ortadan kaldıran, esnek çalışmayı yasal hale getiren, kıdem tazminatını gaspeden, taşeron işçi çalıştırmayı yaygınlaştıran kölelik yasası 28 Nisan'da Meclis Sağlık ve Sosyal İşler Komisyonu'nda bazı değişiklikler yapılarak kabul edildi. TBMM Genel Kurulu'nda "temel yasa" kapsamında görüşülmesi planlanan tasarıda bir takım değişiklikler yapıldı. Toplantıda hükümet, işveren ve işçi temsilcilerini biraraya getiren "Üçlü Danışma Kurulu" oluşturma kararı alındı.

"Çalışma koşullarında değişiklik ve iş sözleşmesinin feshi" başlıklı 22. madde metinden çıkarıldı. Tasarıya fazla çalışma süresinin yılda 270 saatten fazla olamayacağı hükmü eklendi. Haftalık ortalama çalışma süresinin fazla çalışmaları dahil 48 saati aşamayacağı hükmü metinden çıkarıldı. Tasarıda değişikliğe gidilen bazı cezalar ise şöyle: İş müfettişlerinin görevini engelleyen kimselere verilen 500 milyar liralık ceza 1 milyara; geceleri 7.5 saatten fazla işçi, 18 yaşından küçükleri çalıştıran, doğum öncesi ve sonrası kadınları çalıştıran veya ücretsiz izin vermeyenlerin cezası 1 milyardan 500 milyona; 16 yaşından küçükleri ağır ve tehlikeli işlerde çalıştıranların cezası 1 milyardan 500 milyona; toplu işten çıkarma hükümlerine aykırı davranıp işçi çıkaran işverenlere her işçi için verilen ceza 300 milyon liradan 100 milyon liraya indirildi.

AKP verdiği bir önerge ile tasarinin temel yasa olarak görüşülmesini gündeme getirdi. AKP hükümeti birkaç hafta önce değiştirdiği iç tüzük gereğince kölelik yasasını "Danışma Kurulu"nda uzlaşma sağlanamazsa dahi temel yasa olarak görüşülebilir. Böylece tasarinin daha önce mecliste kabul edilen ilk 13 maddesi tekrar görüşülmeden aynen kabul edilecek. Söz konusu maddeler alt işveren, işyerinin veya bir bölümünün devri, işçinin ödünç verilmesi, sürekli ve süreksiz iş, belirli, belirsiz süreli iş, emsal işçi, kısmi süreli ve tam süreli iş sözleşmesini düzenleyen maddelerden oluşuyor. Bu maddelerle çalışma yaşamının esnekleşmesi, işyerinin devri ile TİS'lerin geçersiz olması, işçi kiralama, taşeronlaştırma, sendikasıylaştırma vb. uygulamalar yasal hale geliyor.

Kölelik yasasını "temel yasa" olarak bir günde meclisten geçirmek isteyen AKP hükümetinin bu planı Anayasa Mahkemesi'nin iç tüzüğün 91. maddesini iptal etmesi ile şimdilik boşa düştü. 91. maddenin iptali ile tasarı mecliste maddeler halinde görüşülebilir.

Sermaye partisi AKP'nin işçi düşmanlığı

Kölelik yasası TUSİAD, TİSK, TOBB gibi sermaye örgütlerinin baskısı sonucu yeniden meclis gündemine gelmiş bulunuyor. Milyonlarca işçiyi düşük ücretle kölelik koşullarında çalışmaya, binlerce işçiyi ise işsizliğe mahkum eden yasa tasarısı için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Başesgioğlu, "Bundan sonra en kısa zamanda yeni İş Yasası'nı Meclis'ten geçireceğiz. Hükümet ve bakanlık olarak kararlılığımız budur. Bunu da bir tarih, takvim

vermeden en kısa zamanda diye ifade etmek istiyorum" diyerek, yasanın çıkması konusunda ne kadar kararlı olduklarını vurgulamış oluyor.

İşten atılmaları kölelik koşullarında çalışmayı yasalataştıracak olan yeni iş yasa tasarısını ise işçilerle dalga geçeceğine şöyle tanımlıyor: "İşçi kendisine daha fazla sosyal zaman ayırma fırsatı, işsizler de en azından kısmi işlerde çalışma fırsatı bulacak". Başesgioğlu, "devletin böylelikle işsizliğin önlenmesi açısından büyük bir enstrümana sahip olacağını" söylüyor.

CHP'nin yasaya göstermelik muhalefeti

Türk-İş genel başkanlığı yaptığı dönemlerde işçi sınıfını defalarca arkasından hançerleyen, ihanetinin karşılığında ise bir başka sermaye partisi CHP'den milletvekili seçilen Bayram Meral ise yasa Meclis Sağlık ve Sosyal İşler Komisyonu'nda görüşülürken sözde muhalefet ediyor. Bugüne kadar 12 Eylül faşist darbesinin sendikalarındaki uzantısı olma misyonunu layıkıyla yerine getiren, işçi sınıfının mücadelesini sermayenin çıkarları doğrultusunda denetim altında tutan kendisi değilmiş gibi, tasarı ile 12 Eylül hukukunun bile cesaret edemediği düzenlemeler getirildiğini, işçilere kölelik koşullarının dayatıldığını söylüyor. Dün Türk-İş genel başkanı iken yaptığı ihanetlerine bugün CHP milletvekili olarak tüm hızıyla devam ediyor. B. Meral gibileri için yasanın sınıfa neler kaybettiğinin hiçbir anlamı ve önemi yok. Onlar için bu türden şovlar olsa olsa yarın öbür gün alanlarda "görüntüyü kurtarmaya" yönelik cila işlevi görecektir.

Ortak mücadele için taban örgütlülükleri yaratılmalıdır

Dün yasa tasarısı hazırlanırken "Bilim Kurulu"na temsilci gönderen konfederasyonlar bugün de tasarı mecliste görüşüleceği sırada "Danışma Kurulu"na temsilci göndermekle meşguller. Ne

konfederasyonların ne de düzen solcusu CHP'nin kölelik yasasına karşı mücadele etmek gibi bir niyeti var. Aksine işçi sınıfının geniş kesimlerinin yasadaberdar olmaması için ellerinden geleni yapmakta, içi boş bir iş güvencesi yasa tasarısı tartışması ile sınıfın gündemini çarpıtmaya, bilincini bulandırmaya çalışmaktadırlar. Hükümet 1475 sayılı iş yasasında yapılacak değişikliklerle iş güvencesi yasasını eş zamanlı olarak meclisten geçirmek niyetinde. Sendika ağaları da hükümetin bu göstermelik çabasının bir parçası olmakta ve tüm güçleriyle iş güvencesi yasasının çıkması için yüklenmektedirler. Böylece bu

hainler, normal şartlarda iş güvencesi sağlamadığı gibi kölelik yasasının yasalaşması ile de tümünden işlevsizleşecek olan sahte bir "iş güvencesi" yasasını kazanım olarak sunmaya çalışacaklar.

Tüm bu gelişmeler yaşanırken DİSK'in aldığı tutum ise çok daha ilginç. DİSK mecliste yasalaşmayı bekleyen yeni iş yasa tasarısı ile uyumlu hale getirilmek istenen 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nda yapılacak değişikliklerin birlikte ele alınmasını talep ediyor. Sermaye işçi sınıfına ağır bir tokat atarken, DİSK öbür yanağını da çevirerek yardımcı olmaya çalışıyor.

Kölelik yasası işçi sınıfının yılları bulan mücadelesi ile elde ettiği kazanımları gaspederken örgütlülüğüne de ağır bir darbe vuruyor. Oturdıkları sıcak koltuklarında milyonlarca işçinin mücadelesini, geleceğini, emeğini ve umutlarını sermayeye satan bu işbirlikçi hainler ise günü geldiğinde efendileri tarafından ödüllendirilmeyi bekliyor.

İşçileri esnek çalışma koşullarında köleliğe mahkum eden 1475 sayılı yeni iş yasasında yapılacak değişikliklerle kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldıracak, çalışma yaşamını esnekleştirerek olan kamu personel rejimi yasası hemen hemen benzer içerikte saldırılardır. Ancak bugün kamu sendikaları da, işçi sendikaları da yasaların içeriği hakkında işçi ve emekçileri bilgilendirmekten ve bilinçlendirmekten özenle uzak duruyorlar. Mevcut durumda öncü konumda sayılabilecek az sayıda işçi ve emekçi ve sendika yönetimleri dışında yasaların içeriği geniş kesimler tarafından henüz bilinmiyor. Bu durum sınıf bilinçli işçi ve emekçilere önemli ve ertelenemez görevler yüklüyor.

Yasalar hakkında işyerlerindeki işçi ve emekçileri bilgilendirecek ve ortak mücadeleyi alttan doğru örecektir taban örgütlülüklerini yaratmak sınıf bilinçli tüm işçi ve emekçilerin sorumluluğudur. Ortak saldırılara karşı ortak mücadeleyi örgütlemenin zemini bugün fazlasıyla mevcuttur. Ancak bu irade ve kararlılığı gösterecek gücün harekete geçmesiyle bu ihtiyaç karşılanabilir.

TEKEL işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri genişliyor...**Özelleştirme yağmasına karşı topyekûn mücadeleye!**

Tek Gıda-İş Sendikası'nın TEKEL'in özelleştirilmesine karşı gündeme getirdiği sürekli eylem takvimi 25 Nisan'dan bu yana sürüyor. Eylemin biçimi olarak "basın açıklamaları" belirlendi. 11 hafta boyunca her Cuma TEKEL işçileri basın açıklamaları vesilesiyle alanlara çıkacaklar. Eylemler tütün üreticisi emekçi köylülükle de birleşmeyi hedefliyor.

Eylemlere katılım henüz sürecin yeni bir evresinde olunmasına rağmen yaygın ve kitlesel. Diyarbakır'da TEKEL Tütün ve Yaprak İşleme Fabrikası önünde yapılan eyleme 400'ü aşkın TEKEL işçisi katıldı. Samsun'da yapılan eyleme de yüzlerce TEKEL işçisi omuz verdi. Yozgat, Elazığ, Malatya, Alaşehir, Batman ve Eskişehir'de yapılan eylemlerde binlerce TEKEL işçisi özelleştirme karşıtı sloganlarını haykırdı.

İstanbul'da yapılan basın açıklamalarına da TEKEL işçilerinin önemli bir kısmı destek verdi. Cevizli TEKEL işçileri gece vardiyası çıkışında Kartal'da yapılan basın açıklamasına katıldılar. Bine yakın işçi TEKEL'in özelleştirilmesine izin vermeme kararlılıklarını ortaya koydular.

Basın açıklamaları ile sınırlanmış eylem çizgisi

Basın açıklaması eylemlerinin başlangıçta elbette belli bir anlamı var. Ancak TEKEL'in özelleştirilmesi saldırısını bu tarz bir eylemlilikle

püskürtmek mümkün değil. Böyle bir eylem çizgisinin sermaye devletini zerre kadar rahatsız etmeyeceği ortadadır. Zira kendini tekrar eden bir eylemlilik bir süre sonra TEKEL işçisinin yorulmasına neden olacaktır. Dahası öfke ve tepkisi bu eylemlerle boşaltılacaktır.

Basın açıklamalarıyla özelleştirme saldırısının püskürtülemeyeceğini sendika ağaları da elbette çok iyi biliyorlar. Ama onların özelleştirme saldırısını başarısız kılma gibi bir dertleri yok. Nitekim sendika bürokrasinin ihanetçi çizgisi pratikte boy vermeye de başlamıştır. Sermaye hükümeti re'sen emeklilik yoluyla 1500 işçiyi işinden etmek istemektedir. Re'sen emekliliğe karşı çıkması gereken sendika bürokratları hükümetle yapacakları görüşmeler sonunda bu sorunu çözebileceklerini söylüyorlar. Üstelik şubelerin eyleme dönük inisiyatif kullanmalarının önüne set olmaktan da geri durmuyorlar.

TEKEL işçilerinin özelleştirme saldırısını ihanetçi sendika bürokratlarının önderliği ile boşa çıkaramayacağı açıktır. TEKEL'in özelleştirilmesi saldırısının püskürtülmesinde herkesten önce öncü sınıf bilinçli, ilerici TEKEL işçilerinin oynayacağı rol önemlidir. TEKEL işçileri fabrikasında, işyerinde kararlı bir önderlik ve sağlam taban örgütleri oluşturabildiği koşullarda özelleştirme saldırısına karşı daha ileri bir mücadele örgütlenebilir. Ancak bu yolla sendika bürokratlarının ihanetinin önüne geçilebilir.

Özelleştirme saldırısıyla yüzyüze olan sadece TEKEL işçisi değildir. PETKİM, SEKA, TELEKOM, enerji sektörü işçileri de özelleştirme kısılcacında bulunmaktadır. Bugün en temel görevlerin başında sermaye sınıfının bu saldırısına karşı sınıfın birleşik, militan direnişinin örgütlenmesi görevi gelmektedir.

Birlikte mücadele ortak hedefler ve talepler uğruna verilen mücadeledir. Bugün tensikatlarla yüzyüze olan işçiler işsizliğe, özelleştirmelerle karşı karşıya bulunan işçiler özelleştirmelere, sendikasız, sigortasız çalışan işçiler ise sosyal hak gasplarına duyarlılık göstermektedirler. Oysa yeni iş yasasından personel rejimi yasasına, özelleştirmelerden nemaların gaspına kadar sermayenin tüm saldırıları işçi sınıfı ve emekçilerin tümünü kesmektedir.

Sermaye devletinin saldırılarını özelde TEKEL işçisinin, genelde Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin püskürtmesinin yolu savunma çizgisinin aşıp saldırı çizgisine ulaşılmasından geçmektedir. İşçi sınıfının saldırıları önlemesi ve kazanımlar elde edebilmesinin tek yolu topyekûn militan bir mücadeleye yönelmesidir. İçinde bulunduğumuz süreç, karşı karşıya bulunan saldırıların kapsam ve niteliği düşünüldüğünde, önemli olanakları içinde barındırmaktadır. Topyekûn saldırıda sınır tanımayan sermaye sınıfı ortak mücadele için de uygun zemini bizzat kendisi yaratmaktadır.

İşçi sınıfı devrimcilerinin görevi bu imkandan en iyi şekilde yararlanmaktır.

TELEKOM da sermayeye peşkeş çekilecek!

Emperyalist savaşın ekonomide yarattığı tahribat gerekçesinin ardına sığınan sermaye hükümeti, özelleştirme saldırısına hız verme kararı aldı. 17 yılda yapılan özelleştirmelerin yarısı kadar özelleştirmeyi 7 ay içinde tamamlama hedefini İMF'ye sunduğu niyet mektubunda da yazılı olarak taahhüt etti. TEKEL, PETKİM, TÜPRAŞ, SEKA, Şeker fabrikaları Türk TELEKOM'da özelleştirme süreci tamamlanacak.

Başlangıçta özelleştirme saldırısını şirin göstermek için sermaye politikacılarının ve medyasının kullandığı en temel argümanlardan birincisi, devletin zarar eden KİT'ler kamburundan kurtulacağıydı. İkincisi kârlı kuruluşların kesinlikle satılmayacağıydı. Oysa gelinen yerde en kârlı kuruluşlar bir bir sermayeye peşkeş çekilmek isteniyor.

Onbinlerce işçi ve kamu emekçisinin çalıştığı Türk TELEKOM işletmesi, en kârlı kamu kuruluşlarının başında geliyor. Büyük bir rant alanı gözüyle bakılan TELEKOM sermayenin iştahını kabartıyor. Sermayeye hizmet yolunda tam bir gözü karalıkla özelleştirme saldırısına girişen sermaye hükümeti, Ağustos ayı sonuna kadar TELEKOM'un özelleştirilmesi sürecini tamamlamak istiyor.

Bugüne kadar yapılan özelleştirmeler sonucunda işçi sınıfının payına sendikasılaştırma, sefalet ücretleri ve işsizlik düştü. Özelleştirme saldırısını boşa çıkaramama durumunda TELEKOM işçi ve emekçilerini de benzer bir son bekliyor.

Sermayeyi özelleştirme saldırısında bu denli

pervasızlığa iten, işçi ve emekçilerin örgütlü-militan topyekûn mücadeleyi ortaya koyamamasıdır. Sınıf ve kitle hareketinin içinde bulunduğu güçsüzlük tablosudur. Oysa sermaye sınıfı son derece örgütlü ve bilinçli hareket etmektedir. Sermaye medyasıyla, siyasi partileriyle, emrindeki devletiyle bir bütün olarak özelleştirme saldırısının başarısı çerçevesinde seferber olmuştur. Sendika ağaları aracılığıyla sermaye sınıfı kontrolü altında tutmaktadır.

TELEKOM işçilerinin ve kamu emekçilerinin önünde sermayenin saldırı programına karşı dışı mücadeleyi yükseltmekten başka çıkar yol yoktur. TELEKOM işçileri ve emekçileri işsizliğe, sefalete, açlığa mahkum olmak anlamına gelen özelleştirme saldırısına karşı topyekûn direniş hattını oluşturma sorumluluğunun hakkını verdikleri oranda özelleştirme belasından kurtulma şansına sahip olabileceklerdir.

TELEKOM işçilerinin ve kamu emekçilerinin öncelikle yapmaları gereken, her işyerinde taban örgütlülüklerinin oluşturulmasıdır. İşçi önderlerinden oluşan bu taban örgütlülükleri sendika bürokratlarını harekete geçirmek çerçevesinde basınç uygulamalıdır. Sendika ağaları sorumluluklarını yerine getirmediklerinde mevcut komiteler kendi bağımsız tutumuyla hareket edebilmelidir.

TELEKOM işçileri ve emekçileri sermayenin son derece örgütlü bir saldırısıyla yüzyüzedirler. Örgütlü saldırının boşa çıkarılması ise ancak örgütlü bir karşı koyuşla mümkün olabilir.

Ormanlar da özelleştirme kapsamında!

Sermaye hükümetinin Maliye Bakanı göreve gelir gelmez "tuttuğumu satarım" demişti. Zira sermaye hükümetinin borçları ödemek için başvurduğu iki yol vardı. Birincisi işçi ve emekçilerin cebinden aşırı olacak paralar. Diğer ise KİT'lerin ve yerüstü zenginliklerinin peşkeş çekilmesi. Gelinen yerde özelleştirme saldırısı en kârlı KİT kuruluşlarının özelleştirilmesi ile bitmiyor. "Tuttuğunu satan" Kemal Unakıtan orman arazilerinin satışı ve yabancıların mülk sahibi olması doğrultusunda kolları sıvadı.

Orman talanına yolaçacağı kesin olan böylesi bir özelleştirmeyi gündeme getirenler, bu yolla Türkiye'nin çok zenginleşeceğini iddia ediyorlar. Tıpkı Özal'ın özelleştirmeler sonucunda Türkiye'nin beş yıl içinde zenginleşeceğini iddia etmesi gibi. Özal'ın özelleştirmelerinin sonuçlarını biliyoruz. Yoksulluk, işsizlik, sefalet aldı başını yürüdü. Dahası özelleştirilen işletme ve işyerlerinin büyük bir kısmının kapısına kilit vuruldu. Onbinlerce işçi işsiz kaldı, onbinlercesi sendikasız ve sigortasız olarak çalışmaya zorlandı.

Ormanlık alanlar eğer özelleştirilirse sermaye tarafından yokedilecektir, çünkü arazilerin arsa olarak kullanılması sermayenin daha fazla işine gelecektir. Ekonomiyi ormanlardan, lojmanlardan ve diğer kurumların özelleştirilmesinden elde edecekleri gelire kurtarma iddiaları koca bir yalandır. Yapacakları tek şey elde edecekleri geliri sermaye sınıfının kasasına akıtmak olacaktır.

Emperyalist saldırganlığa ve sosyal yıkıma karşı öfk

1 Mayıs dünya ölçü kitlesele gösteri

Endonezya

Almanya

Hindistan

Londra

San Salvador

2003 1 Mayıs'ı emperyalist savaş ve saldırganlığın tırmandığı, sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik sosyal yıkım saldırılarının derinleştiği koşullar altında kutlandı. Uluslararası sermayenin son yıllarda dünya ölçüsünde işçi ve emekçi kitlelere karşı yürüttüğü saldırılar ve çeşitli bölge ve ülkelerde sürdürülen emperyalist savaşlar emekçi kitlelerde derin bir hoşnutsuzluğa ve buna karşı mücadele dinamiklerinin birikmesine neden oldu. Bu dinamikler özellikle de son yıllarda açık mücadele biçimleri aldı ve emperyalist savaş karşıtı hareket şahsında milyonların sokağa çıkmasıyla doruğa ulaştı. Emek cephesi yaygın, kitlesele ve süreklilik kazanan bir eylem sürecinin ardından 1 Mayıs'ı karşıladı. Bu gelişmelerin 1 Mayıs'a damgasını vuracağı doğal bir beklentiydi. Dünya çapında kutlamaların yaygınlığı ve kitleseleliği bu beklentiyi boşa çıkarmadı. Çeşitli ülkelerde farklılıklar göstermekle birlikte birçok ülkedeki kutlamalar yaygınlığı ve kitleseleliğiyle geçen yılları aştı. Bu sınırlı bilgilerden yansıyan bir tablodur ve özellikle de emperyalist metropollerdeki kutlamalar bu tabloyu doğrular niteliktedir.

Dünyadaki 1 Mayıs kutlamalarının gerçek kapsamını, niteliğini ve havasını yansıtan bilgilerden yoksunuz. Emperyalist iletişim ve yayın tekelleri kasıtlı bir tutumla dünyadaki 1 Mayıs gösterilerini son derece sınırlı sundu. Uluslararası iletişim ve yayın araçları üzerindeki emperyalist tekel, kutlamaların gerçek kapsamına ulaşmanın önünde büyük bir engel teşkil ettiği için, 1 Mayıs'ın tam tablosunu sunmamız olanaksızlaşıyor. Aynı iletişim tekelleri emperyalist odakların farklı politik tercih ve çıkarları gereği savaş karşıtı hareketi nispeten daha yaygın sunabiliyorlardı. Fakat 1 Mayıs söz konusu olduğunda, bunun bir bütün olarak emperyalist-

kapitalist düzen karşıtı içeriği gözetildiğinde emperyalist dünya tam bir çıkar ve amaç birliği içinde davranabiliyor, aralarındaki dalaşmayı bir kenara itebiliyor. Bu toplumsal muhalefet hareketi karşısında emperyalistlerin değişmez tutumuna da somut bir örnek teşkil ediyor.

Tüm bunlara rağmen elde edilen ilk sınırlı bilgilere dayanarak bu yılki 1 Mayıs'a dünya ölçüsünde kitlesele katılımı gerçekleştiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Birçok ülkede 1 Mayıs'ın resmi tatil günü olmadığı ve çeşitli yerlerde yasaklamalarla karşı karşıya kaldığı da düşünüldüğünde bunun önemi daha iyi anlaşılır.

Bu elbetteki son yılların birikimini yansıtan ve emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı büyüyen öfke ve hoşnutsuzluğu simgeleyen bir tablodur. Bu emperyalist küreselleşme saldırısının insanlığın büyük çoğunluğu için derin acılar ve büyük yıkımlar yarattığı gerçeğine duyulan öfkedir. Aynı öfke gençlik kitlelerini de büyük ölçüde harekete geçirmiştir. Gençliğin kutlamalardaki dikkat çekici etkinliği ve geniş katılımı bunu anlatmaktadır.

Bu yılki 1 Mayıs kutlamaları sadece katılım olarak değil içeriği ve niteliği bakımından da olumlu bir tablo sunmaktadır. Gösterilere emperyalist savaş karşıtlığı ve sermayenin sınıfa dönük saldırılarına duyulan öfke damgasını vurdu. Bütün ülkelerde rejimlerin reform adı altındaki yeni saldırı paketleri hedef alındı ve emekçi kitleler özgün ve somut taleplerini ileri sürerek sermayeye karşı mücadele kararlılıklarını ortaya koydu. Aynı tutum emperyalist savaş karşıtlığında da kendisini gösterdi. Gösteriler her yerde aynı zamanda savaş kundakçılarını protestoya dönüştü. Özcesi 1 Mayıs emperyalist savaşa ve kapitalist sosyal yıkıma karşı

e büyüyor...

Şörsünde yaygın ve gösterilerle kutlandı

kesişen öfkeyi birlikte ifade etti.

Tek tek ülkelerdeki mücadeleler, enternasyonal ve politik biçim kazanan küreselleşme karşıtı hareket, son olarak emperyalist savaşa karşı gelişen dünya ölçüsündeki eylemler ve 1 Mayıs gösterileri kitle hareketinin giderek güçleneceğinin göstergeleridir. Emperyalist kapitalizm kendi icraatlarıyla karşıt güçlerini bir uyanış ve mücadele sürecine itmiştir. Bugünün dünyası büyük sosyal çalkantılara ve devrimci sınıf mücadelelerinin güç kazanacağı bir döneme girmiştir.

İtalya:

Milano, Turin, Roma ve Bolonya'da gerçekleşen gösterilerin her birine 100-200 bin arasında insan katıldı. Küreselleşme, polis şiddeti ve savaş protesto edildi.

İspanya:

Değişik kentlerde yüzbinler alanlara çıktılar, hükümetin politikalarını protesto ettiler. Madrid'te 50 bin işçinin işsizlik parasına ilişkin planların geri çekilmemesi durumunda genel greve gideceği açıklandı. Gösterilerde İspanya hükümetinin askeri işgale verdiği destek protesto edildi.

Kolombiya:

Bogota'da sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin katıldığı 1 Mayıs gösterisine 700 bin kişi katıldı. Pastaran rejiminin neo-liberal kemer sıkma politikaları protesto edildi.

Brezilya:

Ülke çapında milyonlarca insanın katıldığı gösteriler düzenlendi. En büyük gösteri 1,5 milyon kişinin katılımıyla Sao Paola'da gerçekleşti.

Küba:

Her yıl gerçekleşen görkemli gösterilerin bir yenisi gerçekleşti. 1 milyonu aşkın insanın katıldığı gösteride Fidel Kastro konuştu.

Avusturya

Viyana'da yaşam durdu. Otobüs, tramvay ve metro gibi toplu taşıma araçları işlemedi. Belediye sarayı önünde toplanan kalabalık, hükümet aleyhtarı slogan ve pankartlar taşıdı, savaşı protesto etti.

İngiltere

Başkent Londra'da yoğun güvenlik önlemleri alındı, polis teşkilatında izinler kaldırıldı. Kutlamalara onbinlerce kişi katıldı.

İsviçre

Başta Zürih, Basel, Cenevre, Lozan, Bern kentleri olmak üzere birçok yerde yapılan gösterilerin her birine onbinlerce kişi katıldı. Emperyalist savaş protesto edildi.

Rusya

Bağımsız Sendikalar Federasyonu, Birleşik Rusya Partisi ve komünistlerin düzenlediği gösteriye 40 bin kişi katıldı. Göstericiler maaşların, öğrenci burslarının artırılması ve sosyal hizmetlerin iyileştirilmesi talebini ileri sürdü.

Ukrayna

Muhalefet partisinin çağrısıyla Başkent Kiev'de 10 bini aşkın kişi 1 Mayıs'ı kutladı. Göstericiler devlet başkanı Kuçman'ın istifasını istediler, ABD'nin Irak'tan çekilmesi talebini ileri sürdüler ve hükümeti protesto ettiler.

Irak

Bağdat'ta Irak Komünist Partisi'nin düzenlediği kutlamada Irak'ın bağımsızlığı, işgal güçlerinin ülkeyi terketmesi ve Irak halkının kendi kaderini tayin etmesini isteyen pankartlar taşındı, sloganlar atıldı.

Bulgaristan

Başkent Sofya'da Sosyalist Parti'nin ulusal kültür merkezi önünde düzenlediği yürüyüşe 5 bini aşkın kişi katıldı. Göstericiler hükümet ve savaş karşıtı sloganlar attılar.

Yunanistan

İşçi Sendikalar Konfederasyonu, Kamu Çalışanları Konfederasyonu ve Yunanistan Komünist Partisi tarafından Atina ve Selanik'te yapılan kutlamalarda göstericiler çalışma koşullarının iyileştirilmesi taleplerini dile getirdiler, ABD saldırganlığını kınadılar.

Kıbrıs

Rum İşçi Federasyonu, Komünist Partisi ve devrimci işçi sendikaları tarafından yapılan kutlamalara ilk kez Kıbrıslı Türkler ve Rumlar birlikte katıldılar.

Kosova

Başkent Pris ilk kez işçi gösterisine sahne oldu. İşçiler arasında ayırım yapılmaması, madenlerin açılması talepleri ileri sürüldü.

Moskova

Güney Kore

Venezuela

Almanya'da 1 Mayıs...

Sosyal saldırılar protesto edildi

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs Almanya'da bir milyon civarında işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşti. Geçen yıl düzenlenen gösterilere yarım milyon insanın katıldığı düşünüldüğünde bu yılki rakam gerçekten de anlamlıydı.

Bu yılki 1 Mayıs gösterilerinin kitlesel geçeceği emperyalist savaş karşıtı gösterilerden belliydi. Dünya halklarına karşı savaş açmış emperyalist haydutlara karşı dil, ırk, mezhep farkı gözetilmeksizin enternasyonal mücadele bayrakları bir kez daha yükseltildi.

Berlin:

Berlin'de 1 Mayıs günü çeşitli gösteriler ve etkinlikler düzenlendi. İlk gösteri sabah saat 10:00'da sendikalar tarafından düzenlendi. Değişik uluslardan işçi ve emekçilerin katıldığı gösteriye Türkiyeli devrimci örgüt ve partiler de katıldılar. Daha çok sosyal hakların gaspına, işsizliğe ve savaşa karşı taleplerin öne çıkarıldığı yürüyüş yapılan mitingin ardından bitirildi. Bu gösteriye katılım 8-10 bin civarında oldu. Her yıl olduğu gibi yine aynı saatte NPD'li faşistlerin provokasyon amaçlı yürüyüşüne karşı bir gösteri düzenlendi. Neo-Naziler ancak polisin yoğun korunması eşliğinde yürüyebildiler.

Bir diğer etkinlik ise her yıl binlerce insanın katıldığı 1 Mayıs şenliği oldu. Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) tarafından düzenlenen bu etkinliğe göçmen işçi ve emekçilerin ilgisi oldukça yoğundu.

Ayrıca biri saat 15:00'te bir diğeri 18:00'de olmak üzere iki ayrı "Devrimci 1 Mayıs" gösterisi düzenlendi. Bu gösterilere yaklaşık 20 bin civarında insan katıldı.

TKİP taraftarları olarak 1 Mayıs öncesi yerel bir

çağrı bildirisi çıkararak çalışmalarımıza başladık. Ardından yurtdışı örgütümüzün çıkarmış olduğu 1 Mayıs afişlerimizi yaygınca yaptık. "Emperyalist saldırıya karşı birleşik mücadele!" "Sosyal hak gasplarına, işsizliğe, ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele!" Almanca

pankartımız ve kızıl bayraklarımızla yürüyüşte yerimiz aldık. Yürüyüşte yine yurtdışı örgütümüzün çıkardığı bildiri dağıttık. Daha sonra PDS'nin düzenlediği 1 Mayıs şenliğine katılarak hem bildiri dağıttık, hem de gazete satışı gerçekleştirdik.

TKİP taraftarları/Berlin

Köln:

1 Mayıs Köln'de yaklaşık 3 bin işçi, emekçi ve gencin katılımıyla kutlandı.

Köln yakın tarihte yoğun ve kitlesel savaş karşıtı eylemlere sahne olmuştu. Bağdat rejiminin çöküşüyle birlikte eylemlerde bir düşüş yaşandı. Bu durum 1 Mayıs'a da yansdı. 1 Mayıs kutlamasında savaş karşıtı

sloganlar daha az atıldı. Taşınan pankart ve dövizlerde, atılan sloganlarda sosyal saldırılar ezici bir ağırlığı oluşturuyordu. Kürsüden yapılan konuşmalara da yine bu sorunlar damgasını vurdu. Hemen her konuşmada ve dağıtılan bildirilerde sosyal saldırılara karşı mücadele çağrısı yapılıyordu.

Kimi sendikaların yasak savma niteliğindeki genel 1 Mayıs çağrıları ve yer yer gerçekleştirilen (ki bunlar da sosyal saldırılar ekseninde kaynaşma içinde olan işçi tabanının zorlamasıyla yapılmıştır) kapalı devre cılız toplantılar dışta tutulursa, bu yıl 1 Mayıs'ın anlam ve önemine uygun bir çalışma yapılmadı. Bir-iki örnek dışında, ilerici ve devrimci yerli ve yabancı tüm güçler için de bu durum geçerlidir.

1 Mayıs'ı önceleyen günlerde belli bir politik ve pratik çalışma yürüten belki de tek devrimci akım

bizdik. Köln'ün hemen her işlek meydan ve caddesini afişlerimizle donattık. Almanca olarak TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı 1 Mayıs bildirimizi Ford fabrikası ve Köln Üniversitesi önünde dağıttık. Ev ziyaretlerinde bulunarak çevremize 1 Mayıs'a katılma çağrısı yaptık. 1 Mayıs günü pankartlarımız, dövizlerimiz, bildirilerimiz ve kırmızı bayraklarımızla alandaydık.

Köln'de 1 Mayıs kutlaması DGB (Alman Sendikaları Birliği) binasının bulunduğu alandan bir yürüyüşle başladı. Uzun bir güzergahtan geçilerek Altemarkt'a gelindi. Sosyal hak gasplarına dikkatin çekildiği, bu eksenli mücadele çağrılarının yapıldığı konuşmaların ardından kutlama sona erdirildi.

TKİP taraftarları/Köln

Stuttgart:

Sermayenin saldırılarının giderek yoğunlaştığı bir dönemde 1 Mayıs'a hazırlanırken, faaliyetlerimizi "Emperyalist saldırganlık ve işgale karşı" yürüttüğümüz propaganda ile birleştirdik. Stuttgart TKİP taraftarları olarak haftalar öncesi 1 Mayıs propagandamızı ve çalışmalarımızı başlattık. İlk olarak ev ziyaretleri düzenleyerek 1 Mayıs'a çağrı yaptık. TKİP imzalı "Emperyalist saldırganlık ve sosyal haklara karşı 1 Mayıs'ta alanlara" çağrı afişimizi, fabrikalara ve şehir merkezine yapıştırdık. Ayrıca TKİP imzalı bildirilerimizi yaygın bir şekilde dağıttık.

DGB'nin (Almanya Sendikalar Birliği) düzenlediği yürüyüş ve mitingte, TKİP imzalı "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!" pankartı ve Marks ve Lenin portreleri ile katıldık. Bu yılki 1 Mayıs mitingine Stuttgart'ta beklenilenin altında bir katılım gerçekleşti. Çoğunluğu Türkiye ve Kürdistanlıların oluşturduğu yürüyüşte Alman politik grupları azınlıkta idi. 4 binin üzerinde bir katılım gerçekleşti. Konuşmalar genelde Almanya'da işçi sınıfının temel haklarına yönelik saldırılara ilişkin idi.

TKİP taraftarları/Stuttgart

Frankfurt:

1 Mayıs bu yıl Frankfurt ve civarında üç farklı alanda kutlandı. Toplam katılım 7 bin kişiyi buluyordu.

Neo-Naziler Almanya'nın başka kentlerinde olduğu gibi Frankfurt'ta da polis koruması altında, "emeği ve ulusal çıkarları koruma" sloganı altında provokatif eylemler gerçekleştirmeye kalktılar. Bölgedeki anti-faşist güçler, oradan buradan toplanmış bu gruba, faşizme bu toplumda, hele böylesi bir günde hiçbir şekilde etki alanı bırakılmayacağını gösterdi.

Ana yürüyüş hattında gerçekleştirilen eylemde, 1 Mayıs'la ilgili şiarların yanı sıra genelde sosyal hakların gaspına, emperyalist savaş ve saldırılara, talan ve yağmaya karşı tepkilerin dile getirildiği sloganlar atıldı.

Alman Başbakanı'nın katıldığı mitingte ise sendika yöneticileri tabandan gelen baskıyla reform olarak sunulan hükümet politikalarını sert bir şekilde eleştirmek zorunda kaldılar.

Eylemde Filistin ve özellikle İran kökenli örgüt kortejlerinde belli bir yoğunluk gözleniyordu.

BİR-KAR/Frankfurt

Dortmund:

Emperyalistlerin dünya halklarına barbarca saldırdığı, işçi ve emekçilerin haklarının bir bir budandığı bu dönemde, insanlık yine mücadele ateşini yükseltiyor. Halkların, işçilerin ve emekçilerin direnişi büyürken, emperyalistler korkularından daha da saldırganlaşıyor. Tam da böyle bir süreçte 1 Mayıs daha bir önem kazanıyor, dünyanın dört bir yanında bu düzene karşı büyüyen öfke ve kin dile getiriliyor.

Dortmund ve çevresi BİR-KAR çalışanları olarak 1 Mayıs'ı coşkuyla kutladık. Sabahın erken saatlerinde başlayan yürüyüşümüz boyunca attığımız sloganlarla bu çürümüş düzene olan öfkemizi haykırdık ve bildirilerimizi dağıttık. Yürüyüşün bitiminde toplanılan alanda yapılan konuşmalar eşliğinde bildirilerimizi dağıtmaya devam ettik. Ardından Wuppertal'daki BİR-KAR çalışanları tarafından hazırlanan 1 Mayıs şenliğine katıldık. Konuşmalar, direniş müzikleri ve şirleri eşliğinde coşkulu bir kutlama yaptık. 1 Mayıs şenliğimiz halaylar ve sloganlarla sona erdi.

BİR-KAR/Dortmund

Fransa'da 1 Mayıs gösterilerine yoğun katılım

Fransa'da 1 Mayıs'ta düzenlenen yürüyüşler yoğun bir katılımıyla gerçekleşti. Yaklaşık 200 ayrı kentte 1 Mayıs kutlandı.

Bu yıl işçi ve emekçiler savaşa ve hükümetin iktisadi saldırı paketlerine karşı harekete geçtiler. Gösterilerin temel şiarlarından birisi hükümetin hazırladığı emeklilik yasağı idi. Bir ay önce bu yasa değişikliğine karşı bir genel grev yapılmıştı. Hükümetin bu konudaki ısrarı 1 Mayıs'ın güçlü geçmesine yol açtı. Ayrıca 13 Mayıs için yeniden bir genel grev çağrısı yapılmış durumda. 1 Mayıs etkinlikleri bu anlamda hükümete bir uyarı olurken, aynı zamanda emekçiler için de bir prova oldu.

Ayrıca ABD'nin Irak işgali tepki konusu olaya devam ediyor. Kitlelerin bu

konudaki hassasiyeti 1 Mayıs gösterilerine de yansdı.

1 Mayıs gösterilerinin en önemlisi 50 bini aşkın bir kitlenin katılımı ile Paris'te gerçekleşti. Birçok sendikanın yanı sıra sol partiler önemli katılım sağladılar. 1 Mayıs kutlamalarına değişik bir renk katan yabancılar arasında Türkiyeli gruplar önemli bir yer tutuyorlardı. Kitle saatlerce beklemek zorunda kaldığı için yürüyüşün başladığı meydana halaylar çekildi. TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı Fransızca bildiri yoğun bir şekilde dağıtıldı.

Ülkenin diğer kentlerinde de onbinlerce emekçi yürüyüş ve gösterilere katıldı. Marsilya'da 40 bin, Bordeaux'da 18 bin, Toulouse'da ise 50 bin kişi yürüdü.

BİR-KAR/Fransa

İsviçre/Cenevre'de 1 Mayıs...

Savaş ve sosyal saldırılar protesto edildi

Bu yıl Cenevre'de yürüyüş üç ayrı yerde yapıldı. İlk Birleşmiş Milletler'in önünde, ikincisi Cenevre merkezinde, üçüncüsü de Evian'da. Mayıs sonunda G8 zirvesi yapılacağı için, zirvenin protestosu için gösterilerden biri de Evian'da gerçekleştirildi.

Cenevre'deki yürüyüş 1934 yılında 7 işçinin 1 Mayıs'ta katledilmesinden dolayı anıtta ziyaretle başladı. Yürüyüşte savaş, işsizliğe ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı sloganlar atıldı. Savaş karşıtı enternasyonalist sloganlar yoğunlukta idi.

Emperyalist savaş ve emekçilere yönelik saldırıların arttığı bir ortamda yürüttüğümüz 1 Mayıs çalışmasında savaş ve saldırganlığı teşhir eden bildirilerimizi yaygınca

kullandık. Şehrin en merkezi yerlerine 1 Mayıs afişlerimizi astık, yürüyüş güzergahının başlangıcından bitiş yerine kadar her yeri donattık.

Eylemde, üç dilde hazırlanan "Yaşasın 1 Mayıs!" TKİP imzalı bildirimiz ve "Emperyalist saldırganlığa ve emperyalist savaşa karşı birleşin!" şiarının yer aldığı pankartımız yoğun ilgi gördü. Gazeteciler ve kitleden insanlar pankartlarımızın resimlerini çektiler.

TKİP taraftarları/Cenevre

Hollanda Rotterdam'da 1 Mayıs...

1 Mayıs dünyanın birçok ülkesinde yasal "tatil günü" olarak, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak, işçi bayramı olarak kutlanıyor. Avrupa'nın göbeğinde kapitalizmin en gelişmiş ülkelerinden Hollanda'da ise resmi olarak tanınmıyor, mesai saatlerinde kutlanamıyor.

Bu yılki 1 Mayıs kutlaması için Rotterdam'da saat 18.30 da belediye binasının önünde toplanıldı. 1 Mayıs komitesinin programı doğrultusunda müzik ve çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi. Ardından yürüyüşe geçildi. Yaklaşık 500 kişi katıldı.

BİR-KAR olarak 1 Mayıs öncesi süreçte çeşitli hazırlıklar yaptık. Afiş, pul ve bildirilerle emekçileri 1 Mayıs'a çağırdık. 1 Mayıs günü BİR-KAR imzalı Türkçe ve Hollandaca bildirilerimizi dağıttık. 1 Mayıs'a büyük kırmızı bayraklarımızla katıldık. Eylemde TKİP imzalı bildiriler de dağıtıldı.

Bu yıl Hollanda'nın başka kentlerinde de 1 Mayıs etkinlikleri yapıldı. Bu etkinlikler savaş protestosu etkinlikleriyle birleştirildi. Bazı bölgelerde de salonlarda 1 Mayıs ve savaş konu alan etkinlikler gerçekleştirildi.

BİR-KAR/Hollanda

Depreme değil çürümüş düzene isyan!

Perşembe günü Bingöl'de 6.4 şiddetinde bir deprem yaşandı. Yerle bir olan Yatılı Bölge Okulu'nun yatakhane binasının altından şu ana kadar 80 kişinin cesedi çıkarıldı. Halen 60-70 kişinin enkaz altında olduğu tahmin ediliyor.

Her zaman olduğu gibi deprem bir kez daha emekçileri vurdu!

Her zaman daha olduğu gibi, depremin yol açtığı yıkımın altından devlet çıktı! Bir taraftan yıkıntılar altında kalan evlatlarını kurtarmaya çalışan halk, bir taraftan da bu yıkıma yol açan köhnemiş düzene isyan ediyor. Ve doğal olarak bu isyan anlayışla değil şiddetle zorbalıkla karşılanıyor. Bingöl'de depremde yıkıma uğrayan yerlere ise şu ana kadar kitlelerin ihtiyacını karşılamak için en temel yardımlar bile gitmiş değil.

Türkiye ve daha özeldir Bingöl bir deprem bölgesi. Buna rağmen ve üstelik doğrudan Bayındırlık Bakanlığı ve Belediye'nin gözetiminde 1998'de yaptırılan bir yatakhane yıkılıyor. İhaleyi veren de, işi yaptırıp denetleyen de bizzat devletin kendisi. İşte halk bu gerçeğe isyan ediyor. Deprem üzerine vaazlar veren, nutuklar atan bu kurumlar bu sistemin çürümüşlüğüne, sermayenin aç gözlülüğünü temsil ediyor.

Türkiye'de ve deprem bölgesinde değişen hiç bir şeyin olmadığını görmek için daha kaç felaket yaşanması, daha kaç bin insanın katledilmesi gerekiyor? Öncesinde de sonrasında da manzara hep aynıdır: Emekçiler doğal afetler karşısında kaderleriyle başbaşa bırakılır. Sermaye hükümetlerinin tek önerisi ise emekçilerin altından kalkamayacakları düzeyde deprem sigortasıdır. Yani yeni bir rant kaynağı, yeni bir soygun.

Namlular bir kez daha halka çevrildi

Halk bir taraftan ölen çocuklarının naaşı, yaralıların tedavisiyle uğraşırken kendi kısıtlı imkanlarıyla yaralarını sarmaya çalışırken bir taraftan da taraftan da devletin gelmeyen yardımlara isyan ediyor. Halkın gelmeyen çadırlara, yiyecek vb. ihtiyaçlarına karşı öfkesi ertesi gün çatışmalara dönüştü. Buna karşı anında özel hareket timleri ve jandarmalar valiliğin etrafını sardılar. Dinmeyen öfkesini Valiliğe girerek göstermeye çalışan Bingöl emekçileri jandarmanın ateş açmasıyla durdurabildi ancak. Daha sonrasında ise sokak aralarında kitle ile polis-jandarma arasında taşlı sopalı çatışmalar meydana geldi. Yayına girdiğimiz anda kitlenin dinmeyen öfkesi hala devam ediyordu.

Medya ise bu isyanı bir kaç provokatöre bağlayarak yaşanan yıkımın acılarını paylaşmak derdinde değil, enkaz altında kalan devleti kurtarma telaşında olduğunu bir kez daha gösterdi. Ne de olsa onun görevi bu: Gereklerin üstünü örtmek, gerçeği ters yüz etmek.

Bu savaşlar, yıkımlar ve zulüm düzenini enkaza gömmek için emekçilerin isyandan başka bir seçeneği, bundan daha meşru bir hakkı yoktur!

Bingöl'de yıkılan binalar değil yağma sisteminin kendisidir!

Bingöl halkı 1 Mayıs sabahı büyük bir depremle sarsıldı. Bingöl'de meydana gelen deprem sonucunda çoğu kamuya ait pek çok bina içindekilerin tepesine yıkıldı. Şu ana kadar yüz kadar insanın cesedi çıkartıldı. Pek çok kişi ise halen yıkıntılar altında.

Bu düzenin bir yağma ve yolsuzluklar düzeni olduğu, bu düzende insan hayatının değil kârın ve rantın önemli olduğu 4 yıl önceki büyük depremle gözler önüne serilmişti. Sermaye devletinin yöneticileri depremin yol açtığı yıkımların önüne geçmek için güya tedbirler aldılar, yasa ve yönetmelikler çıkardılar. Fakat o günden bu yana hiçbir şeyin değişmediğini yapılanların hepsinin halkı aldatmaktan başka bir amacının bulunmadığını Bingöl depremi bütün açıklığıyla gösterdi. Bingöl depremi, düzenin kokuşmuşluğuna, çürümüşlüğüne bir kez daha ayna tuttu. Bingöl'de ilk önce yıkılanlar ve en fazla hasar görenler bir kez daha kamu binaları oldu. Hem de '99 depreminden sonra, "Türkiye depreme hazırlanıyor" palavraları eşliğinde yaptırılan kamu binaları.

Halka çadır yerine kurşun!

Bingöl depreminde halk bir kez daha sahipsiz bırakıldı. Aç ve açıkta kalan Bingöllüler ellerindeki sınırlı olanaklarla çocuklarını yıkıntılar arasından çekip çıkarmanın derdine düştüler.

2 Mayıs günü yetkililer televizyonlarda Bingöl'e ne kadar çadır ne kadar battaniye ve kaç ton yiyecek gönderildiğini sayıp dökerken kendilerine en ufak bir yardım ulaşmadığı için öfkelenen Bingöl halkı gelen çadırların dağıtılması talebiyle Bingöl Valiliği'nin önünde toplandı. Fakat aldıkları yanıt tam da bu düzene yakışan cinstendi.

Bingöl Valisi çadırların dağıtılmamasına gerekçeler uydururken polis ve jandarma halkı dağıtmak için ateş açtı.

Fakat halkın korkup kaçışacağını düşünen düzen bekçilerinin hesabı tutmadı. Bingöl halkının öfkesi daha da büyüdü. Çatışma valilik önünden sokak aralarına yayıldı. Şu an yüzlerce, belki binlerce Bingöllü'nün sokak aralarında devlet güçleriyle çatıştığı haberleri geliyor.

Tepki ve isyan depremi değil kokuşmuş sistemi hedef alıyor!

Bingöl halkı elbette ki uğradığı deprem yıkımından dolayı acılı. Ama onun öfkesinin hedefinde yatan bu değil. Bingöl halkı insana değer vermeyen sisteme; üç kuruş maddi menfaat uğruna insanların diri diri mezara gömülmesini umursamayan düzene isyan ediyor. Bingöl halkı kendisini yıkıntıların başında sahipsiz, aç ve çıplak bırakan fakat üzerine kurşun yağdırmak için anında yüzlerce askeri valilik önüne yığılma becerisi gösteren devlete isyan ediyor.

BDSP olarak Bingöl halkının acısını ve öfkesini paylaşıyoruz. Onurlu tepkilerine destek, kurşunlara karşı yürüttükleri mücadeleye omuz veriyoruz. Onlar dilenmek yerine hakları olanı istiyorlar, bu yağma ve talan düzenine karşı olması gerektiği şekilde tutum alıyorlar.

Tüm işçi ve emekçileri, devrimci, ilerici kişi ve kurumları Bingöl halkıyla dayanışmaya, onların haklı mücadelesini sahiplenmeye ve desteklemeye çağırıyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Deniz, Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Darağacına dimdik yürüdüler, devrim davasına bağlılıklarını haykırdılar...

Partili mücadelemizde yaşıyorlar!

Dünyanın bir dönemine damgasını vuran devrimci gençlik hareketinin Türkiye cephesinde önderliği üstlenenler arasında yer alan bu üç yiğit devrimcinin unutturulamayanlar kervanına katılmasında, idamları kadar, bıraktıkları mirasın da önemli bir payı olduğu açıktır. Bu mirası özetle, devrimci örgütlenme ve mücadele geleneği olarak tanımlayabiliriz. Denizler'in geleneksel sol akımla yollarını ayırmalarının temelini ve bıraktıkları mirasın esasını oluşturan bu öz sayesinde ki, Türkiye devrimci hareketi zamanla bilimsel-tarihsel kanalına, işçi sınıfı devrimciliğine ulaşmıştır.

Bu giriş "Denizler'in mirasına sahip çıkmak"tan aşlında neyin anlaşılması gerektiğini vurgulamak için yaptık. Geleneksel devrimci akımlar tarafından, miras, öncülerinin görüşü, düşünce ve tarzlarını aynen sürdürmeye çalışılmak olarak algılandığı için buna ihtiyaç duyduk.

Düzenin bu üç yiğit devrimciyi, Deniz, Hüseyin ve Yusuf'u idam sehpasında katlederek sona erdirmek istediği dönemin baskın özelliği, devrimci değerlerin yükselişidir. Ancak bu, dünya çapında etkin '68 gençlik hareketi kapsamında Türkiye'de de devrimci gençlik hareketinin yükselişi değildir sadece. Düzen açısından çok daha tehlikeli olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçilerin saflarında da devrimci değerler, devrimci düşünce ve örgütlenmeye eğilim hızla güçlenmektedir.

Bu nedenledir ki, Denizler'i idama götüren faşist darbecilerin, devrimci gençlik örgütleriyle birlikte ilk kapattığı ve yönetici ve üyelerine yönelik kovuşturma, tutuklama, işkence ve infazlarla yıldırıma, yok etmeye çalıştığı örgütlerden biri de Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'dur.

Türkiye'de '68 hareketi, devrimci gençliğin reformist-legalist soldan koparak devrimci örgütlenme ve mücadeleye girişmesini ifade ederken, işçi sınıfının da düzen sendikacılığından koparak devrimci sendikal örgütlenme ve mücadeleye girişmesi anlamına geliyordu. Kamu emekçileri de en yaygın sendikal ve demokratik örgütlenme düzeyine bu dönemde ulaşmıştı. Türkiye Öğretmenler Sendikası, 1969 yılında düzenlediği Devrimci Eğitim Şurası'nda, bu düzende devrimci bir eğitimin uygulanamayacağını, devrimci eğitim emekçilerinin "devrim için" eğitim vermesi gerektiğini karara bağlıyorlardı.

İdam sehpasına Marksizm-Leninizm'i selamlayarak yürüyen Deniz Gezmişler'in, düşünceleri

gereği, DİSK ve TÖS başta olmak üzere hemen tüm işçi-emekçi örgütleriyle doğal ilişkileri bulunuyordu. Hatta, bu tür örgütlenmelerden yoksun bulunan kır yoksullarıyla dahi bir takım iletişim kanalları yaratılmış durumdaydı. Dev-Genç'in, öğrenci gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesinin yanı sıra, grevlerle, toprak işgalleriyle, işçi yürüyüş ve mitingleriyle de yakından ilgilendiği biliniyor.

Gerek gençlik hareketi cephesindeki devrimci örgütlenme ve mücadeleye bu yöneliş, gerek işçi ve emekçi hareketindeki yükseliş ve devrimci gençlik örgütleriyle bu doğal ilişkisi, düzen sahiplerini fazlasıyla huzursuz etmeye yetmişti.

'71 darbesi, işte bu koşullarda hazırlandı ve gerçekleştirildi.

Hedef, önderlerini katlederek, örgütleri kapatarak, üyelerini kovuşturarak, devrimci gelişmenin önünü kesmekti.

Denizler bunun için katledildiler.

Ancak; o kısacık ömürlerinde olduğu gibi, idam sehpasına yürürken de sergiledikleri tutumla, son sözleriyle verdikleri mesajla, Onlar, düzenin bu hedefini baştan baltalamışlardı. Bu sözlerde, bu tutumda belirgin biçimde öne çıkan, devrime olan sonsuz inanç ve bu inancın sağladığı müthiş özgüvendir. En küçük bir tereddüt göstermeden, inançları uğruna kendini feda cesaretidir.

Bugün, düşünce ve örgütlenme olarak ne kadar büyük bir mesafe katedilmiş olursa olsun, genç devrimciler için Denizler'den alınacak, öğrenilecek ve devam ettirilecek çok şey var. Öncelikle de onları idam sehpasına dimdik yürüten inanç ve özgüven...

Türkiye halkının devrimci savaşımını bastırmak...

"Ortadoğu, emperyalizmin sömürü alanı durumundadır. (...) Emperyalistler Türkiye'yi (de) Ortadoğu'da ve özel olarak da Türkiye'de denetimi sağlayacak ve gerektiği zaman da (kendi) çıkarlarını korumak için müdahalelere elverişli bir askeri bölge olarak seçmişlerdir. (...) Türkiye, stratejik önemi ve karşı-devrimci bir üs olma özelliği nedeniyle emperyalistlerin üzerinde ciddiyle durmalarına neden olmaktadır. (...) Ve (Türkiye) Amerika'nın Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak için önemli bir arabulucudur. Doğal olarak emperyalistler ve uşakları Türkiye halkının devrimci savaşımını bastırmak ve ne pahasına olursa olsun Türkiye'nin Ortadoğu'daki gerici politikasını sürdürme çabasında dırlar." (Hüseyin İnan, idam hücrelerinde...)

Darağaçlarında Marksizm-Leninizme ve devrime bağlılıklarını haykırdılar..

Devrimci yiğitlikleri ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara yol gösteriyorlar!..

Deniz Gezmiş:

"Yaşasın tam bağımsız Türkiye! Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği! Yaşasın işçiler, köylüler! Kahrolsun emperyalizm!"

Yusuf Aslan:

"Ben ülkemin bağımsızlığı ve halkının mutluluğu için şerefimle bir defa ölüyorum.

Sizler bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz. Sizler Amerika'nın hizmetindedesiniz. Yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm!"

Hüseyin İnan: "Ben şahsi hiçbir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türk halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm!"

İstanbul Anadolu Yakası'nda 1 Mayıs çalışmaları...

Yoğun, etkin ve hedefli bir faaliyet

Emperyalist barbarlığın ve kapitalist sömürünün dizginlerinden boşaldığı bir süreçte yaklaşan 1 Mayıs'ın anlamına uygun kutlanabilmesi için etkin ve yaygın bir faaliyet yürüttük. Emperyalist savaş, kölelik yasası, özelleştirmeler, işten çıkarmalar, kamu personeli yasası çalışmamızın odaklaştığı başlıca sorunlar oldu.

Savaş sürecinin yolaçtığı hareketlik sürerken 1 Mayıs kampanyamıza içe dönük toplantılarla başladık. Seçim döneminin kazandırdığı hem somut mevziler hem de kitle çalışması deneyimleri ışığında etkin bir kitle çalışması yapmak, çalışmayı yeni alanlara taşımak, mevcut alanlarda kurumsallaşmaya başlayan faaliyetimizi 1 Mayıs çalışması vesilesiyle daha sağlam temellere oturtmak ve alana kitlesel bir katılım sağlamak çalışmamızın asgari hedeflerini oluşturuyordu.

Yoğun ve hedefli bir propaganda-ajitasyon faaliyeti

Savaş döneminde artırdığımız propanganda ajitasyon faaliyetini 1 Mayıs çalışması boyunca sürdürdük. Hedeflediğimiz 22 büyük ve orta ölçekli işletmenin 16'sına 1 Mayıs materyallerimizi

ulaştırdık. Kartal, Pendik ve Maltepe gibi şimdiye kadar faaliyet yürüttüğümüz alanların yanı sıra Ümraniye ve Sarıgazi'ye bağlı emekçi semtlere dağıtım yaptık. Ağırlığını metal ve petro-kimyanın oluşturduğu fabrikaların yanı sıra semt dağıtımlarımızda da olumlu tepkiler aldık. Yaklaşık 1200 afiş yapıldı, onbinlerce kuş kullanıldı. Ayrıca liseli genç komünistler, yürüttükleri platform çalışması kapsamında 1500 bildiri, 200 afiş ve çok sayıda kuş kullandılar. 15 lisenin önüne platformun afişleri yapılırken 20 kadar liseye bildiriler ulaştırıldı.

Kitle etkinlikleri

Geçen sene yapılan 1 Mayıs çalışmalarını değerlendirirken en temel eksikliklerimizden birinin kitle etkinliklerini yeterince kullanamamak olduğunu tespit

etmiştik. Bu seneki çalışmamızda bu araçlara özel bir ağırlık verdik. Çalışma boyunca bir işçi toplantısı, bir piknik ve küçük çaplı okur toplantıları gerçekleştirdik. Gene liselerde okurlarımızla toplantılar yaptık.

Mart ayının son haftası yapılan işçi toplantısına yaklaşık 70 işçi katıldı, içeriği zengin tartışmalar yapıldı. Tartışmaları işyerlerine taşımak, imkan olan işyerlerinde toplantılar yapmak, gerek savaş karşıtı eylemlere ve gerekse 1 Mayıs'a ortak şiarlarla çıkmak karara bağlandı. Nisanın ilk haftası yapılması planlanan işyeri ve bölge toplantılarını 6 Nisan mitingi nedeniyle iptal etmek zorunda kaldık. Eyleme anlamlı bir katılım sağlasak da, bu toplantıların hayata geçmemesinin eksikliğini tüm çalışma boyunca duyduk.

1 Mayıs pikniği

Çalışmanın temel kitle etkinliği olarak bir piknik düzenlemeye karar verdik. Kitlesel ve politik olarak güçlü bir piknik düzenleme amacına bağlı olarak piknik çalışmasının ön

sürecine bütün ilişkilerimizin ve yeni güçlerin katılımını sağlamak, mümkün olan her yerelde piknik ve 1 Mayıs hazırlık komiteleri kurmak temel hedefimizdi. Belli yerlerde bu hedefe ulaşılması pikniğin daha kitlesel olmasını sağladı. Düzenlenen pikniğe 250'yi aşkın insan katıldı.

Gençlik çalışması

Bölgede gençlik yaklaşık 1.5 ay önce yaptığı toplantıyla emperyalist savaş ve paralı eğitim saldırısı temel gündemleri üzerinden bir çalışma yaptı. 25'ten fazla okula ulaşıldı, birçok okulda film-dia gösterimleri ve 1 Mayıs gündemli toplantılar yapıldı. Bir dizi lisede 1 Mayıs hazırlık komiteleri oluşturuldu. Bölge pikniğiyle aynı gün gençlik pikniği de düzenlendi. Bir hafta ertelenmesine rağmen etkinliğe yaklaşık 250 liseli katıldı. Belirlenen piknik alanına jandarmanın müdahalesi yüzünden girilememesi ve yeni bir piknik alanı aranması pikniğin istenilen atmosferde geçmesini engelledi. Oluşan dağınıklık havasının kırılmasında zorlanıldı. Burada yaşanan olumsuz hava alana katılımın 30 liseyle sınırlı kalmasında etkili oldu. Gene de 1 Mayıs çalışması boyunca bir dizi yeni liseye ulaşıldı. Alana istenilen düzeyde bir katılım sağlanamasa da birçok insan çalışmanın parçası yapıldı.

BDSP çalışanları/Anadolu Yakası

"İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği" pikniği

Anadolu Yakası BDSP olarak 1 Mayıs'a hazırlık kampanyası kapsamında "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla bir piknik düzenledik. 250 civarında kişinin katıldığı piknik açılış konuşmasıyla başladı. Yapılan konuşmada, emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı işçilerin birliğinin, halkların kardeşliğinin her zamankinden daha fazla ihtiyaç haline geldiği, işçi sınıfının birleşmek ve örgütlenmek dışında bir seçeneği olmadığı vurgulanarak yaklaşan 1 Mayıs'ta işçi sınıfının gücünü göstermesi çağrısı yapıldı. Ardından BDSP olarak yapılan konuşmada Irak topraklarının işgal edilmesine rağmen Irak halkının hala direndiği vurgusu yapıldı. Emperyalizmin gözünü Ortadoğu halklarına diktiği belirtilerek Ortadoğu halklarıyla dayanışma ihtiyacı vurgulandı. Konuşma, emperyalist saldırganlık ve işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı saldırılara karşı 1 Mayıs'ta alanlara çıkma çağrısıyla son buldu.

İlgiyle dinlenen konuşmanın ardından sahneyi alan Tiyatro Manga savaş temasının işlendiği tek kişilik bir oyun sergiledi. Beğeni toplayan tiyatro gösterisinin ardından Grup Nisan Güneşi türküleri ve marşlarıyla bir dinleti sundu. Ardından davul-zurna eşliğinde halay çekildi.

Öğle arasından sonra programın 2. bölümü genç bir arkadaşın sazıyla seslendirilen halk türküleri ile devam etti. Dinletinin ardından serbest kürsüye geçildi. Söz alan işçi arkadaşların çoğu 1 Mayıs'ın tarihsel ve güncel önemine vurgu yaparak konuşmalarını 1 Mayıs alanına çağrıyla birleştirdiler. Çeşitli işyerlerinden gelen arkadaşlar işyeri sorunlarına ilişkin konuşmalar yaptılar. Davul-zurna ile program sona erdi.

BDSP çalışanları/Anadolu Yakası

1 Mayıs çalışmalarından...

Sefaköy

1 Mayıs çalışmamız Mart ayında başladı. Öncelikle kendi güçlerimizle yaptığımız toplantıda hedeflerimiz çerçevesinde bir planlama yaptık, tam bir seferberlik ilan ettik. Çalışmaya emperyalist savaşa yönelik *SY Kızıl Bayrak* imzalı yüzlerce afişimizi yaparak başladık.

1 Mayıs gündemli bir işçi toplantısı ile kadın çalışması kapsamında bir toplantı gerçekleştirdik. Nisan ayının sonlarına doğru onbinlerce BDSP özel sayısını öncelikle fabrikalara, sanayi sitelerine ve işçi-emekçi semtlerinde ulaştırdık. Sefaköy, İkitelli, Yeni Bosna, Merter, Topkapı, Okmeydanı, GOP, Alibeyköy bölgelerinde bildiri, kuşlama faaliyetimizi yaygın bir şekilde yaptık. Afiş çalışmamızı da aynı yaygınlıkta gerçekleştirdik.

Ayrıca sanayi sitelerinde çalışan işçilere dönük bir özel sayı hazırlayarak öğle yemeği saatinde dağıtımını yaptık. Gerek dağıtımlarımızda, gerekse afiş çalışmamızda kitleyle sıcak diyaloglarda bulunduk. Özellikle sanayi sitelerinde özel sayı dağıtım sırasında küçük gruplar halinde yaptığımız konuşmalarda sınıfın sorunlarını konuşarak 1 Mayıs'a çağrıda bulunduk. Burada işçilerin büyük bir ilgisiyle karşılaştık.

1 Mayıs pikniği ise kitlesel ve coşkulu geçti. Programda saygı duruşunun ardından 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatan bir metin okundu. Peşinden açılış konuşması yapıldı. Esenyurt İKE halkoyunları ekibi, şiir grubu, Okmeydanı'ndan Emek Tiyatro Grubu, Okmeydanı'ndan müzik grubu, Alibeyköy'den Grup Asmin, Grup Eksen programa katıldı. Arada oyunlar oynanarak işçi-emekçi arkadaşların birbiriyle kaynaşmasını sağladı. Programın en önemli bölümünü oluşturan serbest kürsü ise sürenin sınırlı olmasına rağmen oldukça verimli geçti.

Pikniğe toplam 350 kişi katıldı. Katılım ağırlıklı olarak işçiler oluşturuyordu. Büyük bir yoğunluğu ilk defa böylesi bir etkinliğe geliyordu ve oldukça etkilendiler.

BDSP çalışanları/Sefaköy

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi

Şakirpaşa İKE olarak işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a yönelik bir etkinlik gerçekleştirdik. 27 Nisan'da gerçekleştirilen ve yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinlik 1 Mayıs'ın tarihçesinin okunmasıyla başladı. Ardından 1 Mayıs'ta idam edilen işçi önderleri mahkeme önündeki son sözleriyle canlandırılarak 1 Mayıs'ın direniş geleneği anlatıldı. Ardından Yürekli Tiyatro Grubu Gorki'nin Ana romanının bir bölümünü sahneledi. 1 Mayıs Marşı'yla sona eren oyun izleyenlerin büyük beğenisini kazandı.

Oyunun öncesinde ve sonrasında işçi sınıfından, mücadeleden, savaştan sözeden, günün anlam ve önemine ilişkin şiirler okundu. 1 Mayıs'ın güncel önemine ilişkin kısa bir konuşma yapıldı. Etkinlik programı AKSM'nin müzik grubunun parçalarıyla devam etti.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi 1 Mayıs'ta alanlardaydı!

Sınıfın kültür-sanat cephesinden yükseltelen mücadele bayrağını 1 Mayıs alanına taşıdık. Sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünyayı işçi sınıfının avuçlarında taşıdığını simgeleyen "avuç içinde taşınan kızıl bayrak" figürünün yanında "Emperyalist kültüre, emperyalist saldırganlığa, kapitalist sömürüye hayır!" yazılı pankartımızla yürüyüş kortejinde yerimizi aldık.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları

Çukurova Üniversitesi

Geçen senelerden başlayan soruşturma terörü savaş karşıtı muhalefetin artmasıyla daha da yoğunlaştı. Dönem başlarında afiş, bildiri gibi sebeplerden soruşturma açan rektörlük, 21 Mart günü çevik kuvveti savaş karşıtı eyleme saldırttı ve 10 öğrenci gözaltına alındı. Bununla yetinmeyen rektör, polisinden verdiği listedeki 50 öğrenciye soruşturma açtı.

Bu kadar baskı ve terör karşısında ÇÜ'de 1 Mayıs'a hazırlık ve katılım daha bir önem kazanmıştı. Bu sorumlulukla hareket ederek faaliyetlerimize başladık. Kampüs içine, öğrenci yurtlarına ve öğrencilerin yoğun oturdukları semtlere yoğun bir biçimde afiş ve bildiri götürdük. Üniversitede arkadaşları tek tek dolaşarak 1 Mayıs'a çağrı yaptık.

Ekim Gençliği/Adana

Ankara BDSP

1 Mayıs öncesinde yoğun ve sistematik bir ajitasyon-propaganda çalışması yürüttük. Çalışmalarımızı üretim alanları ve işyerleri eksenli planladık. Materyallerimizi yaygın bir şekilde kullandık. Oldukça olumlu tepkilerle karşılaştık. İşçilerle 1 Mayıs üzerine güncel sohbetler etme imkanı yakaladık. İşçiler kendileri için hayati önemde olan yeni iş yasasını sordular. Kısaca yeni yasayla aslında ne yapılmak istendiğini anlatmaya çalıştık. İşçilerin özellikle BDSP bildirilerini ilgiyle okuduklarını gözlemledik. Bildirileri Sincan Organize, OSTİM, Balgat'taki tekstil atölyeleri, ODTÜ'deki emekçiler, Bent Deresi'ndeki işçi servisleri ve çeşitli belediyelerdeki işyerlerine dağıttık. Aynı alanlara *İşçiden*

İşçiye Bülteni'ni de dağıttık. Yanı sıra yaygınca kuşlama yaptık. Kuşlamalarımıza da ilgi hayli yoğundu. Birçok yerde işçiler kuşlamamızı yerlerden alıp okudular. Ayrıca Sıhhiye ve Kızılay'da işe gidiş saatlerinde yaygınca kuşlama yaptık. Kızılay, Sıhhiye, Cebeci ve Dikimevi güzergahlarında 1 Mayıs'a çağrı afişlerinden bini aşkın sayıda yaptık.

Çalışmamızın yoğunluğu düşmanın dikkatinden kaçmadı. Afiş çalışmasını yaptığımız sırada Etimesgut civarında arkadaşlarımız gözaltına alındı. Fakat bu saldırı çalışmamızı engelleyemedi.

BDSP çalışanları/Ankara

Mamak BDSP

Bölgemizde yaklaşık olarak bir ay öncesinde 1 Mayıs çalışmalarına başlamıştık. Bu süreçte materyal dağıtımını ve afiş çalışmalarını planladığımız çerçevede yaptık. Hepsinden önemlisi mevcut güçlerimizin ve çevremizdeki insanların çalışmalara katılım düzeyi oldu. Hemen herkesi çalışmaların bir parçası haline getirdik.

Pratik işlerin tamamlanması ile bölgedeki insanları ziyaret ederek alana taşımaya çalıştık. Hedeflediğimize yakın bir kitleyle mitinge katıldık.

BDSP çalışanları/Mamak

YTÜ öğrencileri olarak 1 Mayıs alanındaydık!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a Platform olarak çok yoğun bir ön hazırlık gerçekleştirdik. Yaptığımız yüzlerce afişle dağıttığımız binlerce bildiriyle öğrenci gençliği 1 Mayıs'a katılmaya çağırıldık.

1 Mayıs çalışmaları kapsamında İ.Ü. Emperyalist Savaş Karşıtı Platform ile birlikte yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir piknik organize ettik. Piknik sonunda yaklaşan 1 Mayıs ve platformlar konulu bir sohbet gerçekleştirdik. PEKÖP olarak 1 Mayıs günü alanda "Emperyalizmin Ortadoğu, sermayenin üniversite işgaline karşı savaşa çağırız!" pankartı ile yerimizi aldık. Çok kalabalık olması nedeniyle birçok

arkadaşımızla buluşmamamıza rağmen yaklaşık 45 kişilik bir katılım gerçekleştirdik.

Eylem boyunca başta "Marks, Engels, Lenin yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Milyonlar aç, milyonlar işgal altında!", "Yaşasın küresel intifada!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!" sloganları olmak üzere bir çok slogan atıldı. Alanda İÜ'deki platform ve ALGP ile sloganlarımızı ortaklaştırdık.

YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu

Esenyurt'ta 1 Mayıs'a hazırlık çalışmaları...**Daha etkin bir sınıf çalışmasına doğru!**

Bu 1 Mayıs emperyalist saldırganlığa karşı işçi sınıfının enternasyonalist mücadele bayrağının yükseltileceği, onlara yakıp yıktıkları dünyanın sahipsiz olmadığını gösterileceği bir gün olmalıydı. Öte yandan işçi sınıfı, kapitalist sömürü ve yıkım politikalarına karşı da kendi taleplerini en güçlü şekilde dile getirmeliydi. Bu politik eksenlerdeki 1 Mayıs hazırlıklarımıza Mart ayında başladık.

İlk olarak 1 Mayıs'ı ve hazırlık çalışmalarını tartışmak üzere kendi güçlerimiz üzerinden bir toplantı örgütledik. Toplantıda 1 Mayıs'ın siyasal anlamı üzerinde duruldu, emperyalist savaşa karşı mücadelede işçi sınıfının inisiyatifini ele alması bakımından 1 Mayıs'ın önemli bir imkan olduğu vurgulandı. İşçi sınıfının karşı karşıya olduğu diğer saldırılar dile getirildi. Tarihsel hakların gaspı anlamına gelen kölelik yasasına karşı mücadele açısından da 1 Mayıs'ın en güçlü bir şekilde örgütlenmesi gerektiği belirtildi.

Toplantıda 1 Mayıs kampanyasının nasıl örgütleneceği üzerinde de duruldu. 6 Nisan mitingine katılım, hemen arkasından 1 Mayıs'a dönük genel propaganda ve katılımı örgütleme çalışmalarına başlanması kararlaştırıldı. İşin pratik yönüne ilişkin öneriler tartışıldı, görev paylaşımı yapıldı.

6 Nisan mitingini 1 Mayıs'ın bir provasası olarak nitelendirdik ve güçlü bir katılım için güçlerimizi seferber ettik. Mitinge kendi güç ve olanaklarımız çerçevesinde anlamlı bir katılım sağladık. Bunun güçlendirdiği bir motivasyonla 1 Mayıs çalışmalarımıza başladık.

Yaygın bir propaganda çalışması

BDSP'nin çıkartmış olduğu 1 Mayıs bildirimleri çalışmamızın ilk aşamasında kullandığımız en temel araç oldu. Yaklaşık 16 bin bildiri kullandık. Bildirilerimizi Esenyurt ve çevresinde bulunan 30'a

yakın önemli işletmeye ulaştırdık. Colins, Makel, Öztiryakiler, Gimsan, Öрма, Hisar Çelik, Pan Oto, Sönmez Metal, Aktaş Plastik, Sönmez Kalıp, Dizayn Boru, Castle Blair, Günkar Tekstil, Teknorot, Turaş, Erzincan Bakır, Venüs Giyim gibi işletmelerde dağıtımlar yer yer sözlü propaganda eşliğinde yapıldı. Beko, Bıçakçılar, Ravelli, Gezer Terlik, Muya ve Erkul Kozmetik işçilerine ise gene sözlü propaganda eşliğinde yapılan servis dağıtımlarıyla seslendik.

Bildiri dağıtımında fabrikalar öncelikli olmakla birlikte bununla sınırlı kalmadı. Seçim döneminde edindiğimiz deneyimden de faydalanarak yaygın bir semt dağıtımını yaptık. Depo, Köyiçi, Balıkyolu ve Kırış'ta oturan binlerce emekçiye bildirimlerimizi ulaştırdık.

Bildirilerden sonra sıra işçi ve emekçilere afişlerimizle seslenmeye gelmişti. Sürekli kötü giden havalar planlarımızı bir parça aksatsa da Esenyurt, Beylikdüzü, Kırış, Haramidere gölgeleri ve E-5 karayolu güzergahında etkili bir afiş çalışması yapıldı. Özellikle semt aralarında ve fabrika bölgelerindeki afişlerimiz başkalarının buralarda afiş yapma alışkanlığı olmadığı için 1 Mayıs'a kadar duvarları

süsledi. 1 Mayıs öncesinde Esenyurt'taki işçi ve emekçilere onbinlerce kuş yaparak seslendik.

1 Mayıs'a hazırlık pikniği

6 Nisan mitinginden itibaren fabrikalardaki ve semtlerdeki kitle çalışmasının bir önemli boyutunu da 1 Mayıs'a hazırlık pikniğinin örgütlenmesi oluşturdu. Çevremizdeki tüm güçler pikniğin örgütlenmesi işinde seferber oldular. Havanın ilerleyen günlerde dahi kötü olması insanları bir parça kaygılandırırsa da motivasyon bozulmadı. Hem pikniğe katılımın örgütlenmesi, hem de orada sunulacak programın hazırlanması konularında çevremizdeki herkesin enerjisinden olabildiğince yararlanmaya çalıştık. Pikniğe bölgeden 150'nin üzerinde insan katmayı başardık. Katılımcıların önemli bir bölümünü fabrikalarından küçük gruplar halinde gelen işçiler oluşturuyordu.

Olanaklar güce dönüştürmek için daha fazla çaba!

Başından itibaren 1 Mayıs'a hazırlık çalışmalarını katılımı güçlü tutmaya endekslemedik. Katılımın güçlü tutulması elbette ki bizim için çok önemliydi. Fakat en az bunun kadar önemli olan bir diğer hedefimiz, 1 Mayıs gündeminden de faydalanarak bölgemizde daha fazla sayıda işletmeye, işçi ve emekçiye ulaşmak, daha yetkin bir politik faaliyet kapasitesini bu çalışma içerisinde yaratmaktır.

İlk sonuçlar üzerinden baktığımızda bu amacımıza belli sınırlar içerisinde ulaştığımızı şimdiden söyleyebiliriz. Kitle çalışmasında deneyim kazanma ve yetkinleşme, daha fazla insanı çalışmanın ihtiyaçları için seferber edebilme gibi konularda düne göre daha ilerdeyiz.

BDSP çalışanları/Esenyurt

1 Mayıs pikniğinden gözlemler...

Esenyurt ve Sefaköy İşçi Kültür Evleri'nin ortaklaşa düzenledikleri 1 Mayıs'a hazırlık pikniğine ben de katıldım. Bu piknikle ilgili gözlemlerini aktarmak istiyorum.

Sabah saat 08:00'de insanlar araba kalkış noktalarında toplanmaya başladılar. Gözlerinde ve yüzlerinde büyük bir coşku vardı. Bu tablo beni olumlu yönde etkiledi. Açıkçası bu kadar katılım beklemiyordum. Otobüslerde hep birlikte türküler ve marşlar söyledik. Pikniğin iyi bir çalışması yapılmıştı. Herkes emeğini katmıştı. Beklenenin üzerinde bir katılım vardı. Esenyurt'tan hareket eden 3 büyük otobüs tıkabasa doluydu. Hatta bir kısım arkadaşımız ayakta kaldı.

Piknik alanına vardığımızda hemen programla ilgili hazırlıklara başladık. Hazırlıklar yapıldıktan sonra devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Aileler evlerinde yaptıkları yiyecekleri getirip ortak mutfağa bıraktılar. Hazırlanan ortak sofrada yemek yenildi.

Piknik komitesinde görev alan arkadaşlardan bazıları nedense sorumluluklarını

yerine getirmediler. Buna rağmen insanlar hoşgörüyü karşılayıp hiçbir tepki göstermediler. Aslında oradaki insanların tepki gösterip görev alan arkadaşların görevlerini yapmaları için uyarmaları gerekiyordu. Bunun pikniğimize katılan yeni insanlar üzerinde olumsuz etkisi oldu. Bazı ailelerinin ayrı piknik yapıyor gibi davranmaları da hoş olmadı, insanları olumsuz etkiledi.

Üniversitede okuyan genç arkadaşların ayrı bir yerde ayrı bir programla kendi pikniklerini yapması çok iyi oldu. Bu takdire değer bir çalışmaydı.

Esenyurt İKE halk oyunları ve şiir grubu gerçekten çok iyiydi. İnsanlara unutamayacakları zevkli dakikalar yaşattılar.

Bu ve benzeri çalışmalar insanlar üzerinde genelde olumlu bir etki bırakıyor. Tabii amacına uygun olursa. Bazı eksiklerin olmasına rağmen piknik iyiydi. Bu pikniği düzenleyen Esenyurt ve Sefaköy İKE'ye başarılar diliyorum.

**Evren Sanayi Sitesi'nden
SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi**

“Söz üniversitede!” kampanyamızı şenlikle tamamladık!

YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu ile İÜ Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenci Platformu tarafından birlikte düzenlenen “Söz üniversitede!” kampanyası ile başladığımız anket çalışmamızın sonuçlarını, İstanbul Üniversitesi'nden sonra Yıldız Teknik Üniversitesi'nde de bir şenlikle açıkladık.

25 Nisan Cuma günü sabahtan itibaren şenliğin hazırlıklarına başladık. Afiş ve el ilanlarımızla şenliğini duyurusunu etkin bir şekilde yaptık. Şenlik alanına anket sonuçlarını açıklayan grafiklerimizi ve 1 Mayıs alanında kullanacağımız pankartımızı astık. Tonoz Kantin önünde saat 11.00'den itibaren halaylar ve türkülerle şenlik başladı. Grup Soluk ve Gökhan Birben'in sahne aldığı şenlik saat 15:30'da bitti.

Şenliğe yaklaşık 200 kişi katıldı. Özellikle Karadeniz ezgileri eşliğinde oynanan halk oyunları sırasında insanların coşkusu arttı. Emperyalizmin işgali devam ettiği sürece susmayacağız, eylemlerimize devam edeceğiz.

**YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı
Öğrenci Platformu**

İsviçre’de 9. Ekim Gençliği Kampı...

“Yeni bir dünya uğruna!”

9. Ekim Gençliği Kampı’nı 18-21 Nisan tarihleri arasında İsviçre’nin Lugano kentinde gerçekleştirdik. Bu yılki kampımızın şiarı “Yeni bir dünya uğruna!” idi. Yeni dünyamız savaşızsız, sömürsüz ve sınıfsız bir dünyayı temsil ediyor. Savaşın yerine halkların kardeşliğini, sömürünün yerine eşit bir dünya talebimizi yükseltiyoruz.

Kampımızın emperyalist saldırganlığın azgınca turmandığı bir dönemde düzenlenmesi bize önemli sorumluluklar yükliyordu. Çünkü ortada katledilen, yıkıma uğratılan ve teslim alınmak istenen bir halk vardı. Bu kirliliğe savaş ve saldırganlığı teşhir etmek, emperyalistlerin gerçek yüzünü ortaya koymak ve dünyadaki gelişmeler üzerine gençleri bilinçlendirmekle yükümlüydük.

Savaş ve diğer seminer konuları için materyallerimizi önceden çoğaltarak dosyaladık. Kamp yerinin kesinleşmesiyle birlikte kamp bildirisini İsviçre’nin çeşitli bölgelerindeki arkadaşlara ulaştırdık. Kamp süresince yürüteceğimiz faaliyetlerin programını hazırladık ve sorumluluk üstlenecek arkadaşları belirledik. Kültürel faaliyetler için Nazım Hikmet ve Ahmet Arif’in şiirlerinin, müzik çalışmaları yapacak arkadaşlar için çeşitli türkü sözlerinin olduğu bir dosya hazırladık. Ek olarak bir de tiyatro çalışmamız vardı.

Kamp yerinde her zamanki gibi duvarları afiş ve pankartlarımızla süsledik. Habip, Ümit ve Hatice yoldaşın, Marks, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, İbrahim Kaypakkaya ve Ölüm Orucu şehitlerinin resimlerini duvarlara astık.

Kampımızın açılışı dünyada devrim ve sosyalizm davası uğruna mücadelede şehit düşen devrimciler için saygı duruşu ile başladı. Ardından kampın kısa bir tanıtımı yapıldı ve amacı açıklandı.

Kamp faaliyetleri

Seminerler:

İlk seminer konumuz emperyalist savaştı. Bu semineri iki bölüme ayırdık. Önce arkadaşlarımız kısaca savaş üzerine düşünce ve duygularını anlattılar. Daha sonra gençleri gruplara ayırarak savaş üzerine önceden hazırladığımız metinleri dağıttık. Bu metinler üzerinden tartışmalarını istedik.

Küçük yaşta çocuklar da bu çalışmaya katıldılar. Onlara savaş ve savaşızsız bir dünya konusunda ne düşündüklerini sorduk. Çocukların cevapları şaşırtıcıydı. Hepsisi savaşa karşı olduklarını söylediler, Bush’a karşı duydukları kin ve öfkeyi belirttiler. Savaşızsız bir dünyanın eşit dünyadan geçtiği de verdikleri yanıtlar arasındaydı.

Gruplar ikinci toplantıda yaptıkları değerlendirmeleri ayrı ayrı anlattılar. Ardından yapılan değerlendirmeler tartışıldı. Bu da tartışmanın sıcak ve canlı bir ortamda geçmesini sağladı. Seminer sonunda bir arkadaşımız yapılan tartışmaları toparladı.

Savaş üzerine sunulan seminerde, bu savaşın sadece Irak’la sınırlı kalmayacağı, yeni savaşlar serisinin bizleri beklediği ifade edildi. Dışardaki savaş ve saldırganlığa, içerde sosyal ve demokratik haklara saldırının eşlik ettiği, işçi ve emekçilerin kazanımlarının gaspedildiği, “Irak halkını kurtarma” yalanları eşliğinde Irak halkının nasıl katledildiği ve kentlerin nasıl yerle bir edildiği anlatıldı. Özellikle Amerika başta olmak üzere emperyalistlerin kirliliği savaşları ve bundan sonraki amaç ve hedefleri açıklandı.

Emperyalist savaşın vahşetine karşı ezilen halkların ve emekçilerin dünya ölçüsünde ayağa kalktığı gerçeği

seminerin diğer bölümünü oluşturdu. Milyonlarca gencin coşku ve dinamizmini alanlara taşımasına, gençliğin anti-emperyalist mücadelesine değinildi.

İkinci seminerin konusu gençlikti. Bu seminerde de gruplara önceden hazırladığımız soruları dağıttık. Bu sorular genel olarak gençlerin toplum içindeki yeri, beklentileri ve yaşam tarzı üzerine hazırlanmıştı. Avrupa’daki gençlikle Türkiye’deki gençliğin çeşitli yönleri tartışıldı. Gençliğin yükselmekte olan anti-kapitalist ve anti-emperyalist mücadelede tuttuğu yer vurgulandı.

Kültürel faaliyetler:

Kültürel etkinlikler çerçevesinde şiir, halk oyunları, tiyatro ve müzik grubu oluşturduk. Gruplar iki gün boyunca gece için hazırlıklarını yaptılar. Halk oyunları ve tiyatro için küçük yaşta çocuklardan ayrıca gruplar oluşturduk. Müzik konusunda yetenekli bir arkadaşımız sazı-sözüyle kampımıza renk kattı.

Gruplar gecede çalışmalarını sergilediler. İlk önce küçük arkadaşlar şiir ve tiyatro gösterilerini sundular. Tiyatronun konusu bir öğretmenin öğrencileriyle savaş üzerine yaptığı konuşmaydı. Daha sonra genç arkadaşlar şiirlerini okudular. Gençler iki ayrı grup halinde halk oyunları gösterimi yaptılar. Ardından tiyatro grubumuz sahnede yerini aldı. Oyunda 12 Eylül askeri darbesinden sonra halk üzerinde estirilen baskı ve terör ortamı anlatılıyordu. Tiyatro çalışması bir önceki seneye göre olgunluk kazanmıştı. Oyun hakkında yapılan olumlu eleştiriler de bunu doğruladı.

Program bitiminde türküler söylendi, halaylar çekildi. Gençler arasında sıcak sohbetler gelişti.

Bunlara ek olarak bilgi yarışması düzenledik. Yılmaz Güney’in “Sürü” filmi izledik. Hava şartlarının kötü olması nedeniyle kır gezisini düzenleyemedik, ancak sportif faaliyetlerimizi yine de gerçekleştirdik.

Değerlendirme

Kamp çalışmasının sınırlı bir zaman diliminde gerçekleştirilmesi ve kamp yerinin geç bulunması kampımızı olumsuz yönde etkiledi. Bu da bize ön hazırlıkların daha geniş bir zaman diliminde yapılmasının önemini göstermiş oldu. Kolektif bir ortamın oluşmasını ve daha geniş bir katılımı sağlamada ön hazırlıklar önem taşıyor. Örneğin tiyatro grubunun yaptığı ön hazırlık kampta başarılı bir çalışma ortaya koymalarını sağladı. Bu ön hazırlıklar diğer aktiviteler için de geçerli.

Gençler genel olarak kampı beğendiler. Özellikle kültürel faaliyetlerden ve seminerlerden memnun kaldılar. Onların eleştirilerini dikkate alarak, bir sonraki kampımızın daha iyi bir katılımı ve daha başarılı geçmesi için çaba göstereceğiz.

Kahrolsun emperyalist savaş!

Yaşasın 1 Mayıs!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Ekim Gençliği/İsviçre

Devrim davasının yenilmez neferi Hatice Yürekli’yi andık...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Ölüm Orucu Direnişi’nde şehit düşen Partimizin kurucu üyesi Hatice Yürekli yoldaş için, 27 Nisan 2003 tarihinde Almanya’nın Wuppertal kentinde bir anma etkinliği düzenledik. Etkinliğe işçi-emekçi ve gençlerden oluşan 100’ü aşkın kişi katıldı.

Gece, onurlu bir kavgada yitirdiğimiz Hatice Yürekli, Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşlara olan bağlılığımızın ifadesi olmasının yanı sıra, devrimci çalışmaların gerilediği koşullarda onların devrimci kimliklerini yeni kuşaklara anlatmak bakımından da oldukça anlamlı oldu.

Etkinliğin gerçekleştirildiği salona, Habip, Hatice ve Ümit yoldaşların resimlerinin bulunduğu “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez/TKİP” imzalı pankart asıldı. Pankart ayrıca Ölüm Orucu Direnişi’nde şehit düşen devrimcilerin resimleriyle süslenmişti.

Etkinlik Hatice Yürekli yoldaş anlatan kısa bir açılış konuşması ile başladı. Ardından devrim ve sosyalizm davasında yitirilmiş tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Saygı

duruşunun hemen bitiminde Salkım Söğüt Tiyatro Grubu savaş karşıtı ve Ölüm Orucu Direnişi’ni anlatan şiirlerden oluşan bir gösteri sergiledi. Gösteri içeriği dolayısıyla katılımcılar tarafından coşkuyla alkışlandı. Deyim yerindeyse katılımcılar duygu

ve tepkileriyle Salkım Söğüt grubuyla adeta bütünleştiler.

Bu bölümün ardından bir yoldaşımız günün anlam ve önemi üzerine bir konuşma yaptı. Yoldaşın, TKİP’nin hangi koşulların ürünü olduğunu anlatan, zor bir dönemde ortaya çıkmasına rağmen kararlı ve istikrarlı bir biçimde büyüdüğüne dikkat çeken, diğer parti ve örgütlerle farklılıklarının altını çizen konuşması ilgiyle dinlendi.

Kısa bir aradan sonra, genç bir komünistin yoldaşlarımızın izinde yürüme kararlılığını dile getiren konuşması coşkuyla karşılandı. Bir işçi yoldaşımız müzik eşliğinde şiirler okudu. Etkinliğin sonunda Berlin Müzik Grubu sahneye çıktı. Etkinliğimiz müzik grubunun seslendirdiği türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

TKİP taraftarları/Köln

İmparatorluğun şeytani dehası: Irak yeniden ayağa kalkacak mı?

Savaş, öncesinde ve başladığında, milyonlarca ABD yurttaşı tarafından protesto edildi, ancak ABD savaş makinası Irak'ı fethetmeye yöneldiğinde, hareket de düştü, protestocuların sayısı binlere indi ve çoğunlukla da kararlı militanlardan oluşur bir hale geldi. Savaş karşıtlarının yerini, araba antenlerinden ve evlerin ön cephelerinden sallandırılan yüz binlerce ABD bayrağı aldı. Kamuoyu yoklamaları nüfusun dörtte üçüne yakın bir kısmının Bush'un savaşını desteklemekte olduklarını gösteriyor.

Açıkça görülmektedir ki, hızlı askeri fetih ve ABD'nin Irak'ta giriştiği yıkım, Bush'a ve savaşa yönelik akıldışı, şovenist bir destek dalgası yarattı. Kaltak başarı tanrıçası -bu, "başarılı" bir soykırım bile olsa- Birleşik Devletler'de bir destekçiler güruhuna sahip. Bu da ABD'deki savaş karşıtı hareket ve popüler duyarlılıklar hakkında bir dizi tatsız ve zor soru yaratmaktadır. Savaş öncesi muhalefeti, yükselmekte olan "yeni bir moral güç" olarak yüceltmış olan aydınların yanılmış oldukları açıktır. Savaş bir kez başladığında birçok savaş karşıtı çark edip savaşı destekledi. Daha kalabalık bir güruhsa, Irak yenilip, Irak toplumu yıkılıp, Iraklılar aşağılandığında dışarıya çıkıp bayrak salladılar. Savaş, bazı ilerici aydınların umut ettiği gibi muhalefeti yükseltmedi, askeri başarı protestoyu azalttı ve şovenist duyarlılıkları yükseltti. Üstelik Bush, Rumsfeld, Wolfowitz ve diğerleri yağmacıların ve örgütlü çetelerin tüm toplumu yağmalamalarına izin verdiklerinde, artık popüler öfkeden eser bile kalmamıştı - sadece az sayıda profesyonel arkeolog ve yaratıcı, insanlığın uğradığı bu kayıpları lanetlediler.

ABD barış hareketinin, özellikle de ordu Bağdat'ı işgal ederken ve fethederken ortaya çıkan bu çöküşü ve hatta savaşa onay vermesi nasıl açıklanabilir?

En önemli yegane öge Irak tarafından yapılacak ölümcül bir "saldırı" korkusunun yerini Bağdat'ın ABD ordusu tarafından fethi ve işgalinin "güvenliği"nin almasıdır. Bir başka deyişle, birçok ABD'li savaş karşıtı, ahlaki ilkeler ya da dayanışma tarafından motive edilmemişti - savaşa karşı çıktılar, çünkü ABD toplumunun ya da askerlerinin olumsuz biçimde etkileneceğinden korkuyorlardı. Bir kez ABD'de ya da Irak'ta ciddi bir misilleme şansı olmadığı, ABD ordusunun tam denetimi sağladığı açıklık kazanınca (Bush işgalden önce Irak'ın etkin biçimde silahsızlandırılmış olduğunu biliyordu), bağlılıklarını pekiştirdiler ve savaş ağalarına destek verenlere katıldılar.

Medya, askeri başarıları ve işgali, ABD askeri ve sivil liderlerinin stratejik dehasının bir ürünü gibi sundu. Medya Iraklılara yönelik tüm teslim alma ve aşağılama girişimlerini, ABD askerlerine ve sivillerine yönelik "tehditi" azaltma girişimi olarak gösterdi. Iraklıların hiçbir kitle imha silahı saldırısında bulunmaması ve başlıca petrol kuyuları ve rejim saraylarına yönelik ABD işgali imgeleri medyada yer aldı ve ABD yurttaşlarının çoğu tarafından iyi ve hoş şeyler olarak kabullenildi. Birçok ABD yurttaşının psikosunda, tehlike eksikliği, bir şovenizm şöleni ve şeytani dehaların yüceltilmesi olarak karşılık buldu. Savaş yanlısı ideologlar ve onların destekçileri yeni savaşların önünü açarken daha da saldırganlaştılar. Şüpheliler ve eleştiriciler savunmaya geçtiler ve

bazıları kitlesel yağma, ABD işgalini protesto eden Iraklıların öldürülmesi görüntüleriyle, hiçbiri Irak'ın dumanı tütmekte olan bir çöplüğe çevrilmesine en ufak bir ilgi bile göstermeyen komşularının ve iş arkadaşlarının azgın şovenist davranışları nedeniyle demoralize oldular. Eğer ABD yurttaşlarının genel kitlesi arasında bu yönde en ufak bir ilgi bile oluşmuş olsaydı ABD'li "kurtarıcıları" "selamlamakta" oldukları varsayılan "kitlelerin", 5 milyonluk kentlerde yüzleri bile bulmadığını fark etmeleri de mümkün olacaktı.

Devrilen Saddam heykellerinin yerini dalgalanan ABD bayraklarının aldığı ve heykelleri yıkmakta olan bir avuç Iraklıların arasında ABD askerlerinin de bulunduğunu görebileceklerdi. Musul, Bağdat, Nəcəf, Nasırıye ve birçok diğer kentte, binlerce cesur Iraklı Saddam Hüseyin'den olduğu kadar ABD'den ve onun atanmış sürgün yardımcılarında da özgürlüklerini talep etmek için ABD silahlarının, tanklarının ve helikopterlerinin üzerine yürüdüler. Ama ABD yurttaşları gururla "fethiçi kahramanlar" ("bizim cesur askerlerimiz")-eski zalimlerinden ve şimdiki savaş ağalarından özgürlük talep eden barışçı göstericilerin katilleri- üzerine atıp tutmayı sürdürdüler. ABD kamuoyunun çoğunluğu ABD'li bir generalin 23 milyon Iraklıyı yönetmesini tınıyor. Gazeteler yeni askeri yönetici rolündeki General Franks'ın işgal kutlamalarını görmekten mutluluk duyuyorlar. ABD yurttaşlarının yüzde 80'e yakını Irak'ın fethedilmesi, yıkılması ve kültürel olarak tecavüze uğramasının değerli bir savaş olduğuna inanıyor. Savaşın meşrulaştırılmasına yönelik tüm resmi girişimlerin yalandan ibaret olduğunun açığa çıkmasına rağmen generalleri ve yönetimi "onurlu" bir savaş yürüttükleri için kutluyorlar. Hiçbir kitle imha silahı bulunmadı; El Kaide ile hiçbir bağlantı kurulamadı; sivil nüfusu korumaya yönelik hiçbir girişim olmadı; hastaneler korunmadı. Tersine, ABD işgal kuvvetleri - binlerce yaralı ve öksüz çocuk, kadın, yaşlı ve asker acı içinde kıvranırlar ve daha şanslı olanları iyileştirilebilir yaralarıyla hastane koridorlarındaki kan göllerinde can verirken- hastanelerin saldırıya uğramasına ve ilaç ve ekipmandan yoksun bırakılmasına izin verdiler.

İyimser ilericilerin beklentilerinin tersine, ABD yurttaşlarının büyük çoğunluğu ABD destekli barbarların ve yağmacıların pençelerindeki Iraklıların acılarına karşı tamamen ilgisizdir. Sadece bazı kızgın sanatçılar protesto ettiler. Birçok kent ve kasabada, yurttaşlar "cesur silahlı erkek ve kadınlarımızı

karşılamaya" hazırlanıyor, B-bombalarının, füzelerin ve misket bombalarının savaşı bu denli hızla, kesinlikle ve başarıyla... sadece 121 ABD askerinin ölmesi pahasına sona erdirmiş olmasından mutluluk duyuyor. "Suriye'yi getirin", "İran'ı getirin". Amerikan Lejyon'u ve Yabancı Savaşlar Gazileri'nin bira lokallerinde, ama aynı zamanda da büyük Yahudi örgütlerinin iyi ayarlanmış ama kışkırtıcı seslerinde, gerçek başkanları Ariel Şaron'un bu sözlerinin yankılandığını duyar gibi oluyorum.

Bu ne bir diktatöre karşı verilen bir "savaş", ne de hatta Irak halkına yönelik basit, çirkin bir katliamdır,

bu bir uygarlığın modern barbarlar tarafından planlı biçimde imhasıdır- evlere, fabrikalara, bürolara, su işleme tesislerine, kamu hizmetlerine doğrultulmuş yüksek teknoloji kitle imha silahlarıyla, 5000 yıllık bir uygarlık ve 30 yıllık bir modern laik Arap devletinin mirasını yok eden ilkel barbarlar ve paramiliter güçleri birleştiren modern barbarlar. Vandallar bir ulusun arşivlerini, kütüphanelerini ve araştırma kurumlarını yok etmek, İslam sanatının değer biçilemeyecek antik kalıntılarının ve mücevherlerinin en ünlü arkeolojik müzelerini soymak, üniversitelerini, okul kayıtlarını, hastanelerini, modern Irak yaşamının olduğu kadar Irak ulusal mirasının en önemli öğelerini detaylandıran belgeleri imha etmek üzere harekete geçtiler. Bu bir halkın kabul gören bir ulus olarak varolması için gereken her şeyin sistematik biçimde yok edilmesidir.

Vandallar tarafından yapılan yağmanın ABD hükümetinin planlı bir siyaseti olduğu şüphesizdir. Washington, savaşın önce, müzeler ve değerli tarihi arşivlere yönelik tehlike konusunda uyarılmıştı. Yine de Washington, Ocak ayında, antika satıcılarıyla, yağmalanan sanat eserlerinin satış ve ihraç kurallarını "özgürleştirmek" üzere görüşmeyi tercih etti. Perlstein ve diğer Amerikan sanat ticareti temsilcileri ABD'den Irak'ın, sanat eserleri ve antikalar konusundaki "korumacı" siyasetini ortadan kaldırmasını talep ettiler. İşgal başladığında ve Irak yurttaşları müzeleri, arşivleri ve hastaneleri korumak üzere ABD'li askerler ve yetkililerle kavgaya tutuştuklarında, dışarı sürüldüler. Yurttaşlar, evlerini ve işlerini vandallardan korumaya çalıştıkları bazı örneklerde, Saddam Hüseyin'in destekçileri olarak Deniz Piyadelerine şikayet edilip öldürüldüler. Dünyanın en büyük savaş suçlusu Rumsfeld her zamanki sinik ve günahkar şakacı üslubuyla vandalları cesaretlendirdi. "Savaşın sonra her zaman yağma olur." Ve ekledi, "yapabileceğimiz bir şey yoktu...özgürlük kötü şeyler yapma özgürlüğü demektir."

200 binlik ABD silahlı kuvvetleri büyük kentleri işgal etti, petrol kuyularını korumaya aldı, başkanlık saraylarını zaptetti, şehir merkezlerindeki büyük caddeleri denetim altına aldı -her yerde helikopterler, makinalı tüfekler, tanklar- dünyanın en güçlü ordusu gözlerinin önündeki yüzlerce hafif silahlı suçluyu ve yağmacıyı durduramadı, öyle mi?

Bunun basit bir görmezlikten gelme olduğuna inanmak için insanın fena halde salak olması gerekir. ABD'de süper marketlere yönelik isyan ve yağmalar

olduğunda, Ulusal Rezervlere “öldürmek üzere ateş etme” izni verilir... ve onlar da çoğunlukla Siyahları ve İspanyolları öldürürler, ama insanlık mirasını yağmalayan vandalları asla.

Yağma ABD imparatorluğunun mantığını takip etmektedir. Önce yaptırımlar, ülkenin yoksullaştırılması ve yeni kuşağın sağlığıyla oynanması; sonra ekonominin ve altyapının temellerini yok eden savaş; onu paramiliter gruplar tarafından bir uygarlığın tarihsel hafızası, sembolleri ve izlerinin silinmesini amaçlayan yağma izler; ve son olarak da ülkenin bir şeyler, mollalar, kötü ünlü sürgün kaçkınlar, kabile tiranları ve yerel gangsterler kümesi arasında - ABD generalleri ve ABD deniz piyadelerinin yönetimi altında ve yabancı yöneticiye yaranma gayretindeki sadık polislerin ve yerel görevlilerin koruması altında- paylaşılması. ABD'nin vandalları ve hırsızları kullanma biçimi Lübnan'daki İsrail işgali ve Sabra ve Şatila'daki Filistin sürgünlerinin yağmalanması ve katledilmesi için Maronit milislerinin kullanılması örneğini tekrarlamaktadır. Hastanelerin, okulların, sağlık ve eğitim bakanlıklarının, toprak mülkiyet kayıtlarının ve kültür merkezlerinin yıkımı Cenin, Ramallah ve Nablus'u hatırlatmaktadır - bu şimdi ulusal çapta tekrarlanmaktadır. Emperyal barbarlar “nihai çözüm”ü tamamlamak - gururlu bir tarihi ulusu, bağımlı ve zalim vasalların parçalanmış ilkel beylikleri kümesine indirgemek- için yerel vandalları kullanıyorlar.

Güçten sarhoş olan, kitlesel kamuoyu desteğiyle şımaran, Ariel Şaron ve onun Bush yönetimindeki Siyonist yandaşları tarafından kışkırtılan emperyal barbarlar, Irak'ı işgal ve imha etmek için kullanılan aynı formülü yeniden işlemekten geçirecek, acilen Suriye ve İran'a yönelik yeni fetihlere hazırlanıyorlar. Emperyal savaşların itici gücü artık petrol değil, İsrail'in bölgesel çıkarları. Yüksek düzey bir CIA analisti bunu ABD Ulusal Kamuoyu Radyosunda çok açıkça dile getirdi... “İrak'tan sonra, ABD'li siyasetçiler İsrail'in bölgenin sorgulanamaz süper gücü olmasını garanti altına almak üzere Suriye ve İran'da rejim değişikliği ya da düzenlemesi peşinde olacaklardır.”

ABD imparatorluğunun “şeytani dehası” ülkeyi hasta etmiştir- hastalık küçük bir yaradan kangrene dönüştü. ABD'nin fetih savaşlarını asker kaybetmeksizin başarıyla sürdürebileceği inancı şimdi Kuzey Amerikalıların genel kitlesi arasında geçerli akçe olmuştur. İmparatorluğun yüksek teknoloji barbarları tasmalarını kopardılar. “Neden yağma ve yıkım?” diye soran hoşnutsuz eleştiricilere, Rumsfeld, “Neden olmasın?” diye yanıt veriyor. “Biz kazandık- Onlar kaybetti.” Rumsfeld, Şaron, generaller ve Washington'daki İsrail yarıdakçıları Irak halkını sonsuza kadar yenmediler. Yardakçı vasallar, kukla “başbakanlar”, imparatorluk atamalı bakanlar çoktan şüphe çekmeye ya da açıkça reddedilmeye başladılar. ABD işgal güçleri sokaklardaki tüm “yabancılar”dan ürüyor - çünkü onlar asla savaşmadan fethetmiş olan tek ordu... (her şeyi bombalar onlar için halletti.) Onları bütünüyle reddeden on binlerce Iraklı karşısında paniğe kapılıyor, ateş açıyor, öldürüyorlar ama sivil baskı yükseliyor. Sloganları, “Ne Saddam, ne ABD”, demokrasi ve gelişme için gereken programın tamamı olmayabilir... ama bu bir başlangıç. Irak halkı bir kez daha küllerinden yeniden doğuyor, bu 5000 yıllık bir uygarlık, fetih ve ulusal kurtuluşun öyküsü.

James PETRAS
29.04.2003
Çev. **Sendika.Org**

İki fantezi, bir semptom

Ekonomik kriz, savaş, salgın hastalık... Kurulu düzen lime lime... Öyle bir hızla dağılıyor ki, acilen devreye giren fanteziler bile ancak birkaç hafta dayanıyor. Geçen haftalarda devreye giren iki fantezi de bu kaderden kaçamadı: 1) ABD, Irak'taki hızlı ve kesin zaferinden sonra dünya ekonomisini peşine takıp, içinde bulunduğu krizden çıkartıyor. 2) ABD Irak'ta hızla ve kesin bir zafer kazanarak imparatorluk tahtına oturmaya layık olduğunu kanıtladı. Fantezileri hızla dağıtan çürümenin, SARS gibi, kendine özgün semptomları da var.

Zafer heyecanı nerede?

ABD'nin Irak “zaferinin” ardından, piyasalarda beklenen toparlanma gerçekleşemedi, cılız bir canlılık, sonra da sarkma. Dolar da yeniden gerileme trendine oturmuş görünüyor. Çünkü ABD ekonomisinin, dolayısıyla (bu ekonomi halen dünya ekonomisinin büyüme hızının yüzde 60'ını sağladığına göre) dünya ekonomisinin karşı karşıya olduğu sorunlar çok ciddi. Daha önce birçok kez tartıştık.. onun için bu konuda, bir alıntı yapmakla yetineceğim: “Aşırı kredi ortamından, ipotek finansman köpüğünden (gayrimenkul piyasaları - E.Y), istikrarsız türev işlemleri dünyasından, başıboş spekülasyon ortamının gittikçe artan istikrar bozucu etkilerinden geri dönülemez bir noktaya geldik. Bu korkutucu mali spazmlar aslında aşırı derece hasta bir sistemin semptomları. Bir gün bu spazmlardan biri, yaşamsal bir kalp krizine dönüşecek. Karşımızda, aslında işlemeyen bir parasal sistemden ve ne pahasına olursa olsun bunu korumaya kararlı bir merkez bankasından oluşan tarihsel koşullar var” (Prudentbear, aktaran Auerback, 22/04).

Geçen hafta açıklanan veriler de bu tespitleri destekler yöndeydi. ABD ekonomisinin büyüme hızı, 2003'ün ilk dört aylık döneminde, yüzde 1.6'yla beklenen yüzde 2.4'ün çok altında kaldı. Ekonomistler, işsizliğin azalması için en az yüzde 3'lük bir büyümenin gerekli olduğunu söylüyorlar (Bloomberg 25/04). Büyümenin bileşenleri tüketicinin daha az tükettiğini, girişimcinin de daha az yatırım yaptığını gösteriyordu. Diğer taraftan, ABD'de tüketicinin daha fazla tüketmesi, yatırımcının daha fazla yatırım yapması da çözüm değil. Morgan Stanley'in baş ekonomisti Roach'ın birçok kez vurguladığı gibi, daha fazla tüketim dış ticaret açığını körüklüyor ve daha fazla yatırım da aşırı üretim/yatırım (kapasite fazlası) sorununu ağırlaştırıyor. Klasik bir yapısal kriz durumu!

Bu aşırı üretim/yatırım krizinin aşılabilmesi için ABD'nin daralmaya devam etmesi, dünya ekonomisini de ABD dışında bir merkezin peşinden çekmeye başlaması gerekiyor. Ne ki geçen hafta yayımlanan OECD verileri Avrupa'nın şimdilik bu işlevi yerine getirmeye aday olmadığını gösterdi. Yüksek işsizlik, zayıf iç tüketim ve yatırım ortamı ve EURO'nun güçlenmeye devam etmesi EURO bölgesinin hala durgunluktan çıkamadığını, Siemens Genel Müdürü Heninrich von Pierer'in deyimiyile “kapsamlı bir iyileşmenin işaretlerinin henüz hissedilemediğini” gösteriyor. Wall Street Journal'ın bildirdiğine göre önde gelen Avrupa şirketlerinin, 2003, birinci dönemi bilançoları da düş kırıklığı yarattı (25/04). OECD'nin Japonya'ya ilişkin beklentileri de kötümser. Geride, Latin Amerika'nın hala IMF pençesinde kıvrandığını düşünürsek Asya ve Çin kalıyor. Bunlar ise Irak savaşının yan etkileriyle ve SARS'la (akut, ciddi solunum hastalığı)... sarsıldılar. World Bank (Dünya Bankası) Doğu Asya'da büyümenin geçen yıla göre

bu yıl en az 1 puan düşerek yüzde 5 dolayında kalacağını söylüyor. Morgan Stanley'den bölge analisti Andy Xie'ye göre Çin de SARS'ın etkisini şiddetle hissetmeye başladı; sert bir duraklama olasılığı giderek artıyor (25/04). Bu ortamda, bir analistin işaret ettiği gibi piyasalar “savaşı da sevmiyor.. zaferi de”. Büyük toparlanma fantezisi de sönüp gidiyor...

Büyük zafer fantezisi de...

ABD'nin büyük Irak zaferi de bir fantezi: Savaşması beklenen taraflardan biri, henüz tam olarak anlaşılamayan bir nedenden dolayı savaşmamaya karar verdi ve anahtar teslim etti. Gittikçe artan veriler ABD'nin, Bağdat'ı rakipsiz askeri gücüne dayanarak değil, Irak üst yönetimiyle yaptığı bir anlaşma sonucunda ele geçirdiğini gösteriyor. ABD'nin arananlar listesine, Irak Enformasyon Bakanı Said Essahaf'ın, Dışişleri Bakanı Naci Sabri'nin, Cumhuriyet Muhafızları komutanı Mahir Sufyan'ın alınmamış olması da çok ilginç. Rusya'nın Irak elçisi de Moskova'ya döner dönmez NTV'ye “İraklı generallerin ABD ile gizli bir anlaşma yaptığından emin olduğunu” söylemedi mi? (Asia Times 24/03)

Sonuç: ABD bir başka yerde, örneğin Suriye'de veya İran'da, tekrarlanması olanaksız, bir hileyle Bağdat'ı ele geçirdi, bir imparatora layık bir biçimde ordusunu, büyük bir savaştan zaferle çıkararak.. savaş gücünü kanıtlayarak değil. ABD'nin Bağdat'ta düzeni sağlamaktaki yetersizliği, yağmalar ve yangınlar da iktidarsızlığının bir başka göstergesi. İmparatorun bu iktidarsızlığını hemen algılayan Irak halkı da, işgale karşı hızla bir kitlesel direniş geliştirmeye başladı. Bölgeyi sarsacak, herkesi dize getirecek büyük zafer fantezisi beklenenden çok daha hızla dağıldı.

Ve bir semptom

SARS paniği dünyayı sarsıyor, ekonomik krizi derinleştiriyor, medya Irak'ı bırakıp hızla ona odaklanıyor, sokaklarda maskeyle geziliyor, uçaklarda maske dağıtılıyor, insanlar otellere hapsediliyor. Ancak verilere bakınca bu paniği anlamak zor: Geçen altı ayda yaklaşık 5 bin SARS olayı görüldü, yaklaşık 270 kişi SARS'tan öldü: Ölüm oranı yüzde 3-5 arasında. Halbuki, dünyada, her yıl nezedden, yalnızca ABD'de 36 bin kişi olmak üzere 250 bin-500 bin kişi ölüyor. Malarya, çoğu Afrika'da olmak üzere, her yıl 3 milyon can alıyor. Tüberkülozdan ölenlerin sayısı da yıllık 2 milyonu geçiyor. HIV'nin 2002 bilançosunda, 610 bin'i çocuk olmak üzere 3 milyon ölüm var (Satya Sagar, ZN ET, 25/04). Özetle, SARS tabii ki önemli bir hastalık, ama Vietnam gibi yoksul ülkede bile, ciddi bir çabayla, hemen denetim altına alınabildiğine göre, önlenemez bir felaket değil.

Öyleyse bu panik neden? Neden olmasın? Bu “küreselleşen” (siz küresel kriz diye okuyun) dünyada, her gün hangi, ekonomik siyasi, sağlık felaketi, hangi bilinmedik delikten çıkıp bizi nereden vuracak endişesiyle yaşamıyor muyuz? İşimizi, sağlığımızı, hatta canımızı korumaya devam edebilecek miyiz? Biri selam vermek için omuzumuza dokunsa içimiz hop etmiyor mu? Tüm bunlar bizi saran toplumsal, ekonomik, kültürel dünyanın artık bizi saramadığını göstermiyor mu? SARS paniği bunun semptomlarından en yenisi değil mi?

Ergin Yıldızoğlu
(Cumhuriyet, 28 Nisan 2003)

Bîji 1 Gulan! Yaşasın 1 Mayıs!

1 Mayıs işçi-emekçi bayramı, birlik mücadele ve dayanışma günü kutlu olsun!

Bu yılın 1 Mayıs bayramını çok sarsıcı günlerin yaşandığı bir süreçte, dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'da önemli gelişmelerin meydana geldiği veya gelmeye başladığı koşullarda kutluyoruz. Bu, kuşkusuz işçi, emekçi ve ezilen halkların mücadeleleri açısından yeni değerlendirmeleri, mücadele anlayışı ve tarzlarında yeni yaklaşımları gerekli kılmaktadır. Öncelikle "ulusal" mücadeleler ile enternasyonal mücadeleler arasındaki ilişkiler ve bunun somut biçimleri konusunda daha etkili ve sonuç alıcı çözümler üretmek gerekmektedir. Bu, hem ilkesel açıdan, hem de pratik zorunluluklar bakımından böyledir.

Çokça vurgulandığı ve tekrarlandığı gibi, ABD emperyalizmi rakipsiz ve kendisinin tek başına egemen olduğu bir dünya politikası, böyle bir dünyada olası rakiplerin ortaya çıkmasını önleyici bir "çağdaş Roma İmparatorluğu" haline gelme stratejisini izliyor. Bu stratejinin temel bir basamağı olan Irak saldırısını ve işgal hareketini gerçekleştirdi. Bu işgal hareketinin sonuçları ve etkileri, salt Irak, Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu ile sınırlı kalmayacak, aynı zamanda dünya güç ilişkilerini ve dengelerini de etkileyecek, daha doğru bir ifadeyle yeniden biçimlendirecek özelliklere de sahiptir.

ABD, dünya egemeni olarak kendini tek "kanun koyucu", tek kural belirleyici güç olarak dayatırken, diğer emperyalist devletler buna karşı etki, pay kapma ve "kanun koyucu" konum elde etme, yani hegemonya kavgasında saf dışı kalmama çabası içindedirler. Bu, yeni bloklaşmalar, yeni ittifaklar ve hegemonya mücadeleleri anlamına geliyor. Irak savaşı öncesinde ve sonrasında bu durum bütün çizgileriyle ortaya çıktı ve giderek daha da şiddetlenme eğilimindedir. Irak'ın yeniden sömürleştirilmesi sürecinde bu eğilim ve çatışmalar yeni boyutlar kazanacaktır. Irak, hem bu ilişkilerin alacağı biçim, hem de ABD'nin sömürge imparatorluğunun "yerel" düzeyde somutlaşması açısından bir laboratuvar, bir model işlevini görecekler.

Öte yandan bu savaş ve yeni sömürgeciliğin biçimleniş sürecinde ortaya çıkan bir diğer eğilim de emperyalist savaş karşıtı harekettir. Bu hareketin bütün boyutlarıyla çözümlenmesi gerektiği kanısındayız. Bu, geliştirilecek devrimci enternasyonalizmin doğru kavranması ve hareketin sağlıklı yürütülmesi açısından zorunludur. Bu konu başka bir değerlendirme konusudur. Şimdilik şu kadarını belirtmekle yetinelim: İçindeki farklı eğilimlere, hatta farklı etkenlere ve dinamiklere sahip olmasına rağmen savaş karşıtı hareket, işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların dünya ölçeğindeki mücadeleleri açısından önemli öğelere işaret etmektedir. Bir kez daha ortaya çıktığı ve kanıtlandığı gibi; emperyalist saldırganlığa, küresel baskı, hegemonya ve sömürüye karşı emekçiler, ezilen halklar ve gruplar dünya ölçeğinde ortak mücadele geliştirmeden, bunun ortak platformlarını ve örgütlerini yaratmadan, var olanları ise sürece yanıt verecek nitelik ve düzeye çıkarmadan başarılı olmak mümkün değildir. Başka bir ifadeyle, "ulusal" mücadeleler ile "küresel" mücadeleler ortak bir dalgada buluşturulmadıkları sürece geçici başarılar belki de mümkündür, ama bunu etkili ve sürekli bir zafere dönüştürmek mümkün değildir.

Gelinen noktada çok yönlü çelişki ve çatışmaların

odaklaştığı Ortadoğu'da bu yaklaşımın çok daha yakıcı olduğunu düşünüyoruz. Ancak ne yazık ki devrimci sosyalist akım bölgemizde son derece zayıf ve etkisizdir, yine ne yazık ki yakın gelecekte politik bir akım olarak siyaset sahnesinde etkili bir yer alma olasılığı da hemen hemen yok gibidir. Burada nesnel temeller değerlendirildiğinde, Türkiye ve Kürdistan devrimci sosyalist hareketleri Ortadoğu'daki devrimci mücadelelerde öncü bir rol oynayabilirler mi sorusu aklımıza geliyor! Bu soru aynı zamanda bir umudu, bir dileği de anlatıyor. Ancak genelde ve bölgede yaşanan sosyalizmin bunalımı henüz aşılamadığından bu dilek ve umut yakın gelecekte yine de dilek ve umut olarak kalacağı benziyor.

Kuşkusuz bu böyledir diye sosyalistler eli kolu bağlı oturamazlar, tersine sorunlarını ve kendilerini hızla aşmak, kendilerini çözüm seçeneği olarak örgütleyip gündeme koymak görevleriyle karşı karşıyadırlar!

Gerçekten de dünyamızın olduğu gibi bölgemizin de kendi sorunlarını çözmüş, kendilerini aşmış ve geleceğe iyi hazırlanmış bir sosyalist harekete ihtiyacı var; hem de çok şiddetli düzeyde...

Kuzey Kürdistan'da İmralı tasfiyeciliğinin egemen olmasına, bilinçleri katletme operasyonunu sistematik bir biçimde gerçekleştirmesine rağmen ulusal kurtuluş

sorunu bütün ağırlığıyla orta yerde duruyor. Tasfiyeciliğin boyutları da ortaya çıkanların çok çok ötesindedir. Çözülüş ve sağa savrulmuş ulusal kurtuluş için çok ciddi bir handicap niteliğindedir. Yine emperyalist merkezlerden medet uman anlayışlar revaçta ve devrimci yurtsever, emekçi seçeneklerin gelişmesi önünde engel oluşturmaktadır. Düşünce ve siyaset düzlemindeki bu bozulma ve savrulmuş, Güney Kürdistan'daki gelişmelere bağlı olarak durulacak ve netleşecektir.

Bütün bu handicaplara rağmen Kürdistan ulusal sorunu özünde bir emekçi sorundur. Bugün temel sorun, emekçi çözümü bir çizgi ve örgütlü mücadele düzeyinde geliştirmektir!..

Kuşkusuz Güney'de halkımızın ulusal istemlerini, haklarını ve kazanımlarını, iktidarlaşma çabalarını, egemen çizgi karşısında halk inisiyatifini ve denetimini geliştirme girişimlerini desteklemek gerekiyor. Bunu emperyalizmin hesapları ve politikaları konusunda halka doğru bilinç taşıma görevleriyle birleştirmek gerekiyor. Kuzeyde bağımsız ideolojik-politik duruşu ve bunun gerektirdiği aydınlatma ve emekçi çizgiyi geliştirme, etkin kılma çabalarını sürdürmek gerekiyor... Ne var ki bunlar tek başına yetmiyor:

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini dünya emekçi ve ezilen halklarının ortak mücadeleleriyle birleştirdiğimiz ölçüde görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmiş oluruz.

Stratejik olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yeri, dünya emekçi ve ezilen halklarının yanı sıra onların ortak mücadeleleriyle buluşmaktır. Kürdistan halkının, emekçilerinin geleceği bu yaklaşımda saklıdır!

1 Mayıs işçi-emekçi bayramının anlamı ve özü budur!

Birlik, mücadele ve dayanışma kavramlarından anladığımız da bundan başkası değildir!

Bîji 1 Gulan!

Yaşasın 1 Mayıs!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Ankara'da İşçi Kültür Evleri'nin 2. Geleneksel Dayanışma Pikniği...

"Savaşa ve sömürüye karşı birlik ve dayanışma!"

Savaşa ve sömürüye karşı birlik ve dayanışmayı yükseltmek için söyleyeceğimiz türkülerde sesimize ses, halayımıza omuz vermek isteyen tüm dostlara çağrı yaparak çıkarmıştık davetiyelerimizi... 27 Nisan Pazar günü hava koşullarının belirsizliğine rağmen 100 civarında dost çağrımıza yanıt verdi. Marşlar ve türkülerle çıktık yola.

Gün boyunca kolektif bir ruhla hareket ettik. Ormanda yerleştiğimiz alanın ortasına "İşçi Kültür Evleri" yazan pankartımızı astık. Program çerçevesinde yaptığımız hazırlıklarla başladı pikniğimiz. Ortak soframız, halaylarımız, güne yaydığımız oyunlar, etkinlik programımızla ve Ölüm Orucu Şehidi Hatice Yürekli anmasıyla dolu dolu geçti bir gün...

Etkinlik programı, Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun Hasan Hüseyin'in şiirinden oyunlaştırılan bir sokak oyununu sergilemesi ile

başladı. Ardından bir şiir dinletisi sunuldu. Ardından 1 Mayıs'ın güncel anlamı üzerinden planladığımız söyleşiye geçtik. Emperyalizmin Ortadoğu'daki saldırganlığı, Irak'ın işgalinin ne ifade ettiği ve sermaye iktidarının biz işçi-emekçilere yönelik saldırılarıyla birlikte 1 Mayıs'a tüm bunların bilincinde olarak alanlara çıkmanın gerekliliği vurgulandı.

Ardından ölüm orucu ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile parti ve devrim şehidi Hatice Yürekli'nin anmasına başladık. TKİP kurucu üyesi Hatice Yürekli'nin komünist kimliği ve uğruna tereddütsüz ölünecek bir davanın savaşçısı olduğu anlatıldı. Ardından Habip Gül ve Ümit Altıntaş şahsında Ulucanlar şehitlerini anlatan bir şiir dinletisiyle anmaya devam edildi. Direniş türküleri ve halaylarla bitirdik programımızı.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Mücadele Postası

Haklarımıza sahip çıkalım!

Bundan bir yıl önce işgüvencesi yasa tasarısı meclise sunuldu. Buna göre patronun işçiyi haklı nedenle işten attığını ispatlaması gerekiyordu. Bu sözde iş güvencesi yarasını dengelemek için yeni bir iş kanunu hazırlandı. Buna göre esnek üretim dayatılıp, kıdem tazminatı kaldırılıyor, işçi kiralama getiriliyor. Kısacası yaşamımız tamamıyla köleleştiriliyor. Çalışma ortamımız Ortaçağ koşullarına çekilmeye çalışılıyor. Bedeller ödenerek kazanmış olduğumuz haklar birer birer geri alınmak isteniyor.

Bu köleleştirme yasasına karşı sendikaların gerçek anlamda bir karşı duruş sergilemediği herkesçe biliniyor. Orta yol bulmak için çalışılıyor. Yasalar meclisteyken işyerlerinde işçilerin tepkilerini ölçmek için bir yıl öncesinde hazırlanmış olan sözleşmeler gündeme sokuldu. Birkaç maddesi tam anlamıyla işçilerin beynlerini teslim alma amaçlıydı. İşçinin hafta sonu ve bayram tatillerinde çalıştırılması, gerek duyduğunda işçinin başka bir fabrikada çalıştırılması vb. birçok madde içeriyor. Bu sözleşmeler birçok fabrikada gündeme getirildi, bu sözleşmeler imza atan da oldu, atmayan da. Bunu kabul etmeyenlerin azımsanmayacak sayıda olmasına rağmen bir yıl boyunca imza attırmak için uğraşıldı. Tehditler, baskılar yapıldı. İşten atılmaya devreye girdi.

Mart 2003'e gelindiğinde her fabrikada yoğun işten çıkarmalara başlandı. Yalnızca Çiğli Organize'de tekstil sektöründe 2 bin civarında işçi işten çıkarıldı. Benim çalıştığım tekstil fabrikalarında da Mart başlarında bizlere sözleşme dağıttılar. Birkaç arkadaş bir araya gelerek diğer çalışan arkadaşları imza atmama konusunda uyarıyor, attırmamak için çalışıyorduk. Etkisi de oldu, birçok arkadaş imza atmadı. 13-14 Mart akşamı 50-60 kişi işten çıkarıldık, aramızda imza atanlar da vardı. Gerekçe yeni iş güvencesi yarasının meclisten geçecek olmasıydı. Biz biliyoruz ki, işten çıkarılmak için imza atmışsın atmamışsın önemli değil, her halükarda işten çıkarılıyorsun. İşverenlerin yapmak istedikleri kendi elimizle kendi köleliğimizi imzalamamız ve beynimizi de teslim etmemizdi. Bugün herkes biliyor ki, yasal olmayan biçimde, sigortasız çalıştırıyoruz, 12-16 saat çalışıyoruz. Kimi zaman sabahçı kalıyor ertesi gün akşama kadar çalışıyoruz. İşverenler yasadışı uygulamalarını şimdi iş kanunu ile yasallaştırmak istiyorlar. Saldırılarını yasal dayanaklara oturtmak istiyorlar. Kârıma daha fazla kâr nasıl katabilirim hesaplarını yapıyorlar. Kapitalistlerin her zaman amacı zaten bu değil mi? Daha fazla kâr, daha fazla sömürü...

Bugün sınıf bilinçli öncü işçilerin yapması gereken şeylerin başında buldukları her alanda sermaye devletinin gerçek yüzünü teşhir etmek ve bir araya gelip örgütlenmek geliyor. ABD'nin başta Irak olmak üzere halklara karşı yürüttüğü "Kırlı savaşa hayır, emperyalist saldırılara hayır!" demeliyiz. İktidar emperyalist savaşa destek vererek suça ortak olmuştur. Bu kırlı savaşın sorumluluğunu üstlenmemek için, savaş ile iş güvencesi bahane edilerek binlerce işçinin işten çıkarılmasına karşı çıkmak için örgütlü olarak bir araya gelmeliyiz.

Çiğli'den tekstil işçisi/İzmir

Hatice Yürekli yoldaşa...

Ben sende gördüm, gözlerinde gördüm...

İçinin, yüreğinin sonsuzluğuyla gözlerinden fıskıran
ve içinde güneşler taşıyan kızıl yıldızlı gözlerin
Bakışların ki, sabah bir bilinmezliğe giden babasının
akşam elinde somun, elinde umut, elinde yarını getiren
bir işçi çocuğunun bakışları.

Ve ben sende tanıdım kavgayı, gözlerinden, yüreğinden...

Ve ben seni ilk kez bir grevde gördüm.

Sen çocuktun, sen anneydin, sen kardeşin

ve sen anlamını senden öğrendiğim yoldaştın.

Yoldaştın babaya, yoldaştın amcaya ve yoldaştın Fatma teyzeye...

Sen umuttun onlara bakışlarınla, yanlarında duruşunla

dedim ya sen yoldaştın onlara

ve seni şimdi halayda gördüm, umudun halayında, grev halayında...

ve ben seni her görüşümde dağlarda olsun, köylerde, şehirlerde, fabrikada olsun
sen dokuyordun hayatı

tıpkı tekstil işçisinin geçinmek için sahibi olmadığı hırkayı dokuduğu gibi.

Ve ben sende gördüm, bakışlarında gördüm

ulaşılmaz sandığım ütopyamızın ulaşılabilirliğini

gördüm ki daha umutlu gözlerle yolluyorum babamı işe.

Gördüm ki, sana yoldaş oluyorum, halkıma yoldaş

şimdi uykusuz geçen gecelerimin ardında

ışığın karanlığı deldiği ilk anlarda öten kuşu

daha iyi anlıyorum ve onu kendime benzetiyorum

çünkü bir bilinmezlik içinde ilerlerken

sende gördüm, gözlerinde gördüm o ışığı

artık birlikte dokuyoruz hayatı

birlikte ve kendimiz için, halkımız için

ve saracağız dünyanın sırtına umudun hırkasını

alacağız hakkımız olan yarınlarımızı.

Dedim ya yoldaş olmuştun sen bana, halkıma

olur da yürüdüğümüz yolda düşersek zindana

yarım kalmasın diye ördüğümüz hırka

taşmalıyız zindanlardan, hücrelerden, demir kapı altından

birleştirerek umutlarımızı parçalamalıyız duvarları.

Yoldaş olmuştum bir kez sana, halkıma

dönmek yoktu, kaçmaksa hiç olamazdı/olmamıştı

ve ben sende gördüm, gözlerinde gördüm

gerektiğinde ölüneceğini, gerektiğinde yatılacağını açlığa

ta ki yıkılınca hücre duvarı, kopunca esaretin zinciri.

Ve ben yoldaştım sana, halkıma, ölümlerimle yoldaş

katledilmiş yakılmış olsa da bedenlerimiz

taşıracağız umudu mahpus damlarından

ve örmeye devam edeceğiz

dünyayı saracak olan umudun ütopyasını.

**SY Kızıl Bayrak okuru bir
öğrenci/Trabzon**

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Darağacına dimdik yürüdüler, devrim
davasına bağlılıklarını haykırdılar...
Onurun, yiğitliğin ve davaya bağlılığın
sembolü oldular...*

**Bugünün kuşaklarına
yol gösteriyorlar!**